

1 Mayıs'ta kazanan
DEVİRİMCİ İRADEDİR!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2016 Sayı: 51

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Tüm dünyada ve ülkemizde 1 Mayıs yine dişe diş bir mücadele ile kutlandı. İşçi ve emekçiler, burjuvazinin saldırı politikalarına karşı alanlara çıktılar, taleplerini haykırdılar. Aylardır devletin çıkarmak istediği iş yasasına karşı direnen ve işçi-öğrenci dayanışmasının en güzel örneklerini sunan Fransa, 1 Mayıs'ta öne çıktı. Bir kez daha yüzbinlerle alanları doldurdular, polisle çatıştılar.

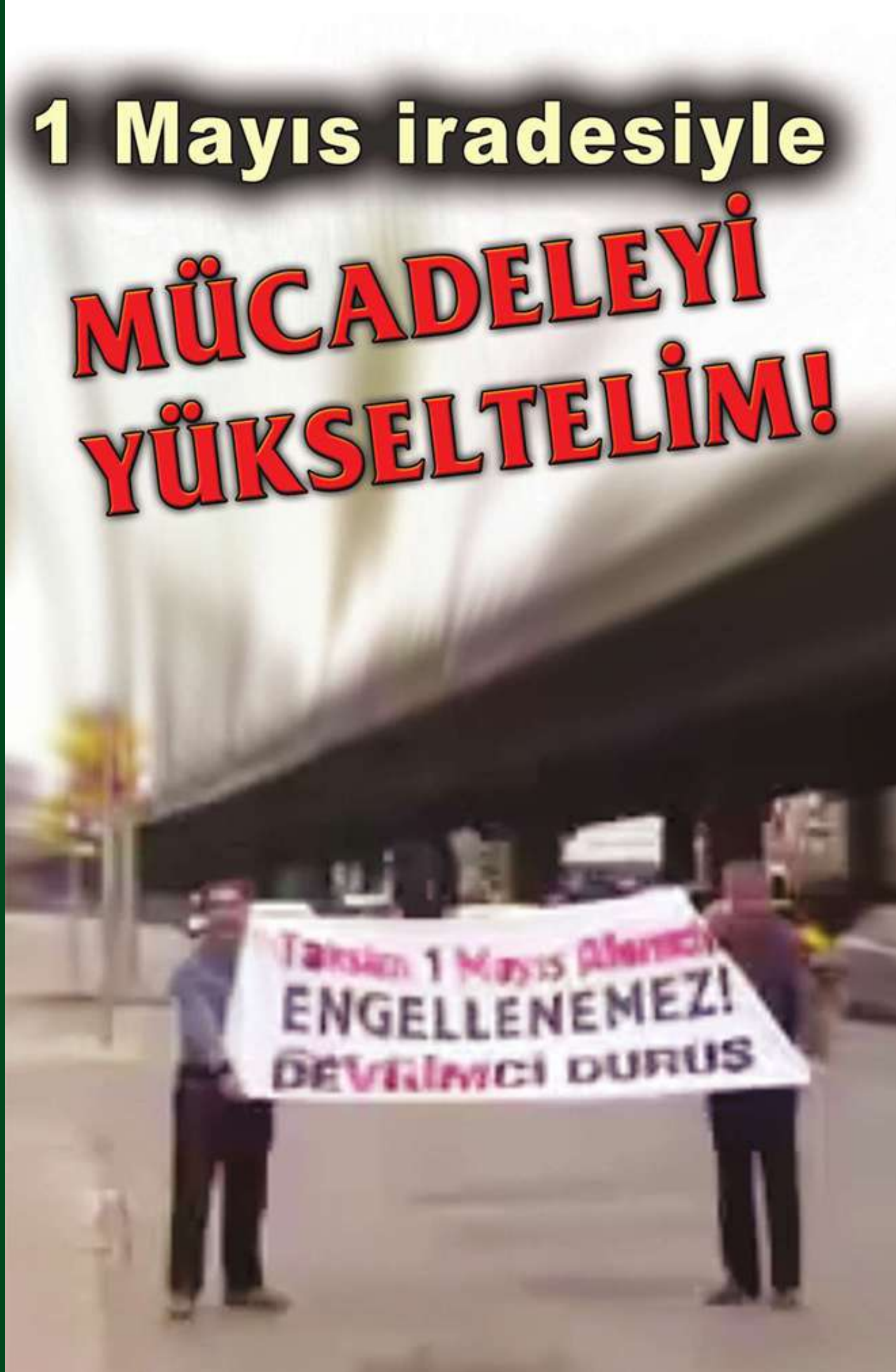
Türkiye'de ise 1 Mayıs'a savaş koşullarında girildi. Bir yandan Kürt illerinde yürütülen vahşi saldırılar, diğer yanda patlatılan bombalar ile kitleler sindirilmeye, evinden çıkmamaya zorlanıyordu. Bir çok yerde "güvenlik" gerekçesiyle mitingler yasaklandı, izin verilen yerlerde ise içi boşaltıldı.

Bütün bunlara rağmen Taksim yasağını tanımayan komünist ve devrimciler, Taksim ve çevresinde saatlerce çatışarak, devrimci bir rüzgar estirmeyi başardılar. Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğunu ve engellenemeyeceğini bir kez daha gösterdiler.

Davutoğlu ve Erdoğan'ın "teşekkürleri"yle onurlandırılan sendikalar, 1 Mayıs'ı şovenizmin bir aracı haline dönüştürdü. Türk-İş Çanakkale'de, Hak-İş Sakarya'da, Memur-Sen Maraş'ta miting yaptı. Seçilen yerler zaten mesajı veriyordu. Bununla da kalmadılar, sanki işçi-emekçi bayramı değil de, İstanbul'un fethi kutlanıyormuş gibi mehter marşı ile açılış yaptılar.

Sayfa 2'de sürüyor

1 Mayıs iradesiyle MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

1 Mayıs iradesiyle MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Kendilerine “devrimci-demokrat” diyen sendika ve kitle örgütleri ise, İstanbul-Bakırköy’de toplandı. “Kitlelilik” adına Bakırköy çukurunu savunanlar, alanın yarısını bile dolduramadı. Üç ayrı yerde en sıkı aramadan geçirilen kortejler, devletin “sakıncalı” bulunduğu pankart ve dövizleri sokamadı. Buna direnenler gaz bombalı saldırıya maruz kaldılar.

Taksim yasağı gibi, Ankara’da da Kızılay yasağı vardı. Kolej’de gerçekleşen 1 Mayıs mitingine yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Son 9 ay içinde üç bomba olayı yaşayan Ankara’da bu önemli bir orandı. İzmir’de eskiye kıyasla bir düşüşten söz edilse de, direnişteki işçilerin varlığı, alandaki coşkuyu artırdı.

Bu mitinglerde işçiler, kıdem, kiralık işçi ve taşeron saldırısına karşı seslerini yükselttiler. Kamu emekçileri ise, artan sürgün ve soruşturmalara tepkilerini dile getirdi. Ekonomik-demokratik taleplerin yanı sıra laikliğe dönük saldırılara ve savaşa karşı tepkiler de ortaya kondu.

Başta Diyarbakır olmak üzere Kürt illerinde de 1 Mayıs kutlandı. Buralarda savaşa karşı talepler öne çıktı. Yanısıra kamu emekçilerine dönük sürgün ve soruşturmalar, artan tutuklamalar protesto edildi.

Sabah saatlerinde Antep’te gerçekleşen bombalı saldırı üzerine, Antep’te 1 Mayıs yasaklandı. Öncesinden Adana, Urfa ve Tarsus’ta aynı gerekçe ile 1 Mayıs gösterileri yasaklanmıştı. Buna rağmen Adana’da emekçiler alanlara çıktı. TOMA’lı ve gaz bombalı saldırıya karşı saatlerce çatıştılar. Kayseri’de ise, 1 Mayıs alanına gelen kitle, hem girişte hem çıkışta polislin gözü önünde sivil faşistlerin saldırısına uğradı. Keza İstanbul’da Nail Mavuş isimli bir emekçi, TOMA’nın altında ezilerek can verdi. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, yaralandı, işkence gördü.

Bütün bu saldırılara, yasaklara, engellere rağmen, kitleler 1 Mayıs’ta sokaklara çıktı ve tepkilerini ortaya koydular. Özellikle Taksim Alanı’nın gün boyu zorlanması, 1 Mayıs ruhunu yaşatması bakımından önemliydi. Bakırköy’de toplanan sendika ve partiler bile, “Taksim 1 Mayıs alanıdır” “bir defalığına mahsus buradayız” açıklamaları yapmak zorunda kaldılar.

Kilis’e artık hergün füze yağıyor. Bugüne dek 20’den fazla kişi can verdi, yüzlercesi yaralandı. Göçebilenler göçtü, çoğu yoksul olan kalanlar ise, füze yağmuru altında can savaşı veriyor ve artık isyan ediyorlar.

Vali ise, halkla dalga geçer gibi, “yerçekimi kanunu”ndan söz ediyor! Tek tavsiyesi ise, “abdestli” dolaşmaları! Yani her an ölmeye hazır hale

gelmeleri...

İŞİD, füzeleri Türkiye’ye boş yere atmıyor. Bunun, söylendiği gibi Türkiye’nin İŞİD’e karşı mücadele etmesiyle de alakası yok. Çünkü göstermelik birkaç operasyon dışında İŞİD’e karşı herhangi bir müdahaleden söz edilemez. Bu durumda Türkiye’nin Suriye savaşına doğrudan girmek için İŞİD’i kullanması dışında bir ihtimal kalmıyor.

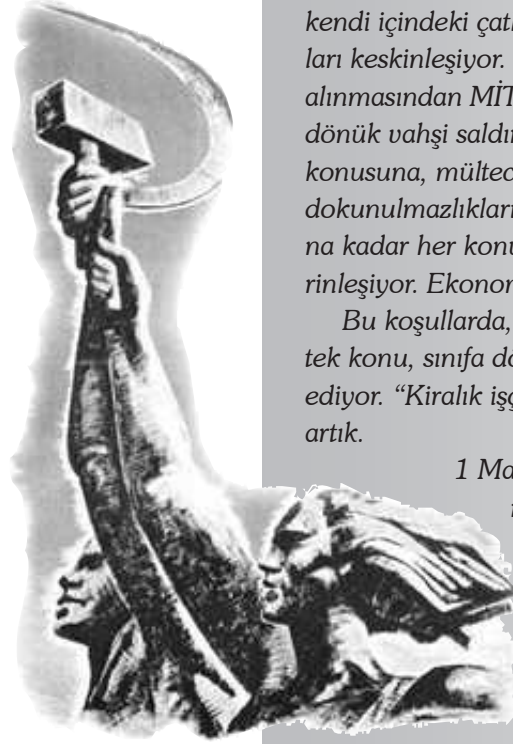
Bilindiği gibi Türkiye, uzunca bir süredir Suriye topraklarında “güvenli bölge” oluşturmak istiyor. Suriyeli sığınmacılar bahane edilerek Suriye’ye girmeyi ve cihatçı çetelere daha rahat yardım etmeyi planlıyorlar. Fakat buna başta ABD olmak üzere emperyalistlerden bir türlü onay alamadılar. Üstelik Suriye’deki Kürtler, Türkiye’nin “kırmızı çizgi” ilan ettiği Fırat’ın Batı’sına geçti ve kantonları birleştirmeye yolunda mesafe aldı.

Şimdi Türkiye’nin Suriye’ye ulaşacağı tek yer Cerablus kaldı. İŞİD ve cihatçı çetelerin hakimiyetinde olan bu bölge, tam da Kilis’in altında bulunuyor. Oradan atılan füzelerle Türkiye, kendi topraklarının güvenliğini bahane ederek Suriye’nin içine girmeye hazırlanıyor. Hatırlanacaktır; 17-25 Aralık tapelerinde MİT Müsteşarı’nın savaşa girmek için “sallarız birkaç bomba” dediği ortaya çıkmıştı. O gün sözünü ettikleri planı, devreye sokmuş görünüyorlar. Fakat buna rağmen Suriye’nin karışık denklemi içinde Türkiye’ye yer açılır mı bilinmez.

Türkiye, içine düştüğü krizden içeride-dışarıda savaşı yükselterek çıkmaya çalışıyor. Ancak savaşın varlığı bu krizi daha da derinleştiriyor. Son olarak Davutoğlu’nun Erdoğan tarafından görevinden alınması, “rejim krizi”ne yeni boyutlar eklemiştir. Bu “hükümet darbesi”nin emperyalistlerle de bağı vardır. Bu açıdan önümüzdeki dönem, çok daha çalkantılı günlere gebe dir.

Krizi çözecek olan, işçi-emekçi ve ezilen halkların birleşik mücadelesidir. Egemen kliklerin it dalaşından hiç bir beklentiye girmeden, mücadeleyi yükseltmek dışında kurtuluş yoktur.

1 Mayıs’ta gösterilen devrimci irade ve ısrarla kitlelere gitmeli, savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Okurlara...

Merhaba,

Oldukça tartışmalı bir 1 Mayıs’ı geride bıraktık. Bu yıl, devletle işbirliği yapan uzlaşmacı sendikacılar ve reformistler, kitleyi Bakırköy’de mitinge mahkum ederken, Taksim’e giden yollar kırmızı bayraklar ve sloganlarla özgürleştiriliyordu. Devlet bir kere daha, Taksim iradesini yokedemeyeceğini, kitlelerin tarihsel birikimlerini silemeyeceğini görmüş oldu.

Ekonomik kriz derinleşirken burjuvazinin kendi içindeki çatlaklar da büyüyor, klik çatışmaları keskinleşiyor. Davutoğlu’nun başbakanlıktan alınmasından MİT tırları davasına, Kürt kentlerine dönük vahşi saldırganlıktan Suriye savaşına katılma konusuna, mültecilerin statüsünden AB ile ilişkilere, dokunulmazlıkların kaldırılmasından laiklik konusuna kadar her konuda burjuvazinin iç çelişkileri derinleşiyor. Ekonomik kriz, siyasi krizle bütünleşiyor.

Bu koşullarda, burjuvazinin birlikte hareket ettiği tek konu, sınıfa dönük hak gaspları olmaya devam ediyor. “Kiralık işçi” yasası meclisin gündeminde artık.

1 Mayıs’ta ortaya çıkan tablo, kitlelerin örgütlü ve militan direnişinin yükseltilmesi gerektiğidir. İki yıl önce Haziran Ayaklanması döneminde bizim yaşadığımız direniş, bugün “Fransa gece ayakta” eylemleri ile yeni bir soluk kazanıyor. Dünyanın dört bir yanında, kitleler talepleri için

sokaklara dökülüyor, saldırılara karşı direniyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

51. Sayıda

3	Davutoğlu’na saray darbesi
5	İşkenceler, gözaltılar bizleri yıldırılmaz
6	Taksim’e kilitlenmişlik
7	Adana’da yasaklara rağmen
8	Can Dündar’a silahlı saldırı
9	Maraş’ta “cihatçı kampı”na karşı direniş
	Yeni Çeltel’te madenciler kazandı
10	Kilis’e roket saldırıları
11	Ensar’ı kurtarma duruşması
12	HDP’li vekillerin başında sallanan kılıç;
	Dokunulmazlık
13	Tutuklu akademisyenler serbest bırakıldı
14	2016 1 Mayıs’ında kazanan devrimci iradedir
16	Irak’ta “sınırlar” çiziliyor
19	Fransa “gece ayakta”
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Cizre-İdil izlenimleri

Bir süredir giderek tırmanan Erdoğan-Davutoğlu çatışması, Davutoğlu'nun AKP Genel Başkanlığı ve Başbakanlıktan istifası edeceğini açıklaması ile sonuçlandı. Davutoğlu bir veda konuşması yaparak, AKP'nin 22 Mayıs'ta kongreye gideceğini duyurdu. Bu kongreden, yeni parti başkanı ve başbakan çıkacak.

Şimdi ortalıkta birçok adayın ismi dolaşıyor. Bunlardan biri kongrede "tek aday" olacak ve o seçilecek. Elbette bu adayı yine Erdoğan belirleyecek! Tıpkı Davutoğlu'nu belirlediği gibi...

Fakat bu kez "düşük profilli bir başbakan" istendiği açıkça ilan edildi. **Cumhurbaşkanı ile "uyumlu çalışacak", yani ona biat etmiş ve asla sözünden**

sıranın kendisine gelmesinden korkuyordu. Aralarındaki tartışma, kamuoyuna açık biçimde yürütüldü.

İkinci büyük kriz, 7 Haziran seçimlerinde MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın milletvekili adayı olması üzerinden patladı. Erdoğan, "sır küpüm" dediği Fidan'ı kendi yanında istiyordu, Davutoğlu ise, Fidan'ın yeni hükümette dışişleri bakanı olması için, Erdoğan'dan habersiz harekete geçmişti. Erdoğan buna çok öfkelen-di ve ağırlığını koyarak Fidan'ın milletvekili olmasını engelledi.

"Başkanlık sistemi" konusu, 7 Haziran seçimlerinde ortaya çıkan bir başka çatıaktı. Erdoğan, 7 Haziran seçimlerini adeta başkanlık için bir referandum gibi ele alırken, Davutoğlu seçim çalışmaları bu konuyu gündeme almadı, hatta

rahatsız etmemesi düşünülemezdi. Fakat bardağı taşıran damla, büyük ihtimalle Davutoğlu'nun Mayıs başında ABD'ye gitme ve Obama ile görüşme planı oldu.

Yaklaşık bir ay kadar önce Erdoğan, ABD ziyaretinde Obama ile görüşebilmek için epeyce uğraşmış; üstelik o görüşmede Obama, Erdoğan'ı basın özgürlüğü konusunda uyarmıştı. Bu olayın üzerinden bir ay geçmeden **Davutoğlu'nun ABD'ye gitmesi ve Obama ile sorunsuz görüşmesi, tabi ki Erdoğan'ı zora sokacak, Davutoğlu'nu ise parlatacaktı.**

Saray devreye girdi ve ziyaret engellendi. Yapılan resmi açıklamada, "iki tarafın zamanı çakışmadığından iptal edildiği" söylendi. Fakat ABD, kendileri tarafından bir sorun olmadığını, Türkiye'nin iptal ettiğini açıkladı.

Hemen ardından **Davutoğlu'nun parti içindeki yetkileri sınırlandırıldı.** Erdoğan döneminde partinin il ve ilçe başkanlarını atama yetkisi ona verilmiş iken, Davutoğlu'nun Urfa il yönetimine müdahale etmesi üzerine, yetki yeniden MKYK'ya devredildi. MKYK içindeki oylamada sadece 3 kişinin Davutoğlu lehine oy kullandığı, 47 kişinin karşısında yer aldığı görüldü.

Davutoğlu'nun suyunun artık iyice ısındığı anlaşıyordu. Üstelik 2 Mayıs günü, (yani görevden alınmadan bir gün önce) Resmi Gazete'de AB'nin istekleri doğrultusunda "şeffaflık ve yolsuzlukla mücadele" konulu bir Başbakanlık genelgesi yayınlandı. Davutoğlu daha önce de 17-25 Aralık yolsuzluk dosyasından hakkında soruşturma açılan 4 bakanın yargılanması gerektiğini söylemişti. **Erdoğan bu aşamada Davutoğlu'nun ipini çekti.**

Hükümet darbesi

Bir başbakanın bu şekilde görevden alınması, ona ve onun şahsında hükümete yapılan bir darbedir. Çünkü sadece "hükümetin başı" olarak başbakan değil, birçok bakanın da değişmesi gündemdedir. AKP Kongresi'nin ardından yeni bir başbakan ile yeni bir hükümet kurulacaktır.

"Parlamentar sistem" in normal işleyişi koşullarında, hükümetler seçim ya da "gensoru" ile değişir. Bu da meclisin yetki alanı içindedir. Oysa şimdi cumhurbaşkanı, başbakanı azlediyor, yeni başbakanı ve bakanları kendisi belirliyor.

Her ne kadar Davutoğlu istifa ettiğini söylese de, gerçeklerin böyle olmadığını herkes biliyor. Zaten "veda" konuşmasında, bunun "kendisinin

Davutoğlu'na saray darbesi Rejim krizi derinleşiyor

Kendisine karşı yürütülen her tür muhalefeti "darbe" olarak niteleyen Erdoğan, uzunca bir süredir darbe üzerine darbe yapmaktadır. 7 Haziran seçimlerini tanımayarak, Anayasa Mahkemesi dahil mahkeme kararlarını hiçe sayarak, defalarca Anayasa'yı çiğneyerek, içinde yaşadığı sarayı bile kaçak yapılarak, kaymakamlara açıktan "mevzuatı bir tarafa itin" diyerek, vb. son yıllarda attığı her adımda, varolan sistemi ve kurallarını tanımadığını ortaya koymuş ve arka arkaya "darbe"ler indirmiştir.

çıkmayacak bir başbakan! O yüzden de damat Berat Albayrak'ın ismi öne çıkıyor.

Albayrak veya başka biri, onunla da ne kadar götürebilecekleri ayrı bir sorudur. Fakat yaşananların rejim krizini daha da derinleştirdiği açıktır. Bunun da klikler arası çelişkileri keskinleştireceği ve birçok yeni gelişmeye doğuracağı şimdiden görülmektedir.

Bu noktaya nasıl gelindi?

Başdöndürücü bir hızla tırmanan gelişmeler, 4 Mayıs günü Erdoğan-Davutoğlu görüşmesi ile son buldu. "Pelikan dosyası" adıyla internete koyulan yazı, bu ikili arasındaki çelişkilerin geldiği aşamayı ortaya koyması bakımından oldukça çarpıcıydı. Nitekim birkaç gün sonra darbe indirildi.

Elbette bu noktaya birdenbire gelinmedi. Bunları en kısa haliyle şöyle özetleyebiliriz.

İlk çatlak, Davutoğlu'nun Ocak 2015'te "Şeffaflık Paketi"ni açıklamasıyla ortaya çıktı. Davutoğlu, 17-25 Aralık operasyonlarında adı geçen bakanların yargılanmasını ve aklanmasını istiyordu. Erdoğan ise, bir kere yargılama başlayınca,

karşı olduğunu ima eden sözler sarfetti.

MİT Tırları haberini yaptığı için Erdoğan'ın tüm şiddetini üzerinde toplayan, hatta televizyonda "bunun belisini ödeyecek" diye tehdit ettiği **Can Dündar'ın ve Erdem Gül'ün tutuklu yargılanmasına Davutoğlu karşı çıktı.** Aynı durum Kürt illerindeki katliamlara karşı "bu suça ortak olmayacağız" diyen akademisyenlerin tutuklanmasında da yaşandı. **Davutoğlu, akademisyenlerin tutuksuz yargılanması gerektiğini söylerken, Erdoğan akademisyenlere ateş püskürüyordu.**

Bunlar göz önünde yaşanan tartışmalardır. Perde arkasında daha nelerin döndüğünü bilmiyoruz. Ama giderek çatlağın büyüdüğü görülmüyordu. Davutoğlu, "Karar" adıyla bir gazete çıkararak, Erdoğan'la farkını kamuoyuna yansıtmaya başlamıştı. **AKP içinde "Reisçiler" ve "Hocacılar" diye iki ayrı kampın oluşmaya başladığı duyulur oldu.**

Diğer yandan Davutoğlu'nun AKP'nin "eski tüfek"leri Abdullah Gül, Bülent Arınç, Hüseyin Çelik gibi muhaliflerle dirsek temasında olduğuna dair söylentiler artmaya başladı.

Bütün bunların Erdoğan ve ekibini

tercihi olmadığı"nı, "bir zaruret" doğduğunu; dahası kendi dönemini "başarılı bulduğunu" söyleyerek, esasında istifa etmediğini, buna zorlandığını itiraf etti.

Erdoğan da Davutoğlu'nun istifa ettiğini söylüyor! İşi kitabına uydurma, "darbe" olduğunu gizleme çabasıdır bu. Fakat mızrak çuvala sığmıyor!

Başından beri "darbelere karşı olduğunu" söyleyerek puan toplayan ve kendisine karşı yürütülen her tür muhalefeti "darbe" olarak niteleyen Erdoğan, "darbeci" olmuştur. Gezi direnişinden, 17-25 Aralık'a, en son MİT Tırları haberlerini yapan Can Dündar-Erdem Gül'e kadar birçok kişi, "hükümete darbe yapmaktan" yargılandı, yargılanıyor. Oysa asıl "darbe"yi, (hem de kendi getirdiği başbakana ve bakanlara) Erdoğan yapmıştır.

"Hükümet darbesi"nden önce de, sisteme birçok kez "darbe" indirdi! **7 Haziran seçimlerini tanımayarak, Anaya Mahkemesi dahil mahkeme kararlarını hiçe sayarak, defalarca Anayasayı çiğneyerek, şu an içinde yaşadığı sarayı bile kaçak yaparak, orada topladığı kaymakamlara açıktan "mevzuatı bir tarafa itin" diyerek, vb. son yıllarda attığı her adımda, varolan sistemi ve kurallarını tanımadığını ortaya koymuş ve arka arkaya "darbe"ler yapmıştır.**

Muhalefet partilerinin bilmem kaç kez "anayasa suçu işliyor" diye bağırıklarını, fakat bunun karşısında hiçbir şey yapmadıklarını biliyoruz. Şimdi de "hükümet darbesi", "saray darbesi" diyorlar. Ama Kılıçdaroğlu'nun son olay karşısında bile söylediği gibi, sadece "izlemekle yetiniyor"lar!

Rejim krizi

Esasında uzun bir süredir ülkede bir rejim krizi yaşanıyor. Kağıt üzerinde "parlamentar sistem"le yönetiliyor, fakat fiiliyatta bambaşka şeyler oluyor.

Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilmesinden itibaren bu çelişkili durum derinleşerek sürüyor. Erdoğan, "parlamentar sistemi rafa kaldırdım" bile dedi. Ona göre artık iş, anayasa değişikliği ile bunu yasal hale getirmektir. Geçen süre zarfında bunu yapmayı başaramadı. Ama parlamentoyu işlevsiz hale getirerek, varolan sistemi de tıkamış oldu. Böylece "ne kuş, ne deve" misali bir durum ortaya çıktı.

Bunun son noktası, Davutoğlu'nun Başbakanlıktan alınmasıdır. Kimileri diyor ki, "Davutoğlu'nu oraya getiren de Erdoğan'dı, götüren de o oldu; bunda şaşılacak bir şey yok" Evet ama arasında önemli bir fark var. Erdoğan'ın cumhurbaşkanı adayı olmasıyla boşalan AKP genel başkanlığına Davutoğlu'nu seçtiği başka bir şey; en son 1 Kasım seçimleri ile başbakan olmuş Davutoğlu'nu görevinden alması başka bir şeydir.

Bu sistem içinde seçimler dahil birçok kurumun göstermelik olduğunu biliyoruz. Özellikle AKP döneminde bu durum ayyuka çıktı. Fakat her sistemin kendi içinde -biçimsel de olsa- uyulması gereken

zorunlu kuralları vardır. Bunlar ortadan kalkarsa, sistem de ortadan kalkar.

"Parlamentar" ya da "başkanlık" her ikisi de burjuva yönetim şeklidir. Lanse edildiği gibi biri "demokrasi", diğeri "diktatörlük" değildir. Özü itibarıyla ikisi de burjuva diktatörlüğüdür. Fakat bu, arasında hiçbir fark olmadığı anlamına gelmez.

Şu an yaşanan ise "parlamentar sistem"in tıkanıp, ama "başkanlık", "yarı-başkanlık" gibi farklı bir yönetim şekline de geçilemediği bir kriz dönemidir. Böyle olunca tam bir kuralsızlık, yasa tanımazlık ve keşmekeş hüküm sürmektedir. Egemen sınıfların yönetememe krizi, adeta kangrene dönüşmüştür.

Muhalefet boşluğu

Hiç kuşkusuz yaşanan rejim krizinin önemli bir ayağını "muhalefet boşluğu" oluşturuyor. **AKP'nin keyfi yönetimine, dayatmalarına, düzen partilerinden ciddi bir karşı koyuş gelmiyor. Ya uzlaşmacı bir yol izliyorlar ya da olan biteni izlemekle yetiniyorlar.** İtiraz ettikleri durumlarda bile, tavrı geliştiremiyorlar. Öyle ki, seçimlerde aldıkları oyların arkasında duramayan, "yeniden seçim"i kabullenen ve AKP'ye yolu düzleyen bir muhalefet var.

Bu yönüyle **düzen partilerinin de kriz içinde olduğunu söyleyebiliriz.** Kitleleri heyecanlandıracak, onlara umut verecek bir parti ve lider çıkmıyor. Özellikle CHP, bu konudaki tüm beklentileri hüsrana uğratan bir parti konumunda. Baykal sonrası Kılıçdaroğlu'nun başa geçmesiyle bir rüzgar estirilse de, bu çok kısa sürdü. CHP'nin ve Kılıçdaroğlu'nun "muhalefet"i, giderek düştü. Son yaşanan olaylar bu çizgiyi derinleştirdi.

Erdoğan'ın Davutoğlu'nu azletmesi konusunda da Kılıçdaroğlu'nun ilk açıklaması "izlemekle yetiniyoruz"du. Ardından "Davutoğlu'nu savunmak da bize kaldı" diyerek, Davutoğlu'nun AKP'lilere söylediği "hakkınızı helal edin" sözünden hareketle "helallik" verdi. "28 Şubat postmodern darbesi"ne gönderme yapıp, bunu "4 Mayıs darbesi" olarak niteledi, fakat bu "darbe"ye karşı da hiçbir tavır geliştirmede.

Dokunulmazlıkların kaldırılmasını "anayasaya aykırı" bulduğu halde "evet" oyu vereceklerini söyleyen de Kılıçdaroğlu'ydu. Salt HDP'yi savunur görünmemek için, bugüne dek anayasayı ihlal etmekle

suçladığı AKP ile aynı noktada buluşmakta hiçbir beis görmedi.

Bütün bunların TSK'dan aldığı bir birifing sonrasında gerçekleşmesi, Kılıçdaroğlu'nun gerçekten bir "devlet memuru"dan öteye geçemediğini gösteriyor. CHP'nin de "devlet partisi" kimliğini aşamadığını... Elbette CHP içinde farklı tutumlar alan milletvekilleri var, ancak bu tabloyu değiştirecek bir çıkış, bugüne dek yapılamadı.

Sosyal-demokratlar açısından durum buyken, "dinci-milliyetçi" partilerin durumu da pek farklı değil. En başta **AKP dışındaki kesimleri toplayacak, geçmişin ANAP veya DYP'sinin yerine geçecek, "merkez sağ" dedikleri bir partiyi oluşturamadılar.**

Bahçeli'nin MHP'si ile bu boşluğu doldurma girişimleri sonuçsuz kaldı. Bahçeli, 7 Haziran'dan bugüne, AKP'nin koltuk değneği rolünü üstlendi.

Bugün Meral Akşener parlatılarak bir rüzgar estirmeye çalışılıyor. '90'lı yıllarda içişleri bakanı olarak görev yapan, bu dönemde Kürt halkına dönük katliamlar başta olmak üzere tüm saldırı ve katliamların doğrudan sorumlusu olan Akşener, bugün Erdoğan'a karşı muhalefetin odağına oturtuluyor. İşin kötü yanı, "kadın" olduğu için HDP'den, "laik" olduğu için CHP'den bile destek alabileceği düşünülüyor.

AKP içinde bir muhalefet, Erdoğan'a karşı bir odak oluşturabilmek için, bugüne kadar sayısız girişimde bulunan, Abdullah Gül'den Davutoğlu'na birçok ismin üstüne oynayan burjuva klikler, her adımda başarısız oldular. Böylece artık AKP'nin şu ya da bu kanadının çare olamayacağı görüldü. Bu koşullarda Akşener, yeni bir alternatif olarak piyasaya sürülüyor. Ne kadar tutacağını zaman gösterecek.

1 Kasım seçimlerine kadar her aşamada AKP'ye gizli ya da açık destek olan HDP de, bugün diğer muhalefet partilerinin çok ötesine geçebilmiş değil. Dokunulmazlıklar ve Kürt kentlerindeki saldırılar konusunda sınırlı bir muhalefet oluşturmakla birlikte, düzeniçi sınırları zorlayan ve kitlelere umut taşıyan bir parti olamadı.

Sistem, hükümeti ve muhalefeti ile kriz içinde. Bölgede ve ülkemizdeki savaş, bu krizi daha da derinleştiriyor. Son yaşanan "hükümet darbesi"nde, bunların faturasını Davutoğlu'na kesmek gibi bir siyasi amaç da güdüyor. "Pelikan dosyası" adıyla sunulan bildiride, Suriye politikasına ve Dolmabahçe mutabakatına göndermeler yapılması boşuna değil!

Fakat ne yazık ki, **bu krizi değerlendirecek ve onu devrimci tarzda çözecek bir önderlikten yoksunuz. Haziran ayaklanmasının yenilgisi-nin de asıl nedeni buydu.**

Bizim odaklanmamız gereken nokta burasıdır. Önümüzdeki günlerde kitlelerin biriken öfkesi yeniden patlayabilir ve yeni ayaklanmalar yaşanabilir. Önemli olan, geçmişten alınan derslerle ona doğru bir önderlik yapabilmektir.

İşkenceler, gözaltılar bizleri yıldırılmaz!

Beklenen gün geldi. Sabah buluşma yerine doğru ilerliyorum. İlerlerken bir taraftan da etrafı, polislerin konumlanışını, kapatılan yerleri gözlemliyorum. Mecidiyeköy'ü geçen yılki gibi tamamen kapatmamışlar! Yaya geçişleri ve araba geçişleri yapıyor.

Buluşma yerindeyim. Diğer yoldaşlar da geliyor. Son hazırlıklarımızı gözden geçiriyorduk ki, slogan sesleri duyduk. Gayrettepe tarafından kortejler oluşmuş, kitle bize doğru geliyor. Pankartımızı flamalarımızı açıp katılıyoruz kitleye. Sloganlar coşkulu ve oldukça gür atılıyor. Mecidiyeköy Meydanı'na vardığımızda, polisler gazbombaları ve plastik mermilerle karşılıyor bizi. O kadar seri bir biçimde üzerimize atılıyor ki, gaz bulutundan göz gözü görmüyor. Vücudumuza sayısız plastik mermi çarpıyor.

Bu haldeyken bile pankartımızı açık tutmaya çalışıyoruz. Akrepler iyice yaklaşıncaya çekiliyoruz. Arkamızdan gazbombaları plastik mermiler takır takır seri

şekilde geliyor. Sol tarafa giriyoruz. Kitlenin bir kısmı sağa sapıyor. Biraz ilerledikten sonra kalabalık kitlenin çekildiği yöne doğru gidiyoruz. Amacımız onlarla buluşup tekrar caddeye çıkmak. Ama buluşamadık. Polisler daha önceki eylemlerden farklı olarak kitleyi olabildiğince uzağa püskürttüğü gibi, ara sokaklarda da eylemci avına çıkmıştı.

Ara sokaklarda biraz dolaşarak yeniden kitlelerin toplanmasını bekledik. Fakat eylemci gruplarla karşılaşmadık. Caddeye çıktık. Caddeye yakın sokaklarda bekleyen küçük gruplar vardı. Pankartımızı açıp "Yaşasın 1 Mayıs!", "Taksim 1 Mayıs alanıdır!", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!" sloganlarını atarak ilerlemeye başladık. Polislerle aramızda 5-6 metre kadar bir mesafe var. Biz sloganlarımızı haykırıyoruz. Polisler de basın yanlarında durmuş bekliyorlar. Beş dakikaya yakın sloganlarımızı haykırdık.

Sonra sivil polisler yaklaştı. Amirlerinin "alın

bunları" demesiyle üzerimize atıldılar. Bir yandan bizi zaptetmeye çalışırken, bir yandan da pankartı elimizden almaya çalışıyorlar. Zar zor yere yatırdılar. "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarını haykırıyoruz. Üzerimde iki polis, kolumu bükmeye çalışıyor. Ve üzerime oturuyorlar. Kafama ayaklarıyla basıyorlar. Zaman zaman üzerimden atmaya çalışsam da tekrar bastırıyorlar. Yoldaşım da az ilerimde aynı muameleye maruz kalıyor. Sloganlarımız hiç susmuyor. Basın ve etraftan geçenler cep telefonuyla bizi çekiyor. Polisler hem basına, hem de halktan insanlara "çekmeyin, çekip gidin" şeklinde kızıyorlar.

Bu süreç yaklaşık 15 dakika devam etti. Sonra bizi yan tarafta duran itfaye

arabalarının arkasına götürüp yere yatırdılar. Beş dakika kadar da burda bekletildikten sonra, arabaya bindiriliyoruz. Mecidiyeköy Karakolu'ndayız. Duvara dönmemizi söylüyorlar. "Dönmeyeceğiz" diyoruz, "arayacaksanız böyle arayın." Bir kaç sefer tekrarlıyorlar. Dönmeyeceğimiz konusunda kararlı olduğumuzu görünce vazgeçiyorlar. Bu kez de "kollarınızı kaldırmayın" diyorlar. Kaldırmayacağımızı söylüyoruz. Polislerden biri "ne inat şeysinin, kaldırmayınca bana onur kırıcı şeyler yaptırma" diyor. "Kaldırmayacağınız ne yaparsanız yapın" diyorum. Bundan da vazgeçerek kendileri tek tek kollarımızı kaldırarak arama yapıyorlar. Ceplerimizde ne varsa alıyorlar. Sıra ayakbılarımıza geliyor. "Çıkarın" diyorlar. Çıkarılmayacağımızı belirtiyoruz. Amirleri içeri girerek "bırakın, çıkarmıyorlarsa çıkarmasınlar" diyor.

Kayıt işlemleri yapılırken "avukatımıza ve ailemize haber vereceğimizi" söyledik. Bunu bir kaç kez belirttik. Her seferinde "sizi başka bir ekibe vereceğiz, orada arasınız" dendi. Bırakalım avukatımızı aramayı, çalan telefonlarımıza cevap vermemizi dahi engellediler.

Kayıt işlemleri bittikten sonra bizi aynı arabaya bindirerek Şişli Meydanı'nda başka bir ekibe devrettiler. Burada da arkamızı dönmemizi istediler. Dönmeyeceğimizi söyleyince ısracı olmadılar. Üzerimizi kabaca aradılar. Ters kelepçe takarak arabaya bindirdiler. Arabada 7-8 kişi daha vardı. Hepsisi de Şişli civarlarında alınmışlardı. İki saat kadar burada bekletildik. Tuvalet ihtiyacı olan arkadaşları tuvalete götürmediler. Bu yüzden bir kaç kez tartışma yaşandı. Keza kelepçesi sıkarak arkadaşların kelepçelerini gevşetmeleri için de çok tartıştık, ardından gevşettiler.

Bayrampaşa Hastanesi'ne götürüldük. Buradaki işlemler bittikten sonra Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne getirildik. Yine arabada kelepçe işkencesi devam etti. Gevşetmelerini söylediğimizde "plastik kelepçe, makas yok" diyerek geçiştirdiler. "15 dakika sonra gevşeteceğim" deyip gelmiyorlardı. Israllı tartışmalar üzerine gevşettiler.

Akşam saat 6.30 civarlarında avukatlarımız geldi. Ters kelepçe işini çözmeye çalıştıklarını belirttiler. Avukatların müdahalesiyle kelepçeler çıkarıldı. Biz öğlen saat 11.30 civarında gözaltına alınmıştık. Sabah saat 9 gibi alınan arkadaşlar vardı. O saate

kadar ters kelepçe işkencesi devam etti. Bir süre sonrada "işlemlerinizi yapıp sizi bırakacağız" dediler. Üst katlara çıkardılar. Eşyamızı verdiler. Hiç bir tutanağa imza atmadık. Hastaneye getirildik. Kontrolden sonra gece saat 1.30 gibi bırakıldık.

İşkenceler, gözaltılar bizleri yıldırılmaz! Ne yaparlarsa yapsınlar, 1 Mayıslar'daki Taksim yasağını tanımayacağız! Pankartlarımız ve sloganlarımızla Taksim'e yürümeye devam edeceğiz!

1 Mayıs'ta Taksim kararlılığı ve okurlarımıza gözaltı

2016 1 Mayıs, bir tarafta Bakırköy'de devletin sendikalara "teşekkür ettiği" uzlaşmacı bir mitinge sahne olurken; diğer tarafta, gün boyunca Taksim hedefiyle harekete geçen devrimci hareketlere dönük devlet saldırısı ve gözaltılar vardı.

Taksim Meydanı'na çıkan caddeler, Şişli, Mecidiyeköy, Okmeydanı ve daha birçok alan, çeşitli devrimci yapıların eylemlerine sahne oldu. Devlet bu eylemlerin herbirine şiddetle saldırdı, gaz bombaları, tazyikli sular, toma ve coplarla saldırdı.

Bu saldırı furyasında, 4 okurumuz da gözaltına alındı.

Önce sabah saatlerinde, Gümüşsuyu'ndan Taksim'e yürüyüşe geçen okurlarımız, "Taksim 1 Mayıs Alanıdır! ENGELLENEMEYİZ" yazılı pankartla yürüdüler. Burada iki okurumuz gözaltına alındı. 1 Mayıs'ta Taksim'de olma kararlılığını gösterdikleri için devletin saldırısına maruz kalan okurlarımız, Karaköy Karakolu'na götürüldüler. Öğleden sonra serbet bırakıldılar.

Ardından saat 12.30'da Mecidiyeköy'de iki okurumuz, "Taksim 1 Mayıs alanıdır, ENGELLENEMEYİZ" yazılı pankart açıp sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Yazı işleri müdürümüz Çağdaş Büyükbaş ile PDD temsilcisi Zeynel Sarar, sivil polislerin vahşi saldırısına maruz kaldılar. Polis cadde ortasında ikisini yere yatırıp, kollarını tersten bağladı. 15 dakika boyunca yoldaşlarımızın üzerine basarak işkencesini sürdürdü. Bu sırada yoldaşlarımız "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" ve "Taksim 1 Mayıs alanıdır" sloganlarını atmaya devam ettiler. Takviye ekiplerin gelmesinin ardından araçlara zorla bindirilerek gözaltına alındılar.

Sonrasında uzun bir süre yoldaşlarımızın gözaltı kaydı yapılmadı. Aile ve avukatların girişimlerine rağmen, gözaltında oldukları kabul edilmedi. Uzun süren gözaltının ardından gece geç saatlerde serbest bırakıldılar.

Taksim'e kilitlenmiştik

Bizim açımızdan Taksim hedefli çalışmalar günler öncesinden başlamıştı. Afişlerimiz ve bildirilerimizle kitlelere seslenmiş, diğer seçenekleri hiç tartışmamıştık bile. Yani politik ve pratik olarak kilitlenmiştik. 1 Mayıs öncesi taktığımız, Taksim hedefiyle konumlanmak ve alana girmeyi zorlamaktı. Değişik noktalarda yoldaşlarımız Taksim'e girme hedefiyle konumlandılar. Ben de ilk etapta "Taksim 1 Mayıs alanıdır engellenemez" yazılı Proleter Devrimci Duruş imzalı pankartı hazırlamıştım. Bu pankart defalarca bizle beraber Taksim'e açılan yollarda görünecekti.

Sabah yoldaşlarla buluştuk. Bu arada Zincirlikuyu tarafından 150 kişilik bir kitle geliyordu. Yoldaşlarla birlikte bu kitleyle yürüme kararı alındı ve Mecidiyeköy'e kadar yüründü. "Taksim kızıldır kızıl kalacak", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Yaşasın 1 Mayıs biji yek gulan", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı.

Mecidiyeköy köprü altına yaklaştığımızda polis gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırıya geçti. Havai fişek, taşlar ve sapanlarla karşı konularak ara sokaklara çekilindi. Bu arada yoldaşla en öne doğru geçmeye çalıştık ve pankartı sürekli açık tuttuk. Caddeden en son çıkan biz olduk. Polis sürekli koşuyordu ve ana kitleyle koptuk.

Daha sonra o kitlenin Mecidiyeköy ara sokaklardan değişik yerlere dağıldığını öğrenince, tekrar caddeye çıkıp uygun bir yerde pankartı açmaya karar verdik. Polis saldırdığında çekilecek ve pankartı bir yere asıp Taksim'e doğru gidecektik. Bu arada Taksim'e giden yoldaşların, Gümüşsuyu Caddesi'nde pankartı açıp yürüyüşe geçtikten sonra gözaltına alındıklarını öğrendik.

Caddeye çıktığımızda, bir sokağın etrafını polisler çevirmişti. Bomba imha ekipleri vardı ve kameralar da oradaydı. Yoldaşla pankartı açıp oraya doğru yürümeye karar verdik. Profilo AVM'ye açılan sokağın girişinde pankartı açıp "Taksim kızıldır kızıl kalacak", "Taksim 1 Mayıs alanıdır", "Yaşasın 1 Mayıs Biji yek gulan" sloganlarını atmaya başladık. Kameralar bizi görünce hemen çekmeye başladılar. Bu arada sivil

polisler de gelmeye başladı. Bizi yakaladılar ve yere yatırdılar. Yere kapaklandıktan sonra üzerimizde yaklaşık 15-20 dakika kadar öyle beklediler. Biz bu arada "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Taksim 1 Mayıs alanıdır" sloganlarını atmaya devam ediyorduk.

Bütün işkence bu sefer kameraların önünde yaşanıyordu. Kameralar açık ve bizi çekiyor, spikerler "eylemciler dakikalardır böyle bekletiliyor" diye anonslar geçiyordu. Bu arada bizi gören insanlar, polise tepki gösteriyordu. Polis ise onlara işlerine bakmalarını söylüyordu. Biz slogan atmaya devam ediyorduk.

Daha sonra öğrendiğimize göre arabaları bozulmuş ve takviye ekip beklemişler. Trafiğin aktığı bir noktada kameraların önünde gözaltına alınmış ve yerlerde bekletilmişti. Daha sonra bizi itfaiye araçlarının olduğu yere zorla götürdüler ve üzerimize çullandılar. Burada komiser olan "Bana yumruk atan hangisiydi" diyerek diğer polisleri sordu. Onlar da beni gösterince gelip ayaklarımın arkasını çiğnedi.

Yaklaşık 2 dakika sonra sivil polis arabasına bindirip Mecidiyeköy İlçe Emniyet'e götürdüler. Burada üst aramasını yaptılar. Biz avukatları ve ailelerimizi aramak istediğimizi söyleyince "daha sonra ararsınız, hukuki haklarınızı bizden daha iyi biliyorsunuz" diyorlardı. Üst aramasındaki tavırlarımız karşısında "anlaşıldı bunlar inat" diyerek vazgeçtiler. Hiçbir gözaltı işlemi yapılmadan Şişli Camisi önündeki çevik kuvvet arabasına götürdüler.

Buradaki arabanın içinde sabah saat 9.00'dan itibaren bekleyen diğer devrimci dostlar vardı ve saatlerce ters kelepçeyle bekletilmişler. Bize de ters kelepçe takıyorlar ve arabaya bindiriyorlar. Otobüsün içinde herhangi bir talep karşılanmıyor. Ne tuvalet ne de kelepçelerin gevşetilmesi... Üstüne üstlük bunlara tepki gösterildiğinde "Biz mi size eylem yapın dedik", "Sizin yüzünüzden biz de bekliyoruz" diyerek kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar.

Yaklaşık saat 15.00'e kadar bu şekilde bekletildikten sonra, Bayrampaşa Hastanesi'ne götürdüler ve burada kelepçeleri açıp tuvalet ihtiyaçlarını karşıladılar. Bu arada doktorun birinin bizlerde kelepçe olmasını sorun ettiğini ve muayene yapmayı reddettiğini, polislerin kendi aralarındaki konuşmalarından öğreniyoruz. Polisler bu doktoru kaymakamlığa şikayet etmeyi konuşuyorlar. Sonrasında muayeneye gidiyoruz ve doktor tüm yaralarımızı yazıyor.

Buradaki işlemlerin ardından Vatan'a götürüyorlar. Avukatlar gelene kadar kelepçeler çıkarılmıyor. Saat 19.30'a kadar bu şekilde bekletiliyoruz. Bir müddet sonra polisler gelerek isimleri okudu ve aralarında bizim de olduğumuz kişilerin hiçbir adli işlem yapılmadan bırakılacağını söylediler.

Bizi başka bir polis minibüsüne aldılar. Burada da sürekli faşist marşlar çalıyordu. Tepki gösterdiğimizde "ne oldu rahatsız mı oldunuz" dediler. Polisin biri, bizim gözaltına alındığımız görüntüleri internetten gösteriyor ve "televizyona çıkmışsınız" diyor. Tabi haliyle morali-miz daha da artıyor. Beklerken avukatlar bize şeker ve su gönderdiler.

Saat 21.30'a doğru Güvenlik Şube'ye çıkartılıyor. Pankartlarımıza el koymuş savcılık, vermiyorlar. İşlemler sırasında ÇHD'li avukatlar sürekli yanımızda. Yanımızdaki dostlar ve biz imzadan imtina ediyoruz. Sonrasında hastaneye gidiyoruz ve gece 01.30 gibi serbest bırakılıyor.

Toplamda 200'den fazla devrimci ve ilerici gözaltına alınmış ve büyük çoğunluğu aynı akşam bırakılmıştı. Geriye kalanların da 4'ü tutuklandı.

Her yıl nasıl yapıldıysa bu yıl da Taksim'e kilitlenenler, mücadeleyi kazandı. Milyonlarca işçi ve emekçinin sesi Taksim'e açılan sokaklarda yankılandı. Kimimiz iki kişiyle kimimiz beş-on kişiyle zorladık Taksim'i. Taksim bir kez daha gündem oldu ve tüm uğraşlara rağmen kitlelerin bilincinden silinemeyeceğini gösterdi.

1 Mayıs'ta TAKSİM'E!

1 Mayıs öncesi, işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta Taksim'e çağıran PDD ve DSB imzalı binlerce bildiri dağıtıldı. Emekçi semtlerde evlere ve kahvehanelere dağıtılan bildiriler, merkezi yerlerde üstgeçitlerde kitlelerle buluştu.

Sanayi bölgelerinde ve işçilerin işyerlerine giden yollarda ise, DSB bildirileri yoğun biçimde dağıtıldı.

Ayrıca bu bölgelere DSB duvar gazeteleri yapıştırıldı. İşçi ve emekçilerin 1 Mayıs bildirilerine ilgileri oldukça yüksekti. Duvar gazeteleri de merakla okundu.

"Faşist ablukayı dağıtmak için 1 MAYIS'TA TAKSİM'E" yazan PDD afişleri, emekçi semtlere, işçi bölgelerine ve merkezi yerlere yapıştırıldı. Bunların bir kısmı, polis ve belediye ekipleri tarafından kısa sürede sökülürken, önemli bir kısmı 1 Mayıs'a kadar duvarları süsledi.

Bu yıl 1 Mayıs'a dönük ajitasyon-propaganda araçlarının geçen yıllara göre daha sınırlı kalması, yapıştırdığımız afiş ve duvar gazetelerini, dağıttığımız bildirileri daha önemli kıldı ve öne çıkardı.

İsviçre'de coşkulu 1 Mayıs

Zürich'te 10 binden fazla işçi ve emekçi yürüdü. İsviçre'de son dönemde, emeklilik yaşının yükseltilmesi, emekli maaşlarının kırılması gibi saldırılar içeren paketler, toplu işten atmalarda artış olması gibi sorunlar, işçi ve emekçilerin büyük tepkisiyle karşılaşıyor. Birçok kentte, protesto mitingleri, yürüyüşleri gerçekleştiriliyor. İsviçre'de 1 Mayıs bu eylemlerin canlılığı ile karşılandı.

Basel'deki yürüyüş ise, yağın şiddetli yağmura rağmen güçlü ve kitle-seldi. Türkiyeli örgütlerin de katıldığı yürüyüş, Barfüssplatz önünde kurulan standlarda son buldu.

Türkülerimizle meydan okuduk

Akşam saatlerinde Taksim'de yoldaşlarla buluştuk, geceyi orada geçirecek, sabah da Taksim Meydanı'na girecektik. Gece kalacağımız yer konusunda sıkıntı çıkınca, bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldık.

Sabah erkenden meydana yakın bir pastaneye geçtik. Sabah 7'den itibaren, pastane ve çevresi sivil polislerle dolup taşmaya başladı. Ancak bizimle ilgilenmediler, biz de çayımızı içmeye devam ettik.

Bir süre sonra meydanın durumun kontrol etmek üzere dışarı çıktık. Sıra Selviler Caddesi üzerinden ilerledik. Ancak meydana 20-30 metre mesafeden yolu kapatmışlardı.

Bunun üzerine arka sokaklardan Kazancı Yokuşu'na geçtik. Slogan sesleri geliyordu. "Herhalde bir grup içeriye girmeyi başarmış" diyerek hızlandık. Slogan atanlar sendikacıları. Gümüşsuyu'ndan yukarıya, meydana doğru yürüyorlardı. Biz de aralarına girip slogan atmaya başladık.

Onlarla birlikte meydana çıkmayı hedefliyorduk.

Ancak sendikacılar bizi farkettiler. Polis arama noktasına geldiğimizde, başkanlardan biri, polise onlardan olmadığımızı söyledi. Bunun üzerine polis, "sendikacılar izin alıp geldiler, siz necisiniz, nereden geldiniz" diye sordu. Kitlenin yürüdüğünü, slogan attığını duyunca gelip aralarına girdiğimizi söyledik. Polis bize gruptan ayrılmamızı söyledi. Orada bir tartışmaya girerek yaptığımız planın boşa gitmesine neden olmak istemedik. Zaten sendika grubunun sarı sendika olduğunu da bilmiyorduk. Bu nedenle ayrıldık oradan.

Geldiğimiz yoldan geri dönerek bir başka çıkış noktası aramaya karar verdik. İstiklal tarafına geçtik. Ancak İstiklal Caddesi'ne çıkan bütün sokaklar kilitliydi. Görünüşe göre, en uygun nokta yine Gümüşsuyu tarafıydı. Tekrar o bölgeye geri döndük.

Durumun uygun olduğuna karar verince, pankartımızı açıp yürümeye başladık. Yokuştan koşarcasına çıkıp Gümüşsuyu Caddesi'ne girdik ve sloganlarımızı haykırmaya başladık: "Yaşasın 1 Mayıs!", "Taksim 1 Mayıs alanıdır!".

Sivil bir araç önümüzde durdu. 2 sivil inip pankarta yapıştılar. Biz de "Taksim 1 Mayıs alanıdır" diye slogan atmaya devam ettik. Polis bizimle tartışmaya başladı. "Başka işiniz yok mu, neden buraya geldiniz" gibi anlamsız sözler söylüyordu, ama biz cevap vermek yerine slogan atmaya devam ettik. Bizi bir bankanın önüne götürdüler. Önümüzde pankartın ve flamanın resmini

çektiler. Sonra AKM'nin önüne götürdüler. Sonra da arabaya bindirerek Karaköy Karakolu'na götürdüler.

Karakola girdiğimizde bizim dışımızda 3 eylemci daha vardı. Sonradan 10 kişi daha getirdiler. Son gelenler polis tarafından dövülmüştü. Biz de "insanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganıyla karşıladık onları. Ardından birlikte türküler söylemeye başladık. Yerimizi türkülerle aydınlatıyor, devrimci türkülerle meydan okuyorduk.

Muayene olmamız için araçlara bindirirken ters kelepçe yaptılar. O sırada ters kelepçe takmalarının yasal olmadığını bilmiyordum, sonradan getirdikleri kişilere taktıklarında öğrendim bunu. O zamana kadar kelepçe takmalarına tepki göstermemiştim. Muayeneden sonra taktıklarında ellerimi birleştirmedim, kelepçelerde gevşek kalmıştı. Bir kaç arkadaş da direnerek karşılık veriyordu, onlara vurmamaları için araya giriyor sloganlarla karşılık veriyorduk. 15 kişi türküler, marşlarla yolculuk ediyorduk. Moralimiz böylece daha da yükseliyordu.

Muayeneden geldikten sonra, avukatımız da gelmişti bizi savunmak için. Polise ifade vermeyeceğimizi önceden söylemiştik. Avukatla konuşurken bunu yeniden belirttik.

Sonra bizi içeriye çağırdılar. İfade verdikten sonra bırakacaklarını söylediler. "Susma hakkımızı kullanıyoruz" dedik. Üstelemediler. Birkaç kağıda birşeyler yazdılar, sonra üstümüzdekileri not ettiler. Ardından bizi serbest bıraktılar.

1 Mayıs'ta miting alanları...

Birçok ilde 1 Mayıs coşkulu bir biçimde kutlanırken, bazı illerde devletin yasakları, kitle eyleminin gücüyle kırıldı. Mitinglerde genel olarak son dönemde işçi sınıfına dönük talepler öne çıktı, Kürt kentlerinde yapılan 1 Mayıs'ta ise,

sınıfın talepleri, Kürt halkının savaş karşıtı talepleriyle birleşti.

1 Mayıs bu yıl daha yaygın kutlandı. Ancak katılım düşük, coşku azdı. İstanbul 1 Mayıs'ında reformizm ile devrim cephesinin yaşadığı tartışma, diğer illerde de kendisini göstermişti. Keza son bir yılda miting ve eylem alanlarında patlayan bombalara rağmen, onbinlerce kişinin alanlara çıkmış olması, son derece önemliydi.

Türk-İş Çanakkale'de, Hak-İş Sakarya'da 1 Mayıs mitingi yaparak, işçi sınıfını şoven propagandanın yedeği haline getirmeye çalıştılar. Türk-İş içindeki bazı muhalif sendikalar ise, merkezin kararına karşı çıkarak kendi illerinde, diğer sendikalarla birlikte kutlamalara katıldılar.

Antep, Urfa, Adana, Tarsus'ta "bombalı saldırı" olacağı gerekçesiyle mitingler yasaklandı. Buna rağmen Adana'da emekçiler alanlara çıktı ve devletin saldırısına rağmen 1 Mayıs'ı kutladılar.

Ankara'da 10 bin kişi Kolej Meydanı'ndaydı. Patlayan bombalara rağmen katılım çok daha yüksek olabilirdi; sendikaların uzlaşmacı tutumları ve devletin miting alanındaki yoğun baskısı kitlelerin coşkusuyla düşüren bir etken oldu.

Madenci kenti Zonguldak'ta, miting alanı İstasyon Caddesi oldu. Yaklaşık 2 bin kişi madenci anıtına yürüdü ve burada halaylar çekti. Atılan sloganlar, taşeron sisteme ve madenci haklarına dönük oldu.

Kocaeli'de İnsan Hakları Parkı'nda düzenlenen mitingde sendikalar ve kitle örgütleri taşeron, kıdem tazminatı ve kiralık işçilik konularını öne çıkardılar. Katılım geçen yıla göre daha düşüktü fakat coşku yüksekti.

İşçi bölgesi Gebze'de, sınıfın talepleri 1 Mayıs'a damgasını vurdu. Asgari

ücretteki kesintilere tepkinin yanı sıra kiralık işçi yasası da protesto edildi. Artemis, ZF Sachs gibi sendikasız işyerlerinin bu yıl kendi pankartlarıyla

mitingte katılması önemliydi. Keza İnci Plastik, Arçelik-LG, SCA Yıldız gibi direnişteki işyerleri de, miting alanındaydılar. DİSK'in 1 Mayıs kararını eleştirerek Gebze'de 1 Mayıs'ı kutlayacağını duyuran Birleşik Metal-İş sendikasının katılımının çok düşük kalması dikkat çekti.

Mersin'de binlerce kişi taşeron işçiliğin kaldırılması talebini, demokrasi talebiyle birleştirdiler. Tertip komitesinin, diğer yıllardan farklı olarak yürüyüşü "güvenlik" nedeniyle iptal etmesi tepki topladı.

Bursa'da binlerce kişi, hafta içi yaşanan bombalı saldırıya rağmen miting alanına geldi. "Güvenlik" nedeniyle 1 Mayıs'ın iptal edileceği söylentisine rağmen katılım coşkulu oldu. Görkemli metal direnişiyle öne çıkan metal fabrikalarından katılımın daha yüksek olacağı bekleniyordu, ancak sınırlı kaldı.

Mudanya'da yapılan 1 Mayıs'a yaklaşık 400 kişi katıldı.

Dersim'de yüzlerce kişi 1 Mayıs için Sanat Sokağı'nda toplanarak Seyit Rıza Parkı'na yürüdü. Yürüyüş saatler sürdü ve miting coşkulu halaylarla bitirildi. 80 gün boyunca direnen ve kazanan Munzur Su işçileri de mitingdeydi.

Batman'da 16 Mayıs Şehir Stadyumu önündeki kutlamaya petrol işçileri kitlesele katıldı. Eylemde "halkların kardeşliği" taleplerinin yanı sıra vahşet bodrumlarında katledilen Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç'un posterleri öne çıktı.

Diyarbakır, Hakkari, Bitlis gibi Kürt kentlerinde 1 Mayıs'ta ulusal taleplerle sınıfsal talepler birlikte ifade edildi ve Kürt kentlerinde sürdürülen vahşi saldırıların son bulması istendi.

Karadeniz kentlerinde düzenlenen 1 Mayıs mitinglerinde ise, doğa ve kent talanı öne çıktı. HES'lere, madenlere karşı sloganlar, taşeron ve kiralık işçiye karşı sloganlarla birleştirildi.

Bu 1 Mayıs'ta, izinli mitinglerin tümünde, devlet "güvenlik" bahanesiyle baskı ve terörünü artırdı. Pankartlara, sloganlara müdahale etti, arama noktalarını işkenceye dönüştürdü, Saray'a dönük protestoları engellemeye çalıştı. Devrimcilerin zayıf olduğu yerlerde sendikalar bu duruma tepki göstermeyince, miting coşkusu da katılımı da düştü.

Adana'da yasaklara rağmen...

1 Mayıs sabahı, Eğitim-Sen'in önüne gelen tüm kurum, parti ve dergi temsilcileri, Eğitim-Sen'in polis tarafından arandığına tanık oldular. Bomba olasılığına karşı imiş bu arama. Kurum, parti ve dergi yöneticileri gece karanlığında gelen haberle sarsılmışlardı zaten. Tertip Komitesi gönderisinde "İlimizde düzenlenecek 1 Mayıs, 'canlı bomba' istihbaratı bilgisi nedeniyle... iptal kararı alınmıştır. Konuyla ilgili yapılacak basın toplantısına katılımınızı bekliyoruz" diyordu..

Tertip Komitesi'nin, 1 Mayıs etkinliğini alana girmeme dâhil bütünüyle iptal etmesi ve bunu sabah basın toplantısı yoluyla kamuoyuna açıklaması, diğer katılımcılar tarafından protesto edildi..Ardından HDK bileşenleri toplantı yaparak yasaklanmamış alana girmeyi kararlaştırdı.

HDK ile hemfikir olan tüm kurum, parti ve dergiler, programda olduğu gibi akşam 17.00'de Uğur Mumcu Alanı'nda toplanma hazırlığı yapmak üzere çekildiler. Ancak emniyet, "bomba ihbarı" ile panikle tip susturmadığı kitleyi engellemek için, alanı da yasakladı. Alana girmek isteyen herkesi, biber gazı ve coplarla dağıttı. Şehrin en merkezi sokakları Gezi Direnişi'nde olduğu gibi çatışma alanına dönüştü ve gazdan göz gözü görmedi. Aralarında Özgür Gelecek, BDSP ve ESP'lilerin bulunduğu gözaltılar; içlerinde ÇHD'den avukat Ali Akıncı'nın ve EMEP'lilerin de olduğu yaralanmalar yaşandı. Çatışmalar akşam saatlerine dek sürdü.

Çatışmalar sürerken HDP Adana Milletvekili Meral Danış Beştaş, miting alanına yakın bir yerde basın açıklaması yapmak için emniyet yetkilileri ile görüştü. Polis, Tertip Komitesi'nin mitingi iptal etmesi nedeniyle müsaade etmeyeceklerini bildirdi. Yapılan tartışmalar sonucunda basın açıklaması yapıldı ve sloganlar atılarak bitirildi.

Adana'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı yönündeki ön görüşmeler 1 Mayıs'a haftalar kala başlamıştı. DİSK baştan itibaren emniyet ve valiliğin uyarılarını dikkate alacağını, dolayısıyla yürümeyip direkt Uğur Mumcu Alanı'na gideceğini ilan etti ve bunu diğer kurumlara dayattı. Diğer kurumların çabasına rağmen bu tutumunu değiştirmede. Ardından ertesi toplantılarda TMMOB da DİSK gibi yürümeden alana gireceği yönündeki kararını -toplantıya da gelmeden- bildirdi.

Emniyet ve valilik, diğer kurumları yürütmek ve tıpkı DİSK ve TMMOB'a kabul ettirdiği gibi şehrin sokaklarında görünmeden alana sokmak konusunda oldukça büyük uğraş verdi. Tertip komitesi, DİSK'in ve TMMOB'un tutumunu şiddetle eleştirerek daha dik durdu; bu tablo, 1 Mayıs'a dek sürdü.

Emniyet ve valiliğin haftalarca yürüttüğü sistemli baskı, 30 Nisan gecesi daha da yoğunlaştı ve tertip komitesi gece vakti, mesaj ve maillerle iptal kararını bildirdi.

Adana'da günlerce süren 1 Mayıs hazırlıklarında devrimciler cephesinin hoşnutsuzluğu vardı. Çünkü bir yıl önce miting korteji, şehrin ıssız ve polis denetiminin çok sıkı olduğu bir güzergahtan yürütülmüştü; bu yıl ise şehrin en işlek noktalarından iki koldan yürüme kararı aldırılmayı başarmıştı. Böylece 1 Mayıs'ın ruhuna uygun olarak bütün şehir ayakta oluyor, katılmayan çok kişiye de sloganlar, pankartlar aracılığıyla talepler duyuruluyor ve kitlelerin ilgisi 1 Mayıs'a çekiliyordu.

Tertip Komitesi bu yıl 'güvenlik' nedeniyle eski güzergâhta, yani Mimar Sinan Parkı'nda toplanıp Groseri kavşağından Kasım Gülek Köprüsü'ne dönerek Sular yönünden Uğur Mumcu Alanı'na girme konusunda ısrar etti. Fakat valilik yine o 'sihirli' sözcük üzerinden giderek toplanma yerini ve yürüyüş güzergâhını yasakladı. Bu durumda Tertip Komitesi, 'güvenlik' nedeniyle toplanma ve yürüyüş kolunu alana en kısa mesafe olan Atatürk Parkı'na çekti. Böylelikle Atatürk Parkı'nda toplanılacak ve Sular yönünden Uğur Mumcu Alanı'na girecekti.

Devrimci dergiler ve kurumlar, geçen yılki toplanma merkezlerinden biri olan İnönü Parkı'nda toplanma kararı aldılar. Ancak son günlere doğru bu tutumda değişiklik yapanlar çıktı. HDK bileşenleri ortak davranma dışına düşmemek için sendikalarla Atatürk Parkı'nda toplanacaklarını açıkladı. Buna rağmen, Demokratik Haklar Federasyonu, Kaldıraç, Mücadele Birliği Platformu ve Proleter Devrimci Duruş İnönü Parkı'nda toplanıp Atatürk Parkı'na doğru yürüyecek ve orada toplananlarla birlikte alana girecekti.

Tertip Komitesi'nin gece vakti aldığı iptal kararı ile, tüm kurum, parti ve dergiler aldıkları kararları yeniden gözden geçirmek zorunda kaldılar. Ve sonuçta alan yasağı da dahil tam bir sıkıyönetim haliyle karşılaştılar. Fakat yasak ve baskılara karşın Adana'nın tüm caddeleri 1 Mayıs alanı oldu.

Bu yıl 1 Mayıs çalışmalarında ülke çapında yaşanan yasaklamalar, gözaltılar güney illerinde çok fazla hissedildi. Sadece Adana değil, neredeyse tüm Güney illeri yasak ve baskılarla cebelleşmek zorunda kaldı. IŞİD başta olmak üzere gericiler, faşistler, katiller sürüsü cirit atıp rahatlıkla örgütlenirken; işçi ve emekçilerin kendi öz bayramını kutlaması ve taleplerini haykırması yasaklandı. Savaşın sonuçlarını en ağır şekilde yaşayan güney illerinin devrimci, demokrat, ilerici güçlerinin çok daha güçlü ve sıkı örgütlenmesi gerektiği bir kez daha açığa çıktı böylece.

Can Dündar'a silahlı saldırı

Suriye'deki cihatçılara silah sevkiyatı yapan MİT tırları ile ilgili davanın, 6 Mayıs günü yapılan duruşması sırasında Can Dündar'a silahlı saldırı gerçekleştirildi.

Cumhuriyet gazetesindeki haberle ilgili olarak yargılanan Can Dündar ile Erdem Gül'ün duruşmasında, karar için ara verildiği sırada, Can Dündar eşi Dilek Dündar ile birlikte adliyenin dışına çıktı. Bu sırada yanlarına yaklaşan biri, "sen vatan hainisin" diyerek silahını Dündar'a doğrulttu. Silahı gören Dilek Dündar, saldırganın üzerine yürüdü ve onu iterek müdahale etti. Hemen arkasından, CHP milletvekili Muharrem Erkek, saldırganın kolunu tutup arkadan sarılarak hareket etmesini engelledi. Bu arbede sırasında silah iki el ateş aldı ve NTV muhabiri Yağız Şenkal bacağından yaralandı. Sonradan gelen polis, saldırgan Murat Şahin'i gözaltına aldı.

Daha önce sayısız örneğini gördüğümüz bir saldırıyla karşı karşıyayız. Hrant Dink'in, Uğur Mumcu'nun, Abdi İpekçi'nin yaşadığına benzer bir saldırdır bu. Görünürde, "tutunamamış" bir lümpenin, kişisel "infial" ile düzenlediği bir saldırı tablosu çizilmektedir. Yoksul, bodrum katta oturan, konfeksiyonda çalışan, birçok adi suçtan sabıkası olan biridir Murat Şahin ve böyle bir saldırı için son derece uygun bir profile sahiptir. Gerçekte ise, bu tür suçların hiçbir "bireysel" değildir. Hrant Dink'in katilinin doğrudan MİT ile bağlantılı olması, yakalandıktan sonra jandarma tarafından taltif edilmesi, cinayet öncesinde devletin valisinin Hrant Dink'i tehdit etmesi unutulabilir mi?

Can Dündar-Erdem Gül davası da benzerdir. Erdoğan, sayısız kez konuşmalarında onları hedef göstermiştir. Tutuklanmaları Erdoğan'ın talimatıyla gerçekleşmiş, serbest bırakıldıklarında Erdoğan tepki göstermiştir. Hatta Erdoğan, doğrudan davaya müdahil olmuştur. Çünkü MİT tırlarının silah sevkiyatının suç ortağıdır. Davanın her bir aşamasında Erdoğan'ın izi-yönlendirmesi-tehdidi-meydan okuması sözkonusudur. Bu koşullarda gerçekleşen bu saldırı, "bedelini ağır ödeyecekler" diyen Erdoğan'dan bağımsız düşünülemez.

Saldırı, Can Dündar ve Erdem Gül'e bir gözdağı olduğu kadar, Erdoğan'a muhalif yayın yapan gazetecilere ve muhalif çizgisini sürdüren aydınlara da bir gözdağıdır. Mahkemenin Dündar'a 5 yıl 10 ay, Gül'e 5 yıl ceza vermesi de bu gözdağının devamı niteliğindedir. Bu nedenle Can Dündar'ın, mahkeme kararının açıklanmasının ardından "içeride ve dışarıda suikaste uğradık" açıklaması son derece yerindedir.

Can Dündar ve Erdem Gül, davanın başından itibaren dik durmuşlar, muhalif kimliklerinden ödün vermeden, kendilerine yönelik bütün saldırıları göğüslemeyi başarmışlardır.

Onlara yönelik saldırının sürmesi, bu duruşlarını kırmak içindir. Saldırganlığını giderek artıran AKP hükümetinin ve Erdoğan'ın hedeflerini boşa çıkarmanın tek yolu, direnişi daha da güçlendirmektir.

Maraş ve Pazarcık arasında, Alevi köylerinin bulunduğu bölgede, devletin yapmak istediği mülteci kampına karşı başlatılan kitlesel eylem, bir ayı geride bıraktı.

Bölgede 20'ye yakın Alevi köyü bulunuyor. Devletin yapmak istediği 25 bin kişilik mülteci kampı ise, Alevi köylerinin ortasına inşa ediliyor. Ve başta Terolar Köyü olmak üzere, bölgede yaşayanlar iki nedenle bu mülteci kampına karşı direnişe geçiyorlar. Birincisi, kampın inşa edildiği alan, çevre köylerin hayvan otlatmak için kullandığı mera alanı. Yani bu kampla, Alevi köylerinin en önemli yaşam alanı gaspediliyor. İkincisi, Maraş katliamının mağdurlarından olan bu köylüler, yanbaşlarında yeniden mezhepsel çatışmayı körükleyecek bir odak olmasını istemiyorlar.

Kamp, Suriye'den gelen muhalif sığınmacılar için hazırlanıyor. Suriyeli muhaliflerin, Esad'a karşı savaşan cihatçılarla bağlantı içinde olduğu biliniyor. Bu zemin, sığınmacı kamplarını cihatçıların örgütlenme alanına çeviriyor. 2011 yılından bu yana, başta Hatay olmak üzere sınır bölgesinde kurulan kamplar, cihatçıların kontrolü altında bulunuyor. Hatta kimilerinde askeri eğitimler gerçekleştiriliyor.

Maraş halkı için, Aralık 1978'de devlet tarafından planlanan ve devlet destekli sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen Maraş katliamının izleri çok taze. Bu saldırıda, kapıları işaretlenen Alevi evlerine saldırı gerçekleştirildi ve resmi rakamlara göre 111, gerçekte ise 500'den fazla insan katledilmişti.

Bu koşullarda, tam da Alevi köylerinin ortasında 25 bin kişilik kamp inşası, açık bir provokasyon olarak, kitlenin tepkisini çekti. Bir aydan fazla zamandır, bu kampın inşasına karşı büyük bir direniş gerçekleştiriliyor.

Maraş'ta "cihatçı kampı"na karşı direniş

Eylemin giderek etkili bir hal alması üzerine, 9. günden itibaren jandarma saldırısı da başladı.

Eylemin 11. gününde ise bölgede bir miting düzenlendi. Devlet mitinge katılımı zayıflatmak için, çevre illerden gelenleri engelledi. Mitingin ardından kamp alanına yürümek isteyen kitleye jandarma gaz bombası ile saldırdı.

Biber gazlı ve coplu jandarma saldırısı, kitlenin öfkesini ve kaygılarını daha da büyüttü. Kitledeki "cihatçı kampı hazırlanıyor" yönündeki düşüncüyü güçlendiren bir etki yarattı.

3 Nisan'da gerçekleşen eyleme dönük polis saldırısında, şehit verildi. Terolar Mahallesi'nde oturan Ali Kabayel, polisin gazlı saldırısından

etkilenecek yaşamını yitirdi.

Bu koşullarda, bölge halkı kimi zaman kamp alanına gerçekleştirdiği mitinglerle, kimi zaman kent içindeki basın açıklamalarıyla direnişini sürdürüyor.

Son olarak Mayıs ayının ilk günlerinde, Alevi köylüleri kamp alanında miting çağrısı yaptı. Maraş valiliğinin yasaklamasına rağmen miting alanına yürümeye çalışan kitleye devlet gaz bombalarıyla saldırdı. Mitinge katılmak üzere kente gelen sanatçı Pınar Aydınlar'ın da içinde olduğu çok sayıda kişi saldırı sırasında gözaltına alındı.

Maraş katliamı, doğrudan devlet destekli bir katliamdı, sonrasında ortaya çıkan belgeler de bunu kanıtladı. Şimdi devlet yeni bir provokasyon hazırlıyor, kampın inşasını sürdürüyor.

Ancak Maraş halkı, geçmişteki gibi bir saldırıyla karşı karşıya kalmamak için, devletin uyguladığı şiddete rağmen ve şehitler pahasına bugünden direnişi büyütüyor.

Yeni Çeltek'te madencilerin açlık grevi kazanımla bitti

Amasya'nın Suluova İlçesi'ndeki Yeni Çeltek Maden İşletmesi'nde çalışan işçiler, madenin kapatılacağını öğrenince, yerin 1200 metre altına inip açlık grevine başladılar.

Madenin sahibi olan ve kapatma kararı alan şirket, Soma Holding'e bağlı Gürmin Enerji. Soma Holding, 2014 yılı Mayıs ayında en az 301 madenciyi katleden şirket olarak hafızalarımıza kazınmış durumda. Maden işçilerini en ağır koşullarda çalıştıran Soma Holding, şimdi de Amasya'daki madencileri işsiz bırakma çabasıyla karşımıza çıkıyor.

Yeni Çeltek maden işçileri, kapatma kararının ardından, 4 Nisan günü madene indiler. 220 işçi, yerin altında greve giderken, aileleri de yerin üzerinde eyleme başladı. İşçi aileleri, Amasya-Samsun karayolunu trafiğe kapattılar, taşıdıkları dövizler ve attıkları sloganlarla, madenin kapatılmasına tepki gösterdiler. Bazı dövizlerde "301 madenciyi unutmadık" yazıyor olması çarpıcıydı. Soma'daki katliam, benzer koşullarda çalışan bütün madencilerin ve ailelerin en büyük kabusu. Bu nedenle, yaptıkları eylemler sadece iş hakkını değil, yaşam hakkını da korumayı hedefliyor.

Yerin altında işçilerin, üzerinde ailelerin kararlılıkla sürdürdükleri direnişin 10. gününde, devletin taviz vermesi sonucunda eylem sona erdi. Devlet, Soma Holding'e karşı madencilerin ve kitlelerin tepkisini bildiği için, olayın daha fazla

uzamasını istemeden müdahale etmiş oldu.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul, Çalışma Bakanlığı ve Enerji Bakanlığı yetkililerinden oluşan bir heyet, 10. günde madene inerek işçilerle görüştü. Heyetin, sorunun çözümü için girişimlerde bulunacaklarına dair söz vermesi üzerine, işçiler eylemi bitirme kararı aldılar ve dışarıya çıktılar.

Soma'daki madenci katliamının ardından, maden işçilerinin eylemlerinde genel olarak bir artış ortaya çıktı. Kimi zaman iş hakkını savunmak için, kimi zaman ücretlerin zamanında ödenmemesini protesto etmek için, madenciler artık daha fazla sokağa çıkıyor, eyleme geçiyorlar.

Ölümlü burun buruna yaşayan ve en ağır koşullarda çalışan maden işçilerinin bu eylemleri son derece önemli. Yeni Çeltek madencilerinin eyleminin kazanımla bitmesi de, diğerleri için örnek oluşturuyor.

Kilis'e yine roket atıldı: HALK SOKAKTA!

AKP'nin savaş politikaları, Kilis'i savaşın ortasına sokuyor. Mare-Cerablus hattını elinde tutan IŞİD, Kilis'e fırlattığı mermilerle savaşı buraya taşıyor.

Son 4 ayda Kilis kent merkezine 50'den fazla roket atıldı. Kilis halkı, resmi rakamın gerçeği yansıtmadığını, gerçekte çok daha fazla Katyüşa mermisi atıldığını ifade ediyor.

4 ayda yapılan saldırılarda toplam 20 kişi yaşamını yitirdi, 100'den fazla kişi de yaralandı. 24 Nisan günü Kilis'te patlayan roketler, 1 kişinin daha ölmesine neden olunca, halk sokağa döküldü.

Sürekli saldırıların ve ölümün gölgesi altında yaşayan halk öfkeli. Ev, okul, cami... her yer roketlerin hedef alanında, hiç bir nokta güvenli değil.

Devlet ise, saldırıları durdurmak yerine, halkla alay ediyor. Kilis Valisi Süleyman Tapsız'ın, "Abdestsiz dışarı çıkmayın" açıklaması, bardağı taşıran son damla oldu. Yaralıların hastaneye kaldırıldığı sırada öfke patladı. Kitle valilik binasının önüne yürüyüş yaparak, "ya önlem alın, ya defolun gidin" diye slogan atmaya başladı. Valilik binası önünde bekleyen çevik polis, halka gaz bombalarıyla ve tazyikli suyla saldırdı. Saldırı öfkeyi daha da büyüttü. Kilis halkı, "Vali istifa" sloganlarıyla yürüyüş gerçekleştirdi.

Önce IŞİD vuruyor, ardından devlet

Devlet, yaşanan saldırıları durdurmak yerine, kitlelerin öfkelerini bastırmaya çalışıyor. Bunun için kullandığı yöntemlerden birisi "kan parası" uygulaması. IŞİD mermileriyle ölenlerin ailelerine devlet tarafından "kan parası" adı altında 50 ile 100 bin lira arasında değişen paraların verildiği ortaya çıktı. Bilindiği gibi "kan parası"nı "suçlu" olan taraf, "kanı döken" taraf öder; IŞİD'in döktüğü kanın parasını ise devlet ödüyor.

Devletin diğer önlemi ise, eylemlerin önüne geçebilmek için şiddet uygulamak. Valilik, "30 gün süreyle kentte her tür eylem ve etkinliği yasaklama" kararı aldığını duyurdu. Ardından 24 Nisan günü sokağa dökülen kitleye vahşice saldırdı. Ölümünün oluşturduğu öfkenin görülmesini, duyulmasını, Kilis halkına desteğin büyümesini engellemek için yapıldı bu saldırı. Önce IŞİD vuruyor, ardından devlet.

Ve bu saldırılar, kentteki yaşamı yerle bir etmiş durumda. Öğrenciler başta olmak üzere yerleşik nüfusun önemli bir kısmının kenti terkettiği,

kamu emekçilerinin tayin istediği, inşaatları durduğu, kent içi toplu taşıma araçlarının yarı yarıya düştüğü, şehirlerarası otobüs seferlerinin ise, bazı günler hiç gerçekleşmediği anlatılıyor. Dahası, yerli halkın terkettiği alanlar, devlet tarafından ci-hatçı çetelere ayrılmış, onlar yerleştirilmiş. Kilis'in kendi nüfusundan daha fazla Suriyeli bulunuyor. Hatta her üç kişiden ikisinin Suriyeli olduğu, Kilislilerin artık azınlık haline geldiği bir durum söz konusu.

Savaşı Türkiye'ye taşıma çabası

IŞİD'in bu saldırılarının, Türkiye'yi savaşa sokma amaçlı olduğu biliniyor. Mare-Cerablus hattı,

Türkiye'nin IŞİD'e yaptığı sevkiyatın en önemli geçiş noktası. Ve IŞİD'in Suriye savaşında gücünü sürdürebilmesinin tek yolu. Bu yol kapandığında, IŞİD'i yerle bir etmek çok daha kolay olacak.

Tam da bu nedenle, AKP hükümeti hem PYD'nin "Fırat'ın batısına" geçmesini engelliyor, hem de Rusya destekli Suriye ordusunun, sınıra yaklaşmasını önlemek için müdahalede bulunuyor. Aynı biçimde, Kilis'e atılan roketleri bahane ederek, göstermelik biçimde IŞİD'e "hava harekatı" düzenliyormuş gibi harekete geçiyor. Ve Suriye topraklarına girebilmek için zemin hazırlıyor.

IŞİD'i besleyen, büyüten ve desteklemeye devam eden, AKP hükümetidir. Bu nedenle, Kilis'te gerçekleşen saldırıların tek sorumlusu AKP hükümetidir. Saldırıları durdurmanın yolu, Türkiye'nin IŞİD'e verdiği desteği kesmektir. Devlet bunu kendiliğinden yapmayacağı için, genel olarak savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek, özel olarak da Kilis'teki halkın öfkesine destek olmak gerekir.

25 Nisan 2016 tarihinde

internet sitemizde yayınlanmıştır.

İsviçre'de Kürt halkıyla dayanışma eylemi

İsviçre'nin Basel şehrinde Kürt halkına dönük katliamlara karşı bir yürüyüş ve miting gerçekleşti. 2 Nisan günü gerçekleşen yürüyüş, İsviçreli 8 örgütün Türkiyeli siyasi kurumlara çağrısıyla biraraya gelen platform tarafından düzenlendi. Öncesinde haftalar süren bir hazırlık yapıldı. Bildiriler dağıtıldı, afişler asıldı.

Saat 16.30'da Dreirosen Park'ta başlayan yürüyüş, yaklaşık iki kilometre sürdü. Şehrin en kalabalık caddelerinden geçerek Tiyatro Meydanı'nda sona erdi. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi", "Emperyalist Savaşa Hayır", "Halkların katledilmesine Ortak Olma!" sloganları Türkçe ve Almanca atıldı. Merkezi noktalarda konuşmalar yapıldı ve "Rojava'dan Cizre'ye, Cizre'den buraya direnişleri birleştirelim" başlıklı ortak metin okundu. Yürüyüşe damgasını vuran ise, İsviçreli devrimci hareketlerden AUFBAU'nun (Yeniden İnşa Hareketi) dünyanın 5 büyük bankasından biri olan UBS binasının girişine astığı pankart oldu. Üzerinde evleri vuran bomba ve füzelerin resimleri olduğu afişler yapıştırıldı. Bunlarda Almanca olarak "Silah, bomba ve füzeleriniz para için öldürüyor" yazıyordu.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüş, türküler ve halaylarla sonlandırıldı. 1 Mayıs marşının birlikte söylenmesi eyleme ayrı bir anlam kattı. 1 Mayıs'ta buluşma çağrısı ile eylem sona erdi. Platform, 1 Mayıs çalışmalarına devam ediyor.

İsviçre PDD okurları

Ensar'ı kurtarma duruşması

Karaman'da Ensar Vakfı'na bağlı ev ve yurtlarda çocuklara yapılan taciz ve tecavüz olayının duruşması 20 Nisan'da yapıldı. Ve bugüne dek görülmemiş bir hızla tek celsede dava sonuçlandı. 45 çocuğa cinsel istismar ile yargılanan sanık Muharrem Büyüktürk, "alıkoyma, cinsel istismar, müstehcenlik ve yaralama" suçlarından yargılandı ve her bir suçtan ayrı ayrı ceza verildi. Toplam 508 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Burjuva basın, bu hızı ve verilen cezayı bir zafermiş gibi yansıttı. Oysa **amaç, alelacele davayı bitirerek, Ensar Vakfı'na karşı yükselen tepkilerini bastırmaktı. Dahası, mahkeme verdiği karar ile Ensar Vakfı'nı aklıyordu.** Çünkü sözkonusu suçun işlendiği Vakıf ve derneğe dair hiç bir ceza verilmedi. Tecavüzcü sanık bile, "Ensar da KAİMDER de istediğini aldı, arada beni kurban ettiler" dedi.

Elbette ki, Ensar Vakfı'nı kurtarmak için, onu "kurban" edeceklerdi. Ve herkes böyle bir sapığa çok büyük bir ceza verilmesini istiyordu. Ama tek celsede 500 küsur yıl da beklenmiyordu. Çünkü bugüne dek taciz ve tecavüzden yargılanan, hatta tecavüzün yanı sıra cinayet de işleyen kişilerle ilgili "iyi hal"den çok az cezalar, tahliyeler verildi. Keza yıllarca süren davalar oldu.

Fakat bu kez durum farklıydı. Hakim daha duruşma başlamadan, avukatlara "karar hazır, bugün bitireceğiz" demişti. **Mahkemenin uzaması, Ensar'ın tartışılmasını getirecek, her duruşmada birçok protesto gösterileri yapılacaktı. Tecavüzcüye öyle büyük bir ceza verilmeliydi ki, mahkemenin hızı ve Ensar'ın cezasızlığı gözlerden kaybolsun!** Hatta mahkeme bu tavrından dolayı alkışlansın!

Başta "havuz medyası" olmak üzere burjuva medya da buna hizmet edecek şekilde davrandı. Ayrıca İçişleri Bakanlığı'nın, Emniyet Müdürlükleri'ne gizli bir yazı göndererek, "Gezi Parkı eylemlerine benzer eylemler yapılacağı" yönünde uyardığı öğrenildi. Telaşlarının asıl nedeni buydu.

Sanık olması gereken "mağdur"lar Ensar Vakfı, KAİMDER; bu vakıf ve dernekleri denetlemeyen ve oralarda yapılanlara göz yuman Milli Eğitim Bakanlığı; çocukları koruması gerekirken "bir defada bir şey olmaz" diyerek Ensar'ın arkasında duran Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı gibi kurumlar, sanık olarak yargılanmaları gerekirken, "mağdur" olarak mahkemeye katıldılar.

Eğitim-Sen ve birçok kurumun ise müdahil olma talebi reddedildi. Sadece İHD ve barolara izin verildi. Bunun üzerine Eğitim-Sen adliye önünde basın açıklaması yaparak durumu protesto etti.

Mahkeme sürerken protesto gösterisi yapanların arasında AKP'li milletvekilleri de vardı. AKP'liler Ensar Vakfı'nı koruyan açıklamalar yaptı. AKP'nin Ensar'la ilişkisi çok eskilere dayanıyordu. **AKP'ye yakın 100'den fazla vakıf ve derneğin, "Hepimiz**

Ensar'ız" diyerek tecavüzcülere arka çıkan bir kampanya düzenlemesi boşuna değildi.

1979 yılında kurulan Ensar Vakfı, AKP döneminde hızla büyümüş. Bir çok belediye ve valiliğin, kamu alanlarını ve binaları bu vakfa tahsis ettiği ortaya çıktı. Şu anda 46 öğrenci yurdu, binlerce eğitim evinin yanı sıra, 80 ilde 160'a yakın şubesi bulunuyor.

Vakfın bugünkü başkanı İsmail Cenk Dilberoglu, Bilal Erdoğan'ın "karımdan sonra en çok görüştüğüm kişi" dediği isim. Uzun yıllar AKP gençlik kollarında çalışmış, şimdi sadece vakıf başkanlığı ile yetinmiyor, THY yönetim kurulunda da yer alarak nemalanıyor. Vakfın başkan yardımcılarında Mehmet Sarımermer ise, Abdullah Gül'ün damadı, Kadir Topbaş'ın oğlunun iş ortağı.

Kısacası **AKP ile sadece ideolojik değil, ailesel ve maddi olarak da içiçe geçmiş durumdadır.** Ensar Vakfı'nı korumaya almanın ardında, işte böylesi güçlü ve derin ilişkiler bulunuyor.

Onun için başta Erdoğan olmak üzere tüm AKP'liler, Kılıçdaroğlu'nun Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı ile ilgili söylediği "Ensar'ın önüne yattı" sözünü öne çıkararak, fırtına kopardılar. Kılıçdaroğlu'na "siyasi sapık" diyecek kadar ileri gittiler.

Gericiliğe karşı mücadele

AKP hükümeti dönemi boyunca, taciz-tecavüz olaylarında, çocuk istismarında, kadın cinayetlerinde büyük bir artış yaşanması tesadüfi değil. Dinci-gerici ideolojinin sonuçlarını yaşıyoruz.

Eğitim sisteminin 4-4-4 şeklinde değişmesiyle, birçok okul imam-hatip oldu. Öyle bir müfredat hazırlandı ki, **imam-hatip olmayan okullarda bile dini eğitim olabildiğince arttı. Adeta tüm okullar imam-hatipleştirildi.**

Ama bununla da yetinmediler. Kuran kursları, vakıf, dernek vb. isimler altında dinci ideolojiyi tüm topluma zerketmeye başladılar. Özellikle de çocukları hedeflediler. 60 binden fazla cami, 16 bin civarında şahıs ve vakıf bünyesinde Kuran kursu verildiği söyleniyor. **2015 yılında yalnızca yaz kurslarına 3 milyondan fazla çocuğun devam ettiği hesaplanıyor.**

Ensar Vakfı'nın 159 şubesi, 32 kız, 14 erkek yurdu var. Buralarda çocuklar taciz-tecavüz gibi saldırılara maruz kalıyor ve ortaçağ zihniyeti ve yaşam biçimiyle şekilleniyorlar. Radikal dinci gruplara militanlar, siyasi İslam'a kadrolar buralardan yetiştiriliyor.

AKP hükümetinin Ensar Vakfı'na sahip çıkması, bu sistemin devamını sağlamak içindir. Hal böyleyken düzen-içi muhalefet, bu sisteme karşı mücadele etmek yerine dincilerden daha fazla dinci olduklarını kanıtlama ve yine dini kullanarak karşı argümanlar geliştirme çabasındalar.

Bunu sadece CHP değil, HDP de yapıyor. Altan Tan'ın bu olay karşısındaki açıklamaları çok çarpıcıdır: "Bale okulunda bir seks skandalı olsa, bale okulunu mu kapatacaksınız" gibi bir demagoji ile Ensar'a sahip çıkmıştır. HDP içinde dinci-gericiliğin temsilciliğini üstlenen **Tan'ın bu sözleri büyük bir tepki toplamışsa da, HDP'nin herhangi bir yaptırım sözkonusu olmamıştır.**

Kürt hareketinin "demokratik İslam" diyerek konferanslar topladığı, "alternatif Cuma"lar örgütlediği biliniyor. Dinci-gericiliğe karşı, yine dini kullanarak ya da burjuva ideolojisini öne sürerek karşı durulamaz. Onların birbirini besledikleri ve öz itibarıyla aynı yere hizmet ettikleri açıktır.

Çocukları ve bir bütün olarak insanlığı kurtaracak tek sistem sosyalizmdir. Böylesine net ve cepheden bir savaşım verilmeden, bu köhnemiş sistemi yıkmak mümkün olmayacaktır.

Dini vakıflar kapatılsın!

Ensar davası, o çok öykündükleri Osmanlı dönemindeki gibi tek celsede bitirildi. Osmanlı'da ne savcı, ne avukatın bulunduğu; sadece bir "kadı"nın şikayetçileri ve tanıkları dinleyerek hükme vardığı biliniyor. Sanıkların ifadesini almak, deliller toplamak, sağlam bir iddianame hazırlamak gibi işlemlerle zaman kaybedilmediği için de, davalar çok hızlı bitiriliyor. Ayrıca "kadı"lar kendilerini atayan saraya, şeyhülislama, kazaskere bağlı olduklarından, onların çıkarına dokunacak herhangi bir karar almaları da sözkonusu olmuyor.

Ensar davasına bakan mahkemenin de Osmanlı "kadı"larından pek farkı olmadığı görüldü. Fakat **bu olayın açığa çıkması, böyle bir davanın açılması ve tecavüzcünün bu kadar yıl ceza alması da, yine yükselen mücadele ile gerçekleşti. Aksi halde yıllardır yapıldığı gibi bu olayın da üstü örtülüp kapatılacaktı.**

Mahkemenin böyle bir ceza ile Ensar'ı aklama çabası da hemen fark edilip protesto edildi. Sonrasında birçok yerde eylemler gerçekleşti. Ensar'a yardım kutuları kırıldı, Ensar'a ait yerlerin kapatılması talebiyle yürüyüşler düzenlendi. Öyle ki, polisler Ensar Vakfı'na bağlı yerlerde nöbet tutmaya başladılar.

Bu mücadeleyi yükseltmek gerektiği açıktır. Ensar başta olmak üzere bütün dini vakıflar kapatılmalıdır.

HDP'li vekillerin başında sallanan kılıç

DOKUNULMAZLIK

Aylardır tartışılan “dokunulmazlıkların kaldırılması”, yumruklu-tekmeli görüşmelerin ardından “Anayasa Komisyonu”ndan geçti. AKP, MHP ve CHP’nin oyları ile komisyondan geçirilen yasa teklifinin, Mayıs ayının ortalarında Meclis Genel Kurulu’na gelmesi bekleniyor.

Orada da gerekli oyu alırlarsa amaçlarına ulaşacaklar! Böylece Kürt halkına karşı girişilen vahşi saldırının parlamento ayağı da tamamlanmış olacak. Zaten **birçok il ve ilçede seçilmiş belediye başkanları, meclis üyeleri tutuklanmış durumda. Bunun son aşaması, milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve tutuklama yolunun açılması oluyor.**

Bu meselenin tam da böyle bir dönemde gündeme getirilmesi, tabi ki tesadüfi değil. Her ne kadar “hakkında fezlekesi bulunan tüm milletvekilleri” için dense de, herkes bunun HDP’li vekiller için yapıldığını biliyor. Zaten **“dokunulmazlıkların kaldırılması” bizzat Erdoğan tarafından, HDP’li bir vekilinin “canlı bomba” olarak ölen kişinin ailesine taziyede bulunması üzerine ortaya atılmıştı.** Ve adım adım örülerek bugüne gelindi...

Hukuk dışı teklif

Önce 316 AKP’li milletvekilinin imzası ile meclise

bir “yasa teklifi” sunuldu. Anayasa’ya geçici bir madde eklenerek, **“hakkında fezleke bulunan milletvekillerinin başka bir işleme gerek kalmaksızın”** (abç) dokunulmazlığın kaldırılması isteniyor. **“Başka bir işleme gerek kalmaksızın”** ibaresiyle, dokunulmazlık önündeki her tür engel bertaraf edilmiş oluyor.

Bu öyle bir “teklif” ki, neresinden tutsan, elinde kalacak türden. Kendi yasalarına, hatta anayasalarına, dahası hukuka aykırı. Mesela **“bir defalığına mahsus”** denilerek sadece bu dönemle sınırlandırılıyor. “Öncesi ve sonrası olmayacak” deniyor. Üstelik **bakanların yargılanması da teklifin dışında tutuluyor.** Böylece 17-25 Aralık dosyalarından yargılanan bakanlar kurtarılıyor. **Erdoğan’ın daha İstanbul Belediye Başkanı iken hakkında açılan AKBİL yolsuzluğuna dokunulmuyor!** Yani “adi suçlar” olarak geçen hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet vb. suçlar sorun edilmiyor. **Tek dertleri, kendilerine aykırı siyasi görüşleri olan ve o doğrultuda hareket eden milletvekillerini ekarte etmek...**

Bu teklifle Anayasa’nın 83’üncü maddesi de hükümsüz hale geliyor. O maddede; **“suç işlediği**

ileri sürülen bir milletvekili, Meclis’in kararı olmadıkça tutulamaz, sorguya çekilemez, tutuklanamaz ve yargılanamaz” deniyor çünkü. AKP, her bir vekil için meclisten karar çıkartmanın “uzun zaman alacağı” gerekçesiyle, bunu yapmayı reddetti. Meclisin çalışma süresi ile dakika hesabı yaparak, bunun “8 ayı bulacağını” açıkladılar. Oysa onların acelesi var! Böyle bir momenti yakalamışken, bir an evvel atıp kurtulmak istiyorlar!

Bir adım daha atarak, Anayasa’nın 85. maddesini ‘bir kereye mahsus’ yürürlükten kaldırdılar. **85. madde, dokunulamazlığı kaldırılan vekilin, Anayasa Mahkemesine (AYM) başvurusunu içeriyor. AKP işi sıkı tutarak, kararın AYM’den geri dönme olasılığını da ortadan kaldırdı.**

Bu haliyle teklif yasalaştığında, hakkında fezleke olan vekiller, hiç bir engel kalmaksızın yargılanabilecek ve tutuklanabilecekler.

Düzen partileri kol kola

Kısacası, olabilecek en kısa zamanda ve tüm engeller kaldırılarak HDP’li vekillerin meclisten atılması isteniyor.

Bu işin başını AKP çekiyor, ama doğal müttefikleri MHP’yi ve faşizmin koltuk değneği CHP’yi de peşine takıyor ki, tüm düzen partilerinin ortak kararı haline gelsin ve geniş kitleleri ikna edebilsin. Yoksa AKP ve MHP’nin meclisteki koltuk sayısı, bu teklifin yasalaşması için yeterli. Fakat özellikle CHP’nin de destek vermesi isteniyor ve her şey ona göre düzenleniyor.

CHP de bir kez daha faşizmin can simidi olduğunu ortaya koydu. Teklifin “anayasaya aykırı” olduğunu söylemesine rağmen, Kılıçdaroğlu “evet” oyu vereceklerini açıkladı.

Bugüne dek göstermelik de olsa AKP’nin hukuk-dışı yasa tanımaz uygulamalarına karşı duran CHP, sözkonusu Kürt sorunu olunca, devletçi özüne uygun davrandı. Açıkça “HDP ile birlikte hareket ediyorlar” görüntüsü vermemek için bunu yapmak zorunda olduklarını söylediler.

Nitekim Anayasa Komisyonu’nda “evet” oyu

verdiler. Ancak mecliste CHP’nin fire vereceği belli oldu. Bazı milletvekilleri “hayır” diyeceklerini baştan ilan etti. Hatta AKP içinde bile firelerin olabileceği söyleniyor.

“Gizli oy” ile gerçekleşecek oylamada, teklifin yasalaşması için gerekli olan 330-367 rakamına ulaşip ulaşamayacağı bilinmiyor. Ama asıl mesele, HDP’lilerin vekilliğinin düşmesiyle ortaya çıkacak tablonun getireceği sorunlar...

Şimdiden “ara seçim”, “erken seçim” konuşulmaya başlandı bile. Fakat daha önemlisi, Kürt vekillerin meclisten atılmasının nasıl sonuçlar doğuracağı tam olarak kestirilemiyor. Bunun endişesi ile, **“dokunulmazlıklar kaldırılсын ama tutuklama olmasın”** diyenler de var.

Dokunulmazlık tartışmaları sürerken, Demirtaş’ın

1994’ten 2016’ya...

HDP’li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması gündeme gelince, 1994’te DEP’li vekillerin polis tarafından meclisten apar-topar götürülmesi akla geliyor. Özellikle de Orhan Doğan’ın kafasının eğilerek polisler tarafından arabaya bindirilmesi, belleklerden silinmiyor.

1991 seçimlerinde, Kürt hareketi SHP ile ittifak yapmış ve Orhan Doğan, Leyla Zana, Hatip Dicle, Mahmut Alınak, Selim Sadak gibi isimler SHP listesinden milletvekili seçilmişlerdi. Yemin töreninde Leyla Zana’nın “sarı-kırmızı-yeşil” bir saç bandı ile kürsüye çıkıp Kürtçe bir cümle söylemesi, düzen partileri tarafından büyük bir tepkiyle karşılanmış ve DEP’li milletvekilleri hakkında soruşturma açılmıştı.

DEP’li vekiller ise, milletvekili dokunulmazlığı nedeniyle haklarında işlem yapılamayacağını savunarak, TBMM’den ayrılmamaya karar verdiler. Bunun üzerine polis, meclise girip DEP’lileri zor kullanarak gözaltına aldı ve o sahneler yaşandı. DEP’li vekiller yaklaşık 10 yıl hapis yattılar.

Sonrasında, başta AKP’liler olmak üzere, birçok siyasetçi, bir daha böylesi sahnelerin yaşanmaması gerektiğini söyledi. Artık ‘90’lı yıllar geride kalmıştı, “demokrasimiz” gelişmişti ve meclis, Kürt vekillere de açıldı! Oysa “yüzde 10 barajı” dahil, anti-demokratik hiçbir yasayı kaldırmadılar. Bağımsız milletvekili seçilmeyi de zorlaştırdılar. Seçim dönemlerinde her tür zorluğu çıkardılar. Bütün bunları aşarak giren vekillere meclisi dar ettiler. Şimdi de atmaya hazırlanıyorlar!

Ama dönem ‘94 değil! Hem bölgede, hem ülkede çok şey değişti. Daha önemlisi, Kürt halkı 20 yılı aşkın sürede çok önemli deneyimler yaşadı. Dolayısıyla HDP’li vekillerin atılması, DEP’liler kadar kolay olmayacak! Egemenleri düşündüren ve tedirgin eden de bu!

ABD'ye ziyareti dikkat çekiciydi. Ziyaret sonrası, HDP'nin tutumu daha da sertleşince, egemenler açısından, ABD ve AB'nin göstereceği tepki de düşündürmeye başladı.

“İncir yaprağı” delik değil

Parlamentonun burjuvazinin “incir yaprağı” olduğu genel bir doğrudur. Burjuvazi, diktatörlüğünü bu “yaprak”la kapatıp “halkın kendi kendini yönettiği” masalını uydurur. Seçimler ve parlamento, bu masalın gerçek sanılmasında en önemli araçlardır.

Fakat bazı dönemler bu “incir yaprağı”na bile tahammülü kalmaz. Onun varlığı, ihtiyaçlarını karşılamıyor, hatta engel hale geliyorsa; kaldırıp atmakta hiç bir beis görmez. Askeri faşist darbeler döneminde böyle olmuştur zaten. Parlamento ya tamamen feshedilmiş, ya da olabildiğince sınırlandırılıp tüm yetkiler tek elde, cunta şeflerinin oluşturduğu kurumlarda toplanmıştır.

Şimdi de olağanüstü bir dönemden geçiliyor. Başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçilere, toplumsal muhalefete karşı büyük bir saldırı furçası var. Buna çoğu kez yasal bir kılıf bulma zorunluluğu bile hissetmiyorlar. Anayasa dahil kendi yasalarını ve kurumlarını rahatlıkla çiğniyorlar. Rejim değişikliği, askeri bir darbe olmadan da fiilen gerçekleşiyor.

AKP bunu, tüm faşist partiler gibi kural tanımaz bir şekilde yapıyor. **İstediği sonucu alamayınca “yeniden seçim” diyor. Beğenmediği mahkeme kararını tanımıyor. “Yasama, yürütme, yargı, hepsi bizim elimizde” diyor bir milletvekili.** “Oğlan bizim, kız bizim” diye tamamlıyor bir diğeri. Meclis Başkanı, açıkça “anayasada laiklik olmamalı” diyerek, şeriat kurallarına geçişin işaretini çıkıyor vb...

Şimdi sırada parlamento var. Esasında “dokunulmazlık” milletvekillerinin düşüncelerini rahatlıkla ifade etmesi için gerekliyken, -ki buna “kürsü dokunulmazlığı” deniyor- tam da buna dokunuluyor!

Parlamentarist hayallerin sonu

Elbette AKP bu pervasızlığı ve cesareti, en başta “düzen muhalifleri”nden alıyor. Fakat HDP'nin ve onunla birlikte hareket eden devrimci-demokrat kesimlerin de bunda önemli bir payı var.

Sokağa dökülen kitlelere sandığı gösteren, parlamentoyu bir kurtarıcı gibi sunan, 7 Haziran seçimlerini “devrim” olarak niteleyen onlar olmadı mı? Sonrasında 7 Haziran'a bile sahip çıkmayarak,

AKP'nin “yeniden seçim” dayatmasını kabul edip 1 Kasım'da tekrar sandığa gitmediler mi? “Savaş hükümeti” dedikleri hükümete bakan dahi verdiler! Kısacası her aşamada AKP'nin işini kolaylaştırdılar.

Şimdi milletvekilliklerini kaybetme noktasına gelince, Demirtaş “tıpış tıpış gitmeyeceğiz” diyor. Dokunulmazlıklarının kaldırılmasına karşı direnmeleri, yani “*bir koyun gibi salhaneye salınarak gitmemeleri*”, tabi ki, en doğal hakları ve en doğru tutumdur. **Fakat bu tutumu, daha 1 Kasım seçimlerinde gösterebilselerdi, öyle bir dayatmaya kendi**

deyimleriyle “tıpış tıpış” gitmeselerdi, bu noktaya gelinmezdi. Ve başta Kürt kentlerinde yaşanan vahşi saldırılar olmak üzere, birçok şeyin önü, daha o zamandan kesilmiş olurdu.

Ama kendilerini parlamenten hayallere öylesine kaptırmışlardı ki, barajı aşınca herşeyin aşılabileceğini sandılar. **80 milletvekili ile “demokratik devrim” yaptıklarını iddia ettiler. Bugün “onların parlamentosu” dedikleri yeri, “demokratik bir meclis”, “halkın meclisi” gibi sundular.**

Değil 80, 180 vekille de girsen, hatta hükümet de olsan, yapılan ne “devrim” olur; ne de o meclis “halkın meclisi” haline gelir! Bu düzen değişmediği sürece hiçbir köklü çözümün gerçekleşmeyeceği sadece teorik değil, tarihsel deneyimlerle kanıtlanmış somut gerçeklerdir.

7 Haziran seçimlerinin üzerinden daha bir yıl bile geçmedi. Yani fazla beklemeye de gerek kalmadan bu gerçek, bir kez daha yüzlere şamar gibi çarptı. Buna rağmen ayaklar suya değmiş midir bilinmez. Parlamentarist hayallerin önemli bir darbe aldığı kesindir. Fakat reformizm her zaman rolünü oynamaya devam edecektir. Ta ki, komünistler ve gerçek devrimciler, düzenden umudunu kesen kitlelere önderlik edip, kökten yıkana dek...

Sonuç yerine

HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına karşı çıkmak gerektiği açıktır. Genel olarak milletvekili dokunulmazlığı, siyasi görüşleri açıklamakla sınırlı olmalıdır. Hırsızlık, rüşvet, ahlaksızlık, cinayet vb. “adi suçlar” için “dokunulmazlık zırhı” kaldırılmalıdır.

HDP'liler bu saldırı karşısında dirençlerini ortaya koydular. Anayasa Komisyonu'nda yedikleri yumruk ve tekme kadar, atıldılar da. Komisyonu Kürtçe marşlar ve sloganlarla terk ettiler. Ve Demirtaş “seçeneksiz olmadıklarını” söyledi, fiilen bir meclis oluşturabileceklerinin işaretini verdi.

Bunların yaşama geçip geçmeyeceğini zaman gösterecek. Fakat egemenlerin böylesine yasa-kural tanımaksızın saldırıya geçmesi, o kutsadıkları sandıktan seçilenleri dahi atmaya kalkmaları, gerek ülkede gerekse dünyada tepkilere yol açacaktır.

Faşizmin saldırılarına karşı ortak bir duruşu gerçekleştirmek ve direnişi büyütmek, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin zorunlu bir gereğidir. HDP'nin bugüne dek izlediği politikaları eleştirmek, ona yapılan saldırılara sessiz kalmak anlamına gelmez. Aksine **savaşa ve faşizme karşı mücadele, bugün Kürt halkına karşı yapılan her tür saldırı ve vahşete karşı ortak mücadeleyi örmekten geçiyor.** Bunun bir parçası da HDP'li vekillerin maruz kaldığı durumdur. Böylesine haklı ve meşru bir ortamda direnişi yaymak ve büyütmek gerekir.

Tutuklu akademisyenler serbest bırakıldı

Kürt kentlerinde devletin düzenlediği katliamları protesto ederek “Bu suça ortak olmayacağız” başlıklı bildiriye imza attıkları için tutuklanan akademisyenler Esra Mungan, Meral Camcı, Kıvanç Ersoy ve Muzaffer Kaya, 22 Nisan'da Çağlayan'da yapılan mahkemede serbest bırakıldı.

Bildiriye imza atan akademisyenler, doğrudan Erdoğan'ın hedef göstermesiyle çeşitli saldırılara maruz kalmışlardı. Birçok üniversite, soruşturma açtı, bazıları sözleşmeleri yenilemeyerek işten çıkardı, odalarının kapıları üzerine faşistler tarafından tehdit mesajları yapıştırdı. En son Eskişehir'de, üzerinde “Barış isteyen akademisyenler için idam” yazılı döviz bulunan bir cansız manken, yol tabelasına asıldı.

Tüm bunlar, akademisyenleri yıldırma ve AKP'nin saldırılarına tepki gösteren bütün muhalefete gözdağı vermek için yapıldı. Ancak, akademisyenlere saldırılar kadar, destek ve dayanışma da çığ gibi büyüdü. Çeşitli eylemlerin yanı sıra Bakırköy Kadın Hapishanesi ve Silivri Hapishanesi önünde nöbet tutma eylemi gerçekleştirildi. Nöbet eylemine sendikalar, devrimci kurumlar, akademisyenler ve kitle örgütleri katıldı. Böylece, akademisyenlerin tutuklu geçirdiği her gün, ayrı bir eyleme, protestoya sahne oldu.

12 Nisan günü, Bakırköy Hapishanesi önündeki eyleme, Proleter Devrimci Duruş okurları da katıldı. Saat 12'den itibaren başlayan nöbet eylemi, saat 15'e kadar sürdü. Eylem sırasında sohbetler gerçekleştirildi. Aynı gün nöbet eylemine DİSK yönetim kurulu ve Sendika.Org da katıldılar. Nöbet sırasında DİSK adına basın açıklaması yapıldı.

Yükselen bu destek ve dayanışma eylemleri, devletin akademisyenleri serbest bırakmasını sağladı.

Her 1 Mayıs önemlidir. Her biri ayrı mesajlar verir. Ve öncesi-sonrasıyla geriye izler bırakır.

Elbette içlerinde bazıları daha fazla öne çıkar. Tarihsel bir önem kazanır. '77 1 Mayıs'ı gibi, '80 sonrası Taksim'in yeniden zorlandığı '89 gibi...

2000'li yıllarda ise, 2004 Saraçhane bir dönüm noktasıdır. 2007 Taksim'e ilk adımdır. Ve 2010, Taksim'in yasal olarak da kazanılmasıdır.

Üç yıllık yasal kutlamanın sonucusunda 1 milyon aşkın kişi alanı doldurunca, yeniden yasaklanan Taksim, 2013 yılından itibaren zorlanmaya devam ediyor.

2013'te, çukur bahanesi ile Taksim'i kapattıklarında binlerce kişi alana girebilmek için çatıştı. Fıllı sıkıyönetime, polisin vahşice saldırılarına rağmen büyük bir direniş sergilendi.

Bu direngen tutum, Haziran ayaklanmasına giden yolda önemli bir kilometre taşı oldu. Ve Taksim, 15 gün boyunca milyonlarca kişinin biraraya geldiği bir özgürlük alanına dönüştü.

1 Mayıslar, sadece o anla sınırlı olmayan, aslolarak geleceğe bıraktıkları değerlerle anlam kazanan mücadele günleridir. 2016 1 Mayıs'ı'na da böyle değerlendirmek gerekir.

İcazet ile irade, reformizm ile devrimin çatışması

Türkiye'de 1 Mayıslar, uzun yıllardır bu çatışma ekseninde yaşıyor. Bir yanda reformizmin icazetçi 1 Mayıs kutlamaları, diğer yanda devrimci iradenin yasa tanımaz direnişi...

Son 1 Mayıs'ta da bu iki uzlaşmaz çizgi çatıştı. Ve bu, Taksim ile Bakırköy şeklinde somutlandı.

Hemen belirtelim, devletin icazetiyle hareket etmek, sadece "alan" ayrışmasından ibaret değildir. Bu bir bakışaçısı sorunudur. Örneğin '77 1 Mayıs'ından sonra, '78 yılında 13 ilde sıkıyönetim ilan edilince, reformistler bırakalım Taksim'i, İstanbul'u terkettiler. Sıkıyönetim ilan edilmeyen şehirlere taşındılar.

O yıllarda sormuştuk; **"tüm ülkede sıkıyönetim ilan edilirse, nereye gideceksiniz" diye. Yanıtını iki yıl sonra cunta geldiğinde alacaktık: Yurtdışına!**

Bir kez mücadeleyi devletin çizdiği sınırlar içinde kabul edersen, kaçacak yer arar durursun! Kazanılmış mevzilerin direnişsiz terk edilmesi, hep geriye, daha geriye götürür ve en pespaye hallere düşürür.

Onun içindir ki, yaşanan sorun asla "alan" sorunu değildir, olmamıştır. Bazen aynı alanda çakışlsa bile, icazet ile irade, reformizm ile devrimcilik yine savaş halindedir. Taşınan pankartlarda, atılan sloganlarda, yapılan konuşmalarda, kortejlerin durumunda vb. vb...

Reformistler, bilinçli bir şekilde meseleyi "alan tartışması" olarak gösteriyorlar. Yer yer işbirliğine varan uzlaşmacı çizgilerini perdelemek için, bunu özellikle yapıyorlar. **Sanki "çatışmalı 1 Mayıslar"ı devletin yasakları değil de, devrimcilerin direnişi çıkarıyormuş gibi gösteriyorlar.** Bu noktada işçi ve emekçileri devrimcilere karşı kıskırtmak dahil, her yöntemi mübah görüyorlar.

İcazetli 1 Mayısların sözcüsü EMEP

Bu yıl bu uğursuz rolün başını EMEP çekti. Esasında EMEP, her dönem icazetli 1 Mayısların sözcülüğünü üstlenmiştir. Fakat bu yıl, işi ifrada vardırıdılar.

İcazetçi 1 Mayıs anlayışının, en tipik ve en açık örneği olduğu için EMEP'in üzerinde duruyoruz. EMEP, bir prototiptir. Diğerleri utangaçça EMEP'i izlediler. Kullandıkları argümanlar hemen hemen aynıydı.

Sendikalar başlangıçta "Taksim'de olmak istiyoruz" gibi dolambaçlı da olsa Taksim yönünde açıklamalar yaparken, EMEP aylar öncesinden Taksim karşıtı propagandayı başlattı. Hatta bunu bir kampanyaya dönüştürdü. **Yönetimlerinde oldukları sendikalar aracılığıyla DİSK'in Taksim kararı almasını engellemeye çalıştı. Bulundukları her yerde, "Taksim" diyen devrimcileri hedefe çaktılar.**

Henüz ortada devletin verdiği bir alan yokken ve Newroz'da olduğu gibi verilmeme ihtimali söz konusu iken, herhangi bir alana çıkmaktan da vazgeçmiştiler. *"Herkes bulunduğu yerde 1 Mayıs'ı kutlamalı" diyorlardı, "işçiler, fabrikasında, işçi havzalarında..."*

1 Mayıs'ın artık yasal bir tatil günü olduğunu; dahası, bu 1 Mayıs'ın pazar gününe denk geldiğini bile unutmışlardı! Böylesine basma-kalıp konuştular, yazdılar. 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin "birlik, dayanışma ve mücadele" günüydü. Bunlar "mücadele"yi bir kenara attıkları gibi "birlik"i ve "dayanışma"yı da yok ediyorlardı. **İşçi ve emekçileri kendi mahallelerine hapseden, küçük küçük parçalara ayıran bu çağrısı, en doğru "1 Mayıs politikası" olarak sundular.**

Sonra Bakırköy izni çıkınca, "her yer 1 Mayıs" politikası bitti! Bu kez Bakırköy borazanlığı yaptılar. Herkesi Bakırköy'e çağırdılar. **Yani devlet bir alana izin verirse ne ala, vermezse "herkes bulunduğu yerde", 1 Mayıs'ı "kendi kendine kutlasın"dı!**

EMEP'in televizyon kanalı Hayat TV de bu politikanın "cazgırlığı"nı üstlendi. 1 Mayıs öncesi yaptıkları programlarda, Taksim karşıtı propagandayı işçi ve emekçilerin üzerine boca etti. O programların birinde bir kadın işçi, *"ben '90'lardan bu yana 1 Mayıslara katılırlım, bu yıl da Taksim'de olacağım"* deyince, sunucu ne yapacağını şaşırdı. *"Ama sendikalar Bakırköy diyor"la işçiyi Taksim'den vazgeçirtmeye çalıştı. İşçi ise, "olsun, ben yine de Taksim'e gideceğim"* dedi.

Bu cevap, asıl EMEP'e, onun 1 Mayıs politikasına inen bir tokattır.

Reformizmi cesaretlendiren etkenler

Bu yıl EMEP'in böylesine cansiperane Taksim karşıtlığına soyunmasının ve sonuçta önemli bir kesimin de icazetçi 1 Mayıs'ı savunmasının kuşkusuz hem nesnel, hem de öznel nedenleri var.

Nesnellik; 2016 1 Mayıs'ının hangi koşullarda kutlandığında somutlanıyor. AKP hükümetinin başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçilere karşı en vahşi saldırılarını gerçekleştirdiği bir dönemden geçiyoruz.

Kürt kentleri bir savaş hali yaşıyor. Aylarca süren sokağa çıkma yasakları, kurşun ve bombalarla yıkılan evler, katledilen insanlar, göçe zorlanan bir onbinler var. **Oraya atılan bombalar, işçilere "kiralık işçi", "kıdem gaspı", "taşeron sistemi" olarak yağıyor.** Üstelik Temmuz ayında Suruç'la başlayan bombalı saldırılar, Ankara, İstanbul, Kilis ile devam ediyor.

Bu nesnellik, 2016 1 Mayıs'ı'ni her açıdan etkilemiştir ve politikaların şekillenmesinde belirleyici olmuştur. Elbette **1 Mayıs'ı; Kürt halkına, işçi ve emekçilere dönük pervasız saldırıyı püskürtmek, halk üzerinde oluşturulmak istenen korku ve**

2016 1 Mayısı'nda KAZANAN DEVRİMCİ İRADEDİR!

tedirginliği yıkmak şeklinde değerlendirmek de mümkündür.

Ki, komünist ve devrimcilerin 1 Mayıs politikasının amacı da buydu. Ama "devletin saldırılarını üzerimize çekmemek" adına, kitlenin acılarını-korkularını kullanarak, "dostlar alışverişte görsün" kabiliinden 1 Mayıs gününü atlatmak da mümkündü. Ki, liberalinden sosyal-demokratına, bir bütün olarak reformistlerin 1 Mayıs politikası damgasını vuran da bu oldu.

Öznellik ise; komünist ve devrimcilerin kitleler içindeki zayıflığı, devletin gözaltı-tutuklama terörü, en küçük bir gösteriye bile azgınca saldırması vb. gibi faktörlerdi ki, bunlar reformistlerin mücadele-yi en geri noktaya çekmenin zemini yapıldı.

Bu noktada CHP önemli bir rol üstlendi. 1 Mayıs'tan yaklaşık bir ay önce, (henüz sendikalar bir karar açıklamamış iken) CHP İstanbul İl Başkanı *"Taksim'i takıntı yapmayalım, neresi gösterilirse orada 1 milyon kişiyle buluşalım"* dedi.

Başka bir durumda, CHP'yi "faşizmin can simidi" olarak tanımlayan birçok devrimci-demokrat hareket, konu "icazetli 1 Mayıs" olunca, CHP'nin açtığı yoldan yürümekte bir sakınca görmedi. Üstelik, böylesi kritik bir dönemde, CHP'nin bu açıklamasınının devletten bağımsız olmayacağı ortadayken...

CHP'nin bu 1 Mayıs'ta oynadığı rol, reformistleri cesaretlendirmek olmuştur. Gerisi gelmiştir. Fakat HDP'nin de buna katkı sağladığını belirtmek gerekir. 1 Mayıs öncesi toplantılarda *"biz emek örgütlerine tabiyiz, onlar nereyi belirlerse orada olacağız"* derlerken; Demirtaş, bu "emek örgütleri"nin de katıldığı grup toplantısında, *"bu tarihi dönemde tartışmayı Taksim oldu mu olmadı mı tartışmasına indirgememek lazım"* diyerek, rotayı göstermiştir.

Böylece daha önce tabanın baskısı ile Taksim demek zorunda kalan "emek örgütleri" iyice rahatlamışlar ve bir süre sonra da Bakırköy açıklamasını yapmıştır.

Reformizmin yanılgısı

DİSK, KESK, TMOBB, TTB'den oluşan bu örgütlerin, 1 Mayıs öncesi başta valilik olmak üzere devletin çeşitli kademeleri ile görüştükleri biliniyor. 1 Mayıs'a doğru bu görüşmeler sıklaşıyor ve devletin baskısı da artıyor. Buna rağmen Bakırköy'ü kendilerinin önerdiğini, bu kararın kendilerine ait olduğunu söyleyerek,

devletin üzerlerindeki baskısını ve yaptıkları işbirliğini gizlemeye çalıştılar.

Oysa **Davutoğlu, 1 Mayıs'tan kısa bir süre önce, sonu teşekkülle biten bir konuşma yaptı. "Sendika temsilcileriyle bir yemekte bir araya geldik... Çok güzel görüşmeler sonrasında 1 Mayıs'la ilgili çok güzel bir uzlaş örneğine şahit olduk. (...)güzel bir uzlaş örneği sergileyen bütün sendikalarımıza da teşekkürü bir borç biliyorum.**" Davutoğlu'nun bu sözlerine, herhangi bir karşı çıkış veya yalanlama da gelmedi.

Sendika ve kitle örgütlerinin Taksim'den geri adım atmasıyla birlikte, önceleri "Taksim" diyen birçok kurumun da onların arkasına takıldığını gördük. Bu şaşırtıcı da değildi. Çünkü Taksim'i "namus belası" savunuyorlardı. *"Taksim ısrarını sürdürürsek, devleti Kadıköy'e razı edebiliriz"* diyerek (Kaldıraç), Taksim'i bir "koz" olarak ileri sürenler de vardı. *"Devlet hiçbir alanı vermeyecek, bari Taksim diyelim"*le (ESP) Taksim savunusu yapanlar da. Bir de BDSP gibi, son ana kadar toplantılarda ısrarlı sorulara rağmen resmi görüşünü açıklamayan, sonrasında Taksim kararı almak zorunda kalanlar vardı.

Kısacası **Taksim konusunda fikir açıklığına ve net bir duruşa sahip olmayanlar, en küçük bir sallantıda kolayca saf değiştirebildiler.**

Fakat hesap etmedikleri bir şey oldu. **Bakırköy'e asla gitmeyeceklerini ve Taksim'den vazgeçmeyeceklerini bildiren kurumlar, başlangıçta bir elin parmakları kadar sınırlıyken giderek çoğaldı.** Daha önemlisi, Taksim'den geri adım atanların kendi tabanlarında gördükleri tepkiydi. Özellikle gençlerden "asla Bakırköy'e gelmeyiz" yanıtını aldılar. **Kimi son anda Taksim kararı aldı, kimisi de bir grubunu Taksim'e gönderip "hem Bakırköy'de, hem Taksim'de" görüntüsü verdi.**

Bu durum onları kurtarır mı? Taksim'den vazgeçme bebalını hafifletir mi? Tabi ki, hayır!

Taksim kararlılığında olanlar, 2016 1 Mayısı'nın manzarasını değiştirmişti. Sadece kimilerini son anda dönüş yapmaya zorlayarak değil; başta DİSK olmak üzere Bakırköy'e giden kurumların, döneme "Taksim Alanı"ndan vazgeçmiş değiliz", "bir kereliğine mahsus buradayız" demeleri, bunun sonucudur.

Sendikalar ve EMEP gibi en pespaye reformistler,

başlangıçta çok rahat biçimde Bakırköy'ü telaffuz ettiler. Titrek Taksim'çiler de onların arkasına dizilince iyice rahatladılar. Zaten iki-üç yapı dışında tüm kurumların boyuneğceklerini düşünüyorlardı. Onlar

da zaten "marjinal"di! Devlet kısa sürede bu "marjinalleri" derdest eder, hiçbir varlık gösteremezlerdi! Ama öyle olmadı! **Bir kez daha yanıldılar! Bu ülkede 1 Mayıs geleneğinin nasıl yaratıldığını unuttular! Bunun kitleler üzerinde nasıl bir etki bıraktığını hesap edemediler!**

Boşa düşen argümanlar

1 Mayıs'ın Taksim'de (ve diğer yasaklı alanlarda) kutlanmasına karşı gelenlerin argümanları, üç aşağı-beş yukarı aynındır.

Bunların başında **"kitlese 1 Mayıs" geliyor. Oysa en kitlese 1 Mayıslar Taksim'de kutlanmıştı. "Yasaklı Taksim"lerde bile, kitlelerin Taksim'e akışı oldukça fazladır.** Sadece 1 Mayıs'larda sokağa çıkanlar dahi, Taksim'de olmak isterler.

Diğer yandan "kitlesellik" tek başına bir amaç olamaz! **Kitlese ama kof 1 Mayısların işçi-emekçilere hiç bir faydası olmamıştır.** Örneğin mehter marşıyla Sakarya'da, şovenizmi güçlendirmek için Çanakkale'de yapılan 1 Mayıslar, milyonları toplasa ne olur? Bu işçi-emekçilerin faydasına mı, zararına mıdır? Ya da devletin icazetine sığınarak Bakırköy'e çağırdıkları kitleye ne vermişlerdir? İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'tan güç olarak mı ayrılmıştır oradan, yoksa moral bozukluğu ve can sıkıntısıyla mı?

Kaldı ki, o çok önemsedikleri "kitlesellik"ten eser de yoktur. **"1 milyon kişi"den bahseden CHP, bin kişi getirmiş midir? Ya da sendikalar, ne kadar işçiyi taşımışlardır alana?** Zaten en fazla 20 bin kişiden söz edilmektedir. İsimleri büyük, ama altları boş-tur bu kurumların. Daha önemlisi, kitlelere 1 Mayıs'a getirmek için özel bir çabaları da yoktur.

Bir diğer argüman; "işçi ve emekçilerin taleplerini duyurmak"tır. İşçi ve emekçiler taleplerini taşıdıkları pankart ve dövizlerle, attıkları sloganlarla, yaptıkları konuşmalarla ve hepsinden önemlisi eylemleriyle duyururlar. **Amaç sadece "duyurmak" da olamaz; önemli olan ortaya bir yaptırım gücünün konulmasıdır. Bu da ancak dişe diş bir mücadele ile olur.**

Fakat icazetli 1 Mayıslarda ne görüyoruz? İşçiler yine sarı ve reformist sendika başkanlarının nutuklarını dinlemek zorunda kalıyorlar. **İşçilerin kürsüye çıkıp konuşma yaptığı tek alan, Taksim 1 Mayıs Alanı olmuştur!** Dolayısıyla **yasaklı 1 Mayıs Alanı'nın işçi ve emekçilere açılması mücadelesi, tam da onların taleplerini daha yüksek sesle duyurma ve bu talepleri elde edebilme mücadelesidir.** Bugüne dek işçi-emekçi haklarının en gelişkin olduğu dönemlerle bakmak bile, bu gerçeği görmek için yeterlidir.

Bu iki temel argümana, 2016 1 Mayısı'nda biri daha eklendi: "Güvenlik!" Son dönemde arka arkaya patlayan bombalar üzerinden bu 1 Mayıs'ta "güvenlik" kaygısı önplana çıkartıldı. Sanki devletin izin vereceği alan, çok "güvenlikli" olacaktı gibi... Daha 8 ay önce devletin izin verdiği Ankara mitinginde bombalar patlamamış, yüzü aşkın insanımız katledilmemiş gibi...

Devlet, '77 1 Mayısı dahil, birçok mitingi kana buladı. Ondan "güvenlik" beklemek, kuzu suyu kurda teslim etmektir. **En "güvenlikli" eylemlerin, devrimcilerin hakimiyetinde geçen eylemler olduğu ortadadır.** 2013 1 Mayıs'ı'nı alanda açtıkları "çukur"u bahane ederek yasakladılar. Bir ay sonra milyonlarca kişi o "çukur"un bulunduğu alanda toplandı. Hiç kimsenin burnu bile kanamadı.

Kısacası **icazetli 1 Mayıs argümanlarının hepsi son derece çürük ve tutarsızdır. Ama bunlarla işçi ve emekçilerin bilinçleri çarpıtılmakta, burjuva ideolojisi zerkedilmektedir.**

İşte son Bakırköy rezaleti! **Üç ayrı yerde polis bariyerleri ile insanlar en sıkı aramadan geçiriliyor. Hoşlarına gitmeyen pankart ve dövizlere el koyuyorlar. Amedspor pankartı bile alana sokulmuyor. Buna karşı duranlar, gazı boğuluyor. Bazı kişiler yaralanıyor. Buna da "güvenlik"li 1 Mayıs diyorlar!**

Devletin 1 Mayıs alanını belirlemesine boyuneğenler, pankart ve döviz sansürüne de boyuneğenler. Nitekim KP, Erdoğan çiftinin fotoğraflarının bulunduğu "İmam Hatipler Kapatılısın" yazılı pankartı alınamayınca, o kısmı keserek alana giriyor. TÖP-G, Kader Ortakaya ile ilgili dövizlerinin alana sokulmamasına razı gelebiliyor.

Bu eğik düzleme bir kez girilince, nerede duracağı bilinmez. Bunu durduracak tek şey, Taksim ısrarının sürdürülmesi ve kitlelerin bu yönde daha fazla bilinçlendirilip sokaklara çıkarılmasıdır.

Kazanan devrimci iradedir

1 Mayıs; devrim ile karşı-devrimin, işçi sınıfı ile burjuvazinin güçlerini sınadığı bir gündür. Her iki sınıf ve kamp da buna göre hazırlanmalıdır. Zaten burjuvazi, 1 Mayısları yasaklayarak, yasaklayamadığı yerde içini boşaltarak, sınıfsal baktığını göstermektedir. Burada sorun, işçi-emekçi cephesindedir. Bu noktada da karşımıza reformizm çıkmaktadır.

2016 1 Mayısı, faşizme karşı mücadelenin reformizme karşı mücadele etmeden başarılamayacağına bir kez daha göstermiştir. Faşizmin saldırıları karşısında her dönem gerileyen reformistler, faşizmin koltuk değneği olmuştur. Mücadele ile faşizmin geriletildiği, yıkıldığı dönemlerde ise, kazanımların içini boşaltmaya, kitleleri rehavete sürüklemeye çalışırlar.

"Alan fetişizmi yapılıyor" diyerek yıllarca Taksim'e karşı çıkanların, büyük bedeller ödenerek Taksim kazanıldığında, nasıl en önde koştuklarını biliyoruz. Bu alanı kazanmak için mücadele edenlerden daha fazla hak iddia ettiklerine, kortej kavgası yaptıklarına tanık olduk. Böylesine de yüzüstüdürler. Ama **greve-direnişe katılmayan, hatta grev kırıcılığı yapanlara, işçilerin tutumu neyse; komünist ve devrimcilerin de reformizme karşı tutumu öyle olmalıdır.**

2016 1 Mayısını geride bıraktık. Devletin tüm baskı ve şiddetine, CHP'yi devreye sokmasına, başta EMEP olmak üzere reformizmin cansiperane çabalarına rağmen, 1 Mayıs'ı istedikleri rotaya çekemediler, çekemeyecekler!..

Taksim'de ısrar eden komünist ve devrimciler, bunu kırmayı başardı ve 1 Mayıs'ta devrimci rüzgar estirdiler. Polis kuşatması altında bile "Taksim 1 Mayıs Alanıdır ENGELLENEMEZ" pankartlarını açarak, sloganlarını haykırarak, bu kuşatmayı boşa çıkarmasını bildiler.

Bir kez daha burjuva icazetine sığınanlar değil, devrimci bir iradeyi ortaya koyanlar kazandı.

Irak'ta "sınırlar" çiziliyor

Son dönemde, Irak'ta üstüste patlayan gelişmeler, Irak'ta "iktidar savaşları"nın birçok cephede birden hız kazandığını gösteriyor. Irak'taki farklı tarafların, hem devlet üzerindeki etkilerini artırmak, hem de kendi alanlarının sınırlarını belirlemek üzere verdikleri mücadele hız kazandı.

Şii lider Sadr'ın meclisi basması, Kürtlerin bağımsızlık referandumunu gündemleştirmeleri, Tuzhurmatu'da Türkmen-Kürt çatışmasının yaşanması, Musul'u IŞİD'den temizleme operasyonunun bir türlü başlayamaması, ABD'li yetkililerin son dönemde Kürt bölgesi ile özel görüşmelerine hız kazandırması gibi örnekler, bu iktidar savaşlarının göstergeleri.

Sadr'dan meclis işgali

Nisan ayı ortasından itibaren, Irak'ta hükümet değişikliği konusu giderek daha fazla gündeme oturdu. Şii lider Mukteda El Sadr, tüm bakanların istifa etmesini, 72 saat içinde teknokratlar hükümeti kurulmasını istedi.

Bir süredir, ülkedeki yaygın yolsuzluk olayları ve ülkenin güneyindeki bitmek bilmez elektrik kesintileri, kitlelerin hükümete karşı tepkilerinin yükselmesine neden olmuştu. Sadr, bu tepkileri kitlesel protestolara dönüştürmüş, böylece hükümet üzerindeki baskıyı artırmıştı.

Bu baskının son aşaması, hükümet değişikliği konusundaki ısrarı oldu. Sadr, eski başbakan Nuri el Maliki'yi eleştiren açıklamalarını artırdı ve Başbakan Haydar el İbadi'nin yeni bir teknokratlar hükümeti kurmasını, bu hükümete destek vereceğini belirten açıklamalar yaptı.

Sadr'ın bu çağrıları, parlamentodaki Kürt ve Sünni güçlerin tepkisine neden oldu. Çünkü **Irak'ta genel olarak parlamento ve devlet yönetimi, kota sistemiyle oluşturuluyor. ABD işgali altındaki Irak'ta, Sünniler, Şiiler ve Kürtler, güçleri oranında devlette temsil ediliyorlar.** Mesela Cumhurbaşkanı Kürt, Cumhurbaşkanı Yardımcısı, Sünni, Başbakan Şii grupları temsilen görev alıyor. Fiilen çoktan parçalanmış, etnik ve mezhepsel ayrımlarla yabancılaştırılmış olan Irak, bu siyasi dengeler üzerinden birarada tutuluyor.

Şii lider Sadr, yaptığı "teknokratlar hükümeti" çağrısı ile, bu güçler dengesini Şiiler lehine bozmayı

amaçlıyor. Son dönemde hükümete karşı yükselen tepkileri de, bu hedef doğrultusunda kullanıyor. Devlet üzerindeki İran ve Şii etkisinden rahatsız olan Sünni ve Kürt kesimler ise, bu çağrıyı kendilerine dönük en büyük tehdit olarak görüyorlar.

Şii Başbakan İbadi, Sadr'ın çağrıları doğrultusunda bir hükümet listesi hazırlayarak

meclise getirdi, meclisin oylamasına sundu. Ancak diğer partiler, bu oylamayı defalarca boykot ettiler. **Kürt ve Sünni kesimlerin boykotu, oylamanın haftalarca yapılamamasına neden oldu ve meclis yeni bir çıkmaza girdi.** Bu koşullarda, Şii lider Sadr, yeniden sokağa çıkma çağrısı yaptı.

Sadr'ın bu çağrısının ardından binlerce kişi, 26 Nisan günü "Yeşil Bölge"nin girişlerinde protesto gösterileri düzenlediler ve çadır kurdular. **Yeşil Bölge, Bağdat'ta meclisin, devlet kurumlarının, konsoloslukların bulunduğu ve Irak işgalinin başladığı günden itibaren çok sıkı biçimde korunan alan. Sadr yanlılarının Yeşil Bölge'nin sınırında eylemler gerçekleştirmesi, devlet üzerindeki baskıyı artırma amaçlıydı.**

Sadr'ın örgütlediği protesto gösterilerinin ardından, IŞİD Şiilere yönelik bombalı saldırılar gerçekleştirmeye başladı. Bu saldırıların en güçlüsü, Şiilerin kutsal alanlarından biri olan, Yedinci İmam Musa Kazım'ın türbesinde anma töreni düzenleyen Şii hacılara karşı düzenlendi. IŞİD'in bu saldırılarında onlarca kişi öldü.

Bu saldırılar, Sadr'ın çağrısıyla protesto gösterilerine başlamış olan Şiilerin meclise yürümesine neden oldu. Sadr'ın önderliğindeki Şiiler, 30 Nisan günü, ellerinde Irak bayraklarıyla Yeşil Bölge'ye girerek meclis binasını bastılar. Şiilerin meclise girmesinin ardından, milletvekilleri ve güvenlik görevlileri meclisten ayrıldı.

Eylem hükümette yeni bir krize neden oldu. Kürt Cumhurbaşkanı Fuad Masum ile Sünni Cumhurbaşkanı Yardımcısı Nuceyfi'nin tepkileri üzerine, Başbakan İbadi, Sadr'a "geri çekilin" çağrısı yaptı.

Irak parlamentosundaki Kürt partilerin oluşturduğu Kürdistan Koalisyonu ise, Sadr taraftarlarının meclis binasına girmesini "siyasi sürece yönelik darbe" olarak değerlendirdi ve "herhangi bir tarafın kendi siyasi programını dayatmasını kabul etmeyeceğiz" açıklamasını yaptı.

Bu gelişmelerin ardından, eylemin ikinci gününde, parlamento binasını boşaltan Sadr güçleri, Yeşil Bölge'deki "festival alanı"na çekildi.

Sadr güçlerinin, Sünni, Şii ve Kürtler arasında oluşmuş olan dengeyi bozmaya dönük bu hamlesi, son derece önemli bir gelişmedir. Tam da bu krizin ortasında, ABD'li yetkililerin hem İbadi, hem de IKYB (Irak Kürt Bölgesel Yönetimi) görüşmeler yapmaları, (Nisan ayında önce ABD Dışişleri Bakanı John Kerry ardından ABD Bakanı Ashton Carter ve son olarak da 28 Nisan'da ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden Irak'a ziyaret düzenledi) işleri daha da karıştıran bir unsur oldu.

Tuzhurmatu'da çatışma

Irak'ın Selahattin iline bağlı Tuzhurmatu ilçesinde Kasım 2015'ten bu yana, Peşmergeler ile Şii Türkmenler arasında yaşanan gerilim, Nisan ayında silahlı çatışmaya dönüştü.

Geçtiğimiz Kasım ayında, **Peşmergeler ile Şii Haşd el Şaabi milisleri arasında çatışmalar yaşanmış, onlarca insan ölmüştü. Bu çatışmaların ardından, kent beton duvarlarla ayrılmış, Kürt ve Türkmen bölgeler birbirinden yalıtılmıştı.** O dönemde imzalanan anlaşma, 23 Nisan'daki provokasyonla bozuldu ve çatışmalar yeniden başladı.

23 Nisan günü, Tuzhurmatu'da KYB üyesi Goran Cevher'in evinin bahçesine el bombası atılmasının ardından, olaylar hızla tırmandı. Cevher'e bağlı silahlı grup, el bombasını Şii Türkmen güçlerin attığını ileri sürerek mahalledeki Haşd el Şaabi karargahına saldırdı. İlçedeki üç Peşmerge zırhlısının tahrip edilmesi üzerine, bölgeye takviye Kürt güçleri sevk edildi. Şii mahalleler, Peşmerge tankları tarafından bombalandı, Şii milisler de Peşmerge noktalarına ve Kürt kurumlarına silahlı saldırı düzenledi. Peşmerge ile Haşd el Şaabi arasındaki çatışmalarda, siviller de dahil olmak üzere, iki taraftan çok sayıda kişi hayatını kaybetti.

27 Nisan'da, KYB ve Haşd el Şaabi temsilcilerinin de içinde yer aldığı geniş katılımlı bir toplantıda 9 maddelik bir anlaşma sağlandı. Bu anlaşmaya göre, Peşmerge ile Haşd el Şaabi milis gücü, ilçe

merkezinden geri çekilecek ve eski mevkiilerine geri dönecek, kentin güvenliğini federal polis ile İKBY'ye bağlı Kürt asayiş güçleri sağlayacak, çatışmaya sebep olan kişiler cezalandırılacak ve ortak güvenlik koordinasyon birimi oluşturulacak.

Yapılan bu anlaşma, Kasım 2015'te yine Peşmerge ile Haşd el Şaabi arasındaki anlaşma ile benzer maddeler içermektedir. Bu nedenle, **tarafklar, sorunun çözülmediğini, bunun sadece geçici bir ateşkes olduğunu ve kentteki çatışmanın yeniden**

başlayacağını düşünmektedir.

Diğer taraftan, Kürt güçleri de yaşananlar konusunda görüş ayrılığı içindeler. Tuzhurmatu KYB tarafından yönetiliyor; bu nedenle Şii milislerle anlaşma KYB tarafından imzalandı. KDP ise, KYB'nin bu koşullarda anlaşmış olmasına tepki gösterdi. Bu durum, yakın gelecekte çatışmaların yeniden yükseleceğini, buradaki hesapların henüz tamamlanmadığını göstermektedir.

Tartışmalı bölgelerde Kürtler güçleniyor

Çatışmaların temelinde yeralan unsur, Irak'ta ABD işgali başladığından bu yana, Irak'ı oluşturan Kürt, Şii ve Sünni güçlerin arasındaki iktidar yarışı ve "kendi sınırlarını belirleme" savaşıdır.

2005 yılında Irak'ta resmileşen anayasanın 140. maddesi, etnik ve mezhepsel olarak tartışmalı olan bölgelerle ilgili çözümün ertelenmesini getiriyordu. Kerkük, Musul, Diyale, Selahaddin gibi vilayetler, bu tartışmalı bölgelerin başında geliyordu. Hem Kürt Bölgesel Yönetimi, hem de Bağdat, bu bölgeler üzerinde hak iddia ediyor. Savaş koşullarında bu sorunun çözülmesi, nüfus yapısının doğru biçimde tespit edilmesi ve bu bölgelerin nereye bağlı olacağı'nın netleştirilmesi mümkün olmadığından, tartışmalı bölgeler anayasanın 140. maddesi ile geçici olarak Bağdat'a bağlanmıştı. Sorunun çözümü ise sonraya bırakılmıştı.

Tuzhurmatu da bu tartışmalı bölgelerden birisidir. **Nüfus çoğunluğu Şii Türkmenlerden oluşmaktadır; üstelik savaşın başından bu yana Irak kentlerinde genel olarak demografik yapı sürekli**

değişirken, Tuzhurmatu en az değişen yerlerden biri oldu. Dışarıya göç son derece sınırlı kaldı, çevredeki Türkmen köyler dışında fazla bir göç de almadı. Tuzhurmatu, Bağdat, Kerkük ve Selahaddin gibi üç önemli kentin tam ortasında, geçiş noktasındadır. Bu son derece önemli stratejik konumu Tuzhurmatu'yu, Kürtler ile Şii Bağdat yönetimi arasındaki hegemonya mücadelesinin odaklarından biri haline getirdi.

Kürtler Tuzhurmatu'nun IKB'ye (Irak Kürt Bölgesel Yönetimi) bağlanması için uğraşıyorlar. Tuzhurmatu'daki Türkmenlerin Şii olması, Bağdat'taki Şii yönetimin de burayı ele geçirmeye çalışmasına neden oluyor.

Kürtler, son iki yılda, anayasanın 140. maddesi ile tanımlanmış tartışmalı bölgelerin çoğunda kendi hegemonyalarını kurmayı başardılar. IŞİD ile mücadele, bunun zeminini oluşturdu. İşgal altındaki bölgeleri IŞİD'den kim kurtarırsa, bölge onun yönetim sınırları içine giriyor. ABD emperyalizminin Irak hükümetinden bağımsız olarak Peşmergeye verdiği ağır silahlarla yürütülen operasyonların her birinde bu sonuç ortaya çıktı. Şengal ve Kerkük buna örnektir.

Hatta, **kentin kontrolünün kimde olacağını mücadele, IŞİD'e karşı savaşın önüne geçmektedir.** Mesela Şengal'deki IŞİD'i birkaç gün içinde püskürtmenin mümkün

olduğu başından beri söyleniyordu. Ancak "kurtarıldıktan sonra" kimin hegemonyasına gireceği konusunda görüş ayrılıkları olduğu için, Şengal bir yıldan daha uzun bir süre IŞİD işgali altında kaldı.

Keza **Musul'daki IŞİD işgalini bitirmenin, askeri olarak son derece kolay olacağı da uzun bir zamandır dile getiriliyor. Ancak sonrasında Şii hükümete mi, yoksa Kürt bölgesine mi bırakılacağı konusunda bir görüş birliğine varılamadığı için, ne Rusya destekli Irak hükümeti, ne de ABD destekli Peşmerge bir türlü harekete geçemedi,** harekete geçileceğine dair tüm duyurular, bir biçimde hep ertelendi. Bu arada Musul'da IŞİD işgali sürüyor.

Tuzhurmatu da böylesi bölgelerden biri. Kentin yönetimi, ABD işgalinin başlangıcından itibaren Türkmenlerin aleyhine şekillenmiş. **Tuzhurmatu'nun idaresi, 2003 yılından bu yana KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği) tarafından yürütülüyor, ilçenin kaymakamı da KYB'li. İlçedeki diğer kamu kurumlarının başında Kürtler ve Araplar bulunuyor. Nüfusun yüzde 75'i Türkmen olan kentin**

Irak ve Suriye nasıl kuruldu?

Bugün fiilen parçalanmış durumda olan Irak ve Suriye, I. emperyalist savaş sonrasında kurulan iki devlettir. Bu iki devletin sınırları, İngiltere ve Fransa'nın hazırladığı, Çarlık Rusya'sının da onayladığı gizli Sykes-Picot anlaşması ile çizilmiştir.

I. emperyalist savaş öncesi Osmanlı devletinin sınırları içinde bulunan bu bölge, dönemin en güçlü emperyalistleri tarafından adım adım şekillendi. O dönem Çarlık Rusya'nın "hasta adam" adını verdiği Osmanlı'yı parçalama planı devredeydi. Almanya'nın hızlı yükselişini durdurabilmek için, İngiltere-Fransa ve Rusya, kendi aralarında işbirliğine gittiler.

Bugünlerde 100. yılını dolduran ünlü Sykes-Picot anlaşması, bu işbirliğinin bir sonucu gerçekleşti.

Adını, anlaşmaya imza atan İngiltere'nin temsilcisi Sykes ile, Fransa'nın temsilcisi Picot'un isimlerinden alan anlaşma, Rusya'nın da dahilyle, **Ortadoğu'nun bu üç büyük sömürgeci devlet tarafından bölüşülmesini amaçlıyordu. Fakat bu plan, bölgede ulusal ve sınıfsal mücadelenin yükselmesiyle sekteye uğradı.** En başta 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi ile Çarlık Rusya yıkıldı, yerine Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) kuruldu. SSCB, bu gizli anlaşmayı hem tüm dünyaya duyurdu, hem de kendisinin böyle bir anlaşmayı kabul etmeyeceğini bildirdi.

Bunun üzerine, İngiltere ve Fransa Sykes-Picot'u farklı biçimlerde piyasaya sürdüler. Bazı küçük değişikliklerle 1920 yılında Sevr'de Osmanlı'nın önüne yeniden getirildi. Fakat **Ekim Devrimi'nin maddi-manevi desteğini de arkasına alan Ankara Hükümeti, Serv'i tanımadığını açıkladı ve bugünkü sınırlara ulaştı.**

Bu tür değişimlere rağmen, Ortadoğu'nun I. emperyalist savaş sonrası bölüşümünün, genel hatlarıyla Sykes-Picot çerçevesinde gerçekleştiği

söylenebilir. **Emperyalistler, bölgeyi adeta çetvelle çizilmiş sınırlarla parçaladılar ve kendilerine bağımlı yeni devletler kurdular.**

Irak, İngiltere'nin; Suriye ise, Fransa'nın sömürgesi olarak kuruldu. Başlangıçta birbirinden kopuk olan Şam, Halep ve diğer sancaklar, halkın bağımsızlık mücadeleleri sonucu birleşti ve II. emperyalist savaşın öngününde, Suriye olarak bağımsızlıklarını ilan ettiler. Fransa, bu sancakların bağımsızlığı tanımak zorunda kaldı.

Şimdi haritanın yeniden çizildiği bir dönemdeyiz. **Irak ve Suriye'de gerçekleşen emperyalist işgal ve iç savaşlar, 100 öncesi belirlenen sınırları fiilen ortadan kalkmış durumda.** IŞİD, iki devletin sınırları içindeki bölgede hakimiyetini kurarak ayrı bir devletçik şekillendirdi. Kürtler, Suriye'nin kuzeyi Rojava'da özerkliklerini ilan ettiler. Daha önce Kuzey Irak'ta da (Güney Kürdistan) federe Kürt devleti kurulmuştu. Şimdilerde bağımsız bir devlet haline gelmek için uğraşıyorlar.

Kısacası Suriye ve Irak, artık eski devlet sınırları içinde değiller. Savaşın seyri içinde güçler dengesine göre hakimiyet alanları değişse de, Suriye ve Irak'ın artık eskisi gibi olmayacağı belli olmuştur. Fakat bu emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin iddia ettikleri gibi **"100 yıllık tarihsel hatanın düzeltilmesi" değildir. I. emperyalist savaşta olduğu gibi, emperyalistler arası paylaşım savaşının bir ürünüdür.**

O dönemki planları, başta Ekim Devrimi olmak üzere Türkiye'deki ulusal kurtuluş hareketi ve Arap halklarının direnişi nasıl değiştirmeyi başardıysa; yeni ulusal-sınıfsal devrimler de bugünkü planları bozacak ve değiştirecektir. ABD'nin gerek Irak, gerekse Suriye'de istediği sonuçları bir türlü alamaması, masabaşı planların her dönem halkların direnişine çarptığının somut göstergesidir.

yönetiminde Türkmenler yer alamıyor.

2014 yılında IŞİD saldırısı başladığında, kentteki Şii Türkmen güçlerle, bölgenin yönetimini elinde tutan KYB'li Kürt güçler kenti birlikte savunmuşlardı. Bugün ise, Irak'ın içindeki hegemonya bölgelerinin sınırları çizilirken, kentin içindeki hegemonya mücadelesi de derinleşiyor.

Türkmenlerin en büyük sıkıntısı kendi içlerinde mezhepsel olarak da bölünmüş olmaları ve Sünni Türkmenlerle Şii Türkmenlerin, farklı güç odaklarına yaslanmaya çalışmaları. Farklı güç odakları ise, kendi çıkar hesaplarında Türkmenleri kullanıyor. Mesela **Sünni Türkmenler Türkiye'nin maşasına dönüşürken, Şii Türkmenler de Tuzhurmatu gibi stratejik noktalarda, Bağdat hükümetinden destek görüyor.**

Aslında Tuzhurmatu'da İran'ın, Bağdat hükümetinden daha etkili olduğunu söylemek yanlış olmaz. **2014 yılında Şii Haşd El Şaabi milisleri, Şii lider Mukteda el Sadr'ın çabasıyla İran'ın yardımıyla kuruldu.** İran Devrim Muhafızları'nın Irak-Suriye savaşlarındaki başrol oyuncusu Kudüs Gücü Komutanı General Kasım Süleymani'nin, Haşd El Şaabi ile doğrudan bağlantılı olduğu da ileri sürülüyor.

Bu tablo, **Kürt güçleri açısından, bir taraftan Tuzhurmatu'da hegemonya kurmaya çalışırken, diğer taraftan Şii güçlerle karşı karşıya gelmekten kaçınmasına neden oluyor.** O yüzden kentte karşı karşıya geldikleri güçlerin "Şii" kimliğini geri plana iterek "Türkmen" kimliğini öne çıkarmaya çalışıyorlar. Israrla "Şii Haşd El Şaabi" ifadesinin yerine "Türkmen Haşd El Şaabi" tanımını kullanıyorlar. Ancak hangi kelime oyunu yapılsa yapılsın, Tuzhurmatu'da yaşanan ve sona ermemiş olan çatışmalar, Irak'taki tartışmalı bölgelerde Kürtlerle Şiiler arasındaki "sınırlarını çizme savaşı"nın adeta başlangıç noktasını oluşturuyor.

Etnik-mezhepsel ayrımları ABD körüklüyor

ABD, Irak işgali boyunca, içteki güçler dengesiyle birçok defa oynadı. Mesela işgale başlarken Şii ve Kürt güçlere dayanarak Sünni Baas rejimini yerle bir etmeyi hedeflemişti. Ancak Baas'ın dağılması, Sünnilerin iktidardan tasfiye edilmesi, radikal İslamcı Sünni örgütlerin güçlenmesine ve ABD'ye karşı savaşmalarına neden olmuştu.

Aynı dönemde **Kürtler ayrı baş çekmeye, Şiiler ise İran ile ittifak yapmaya başlayınca, ABD emperyalizmi Irak üzerindeki kontrolü kaybetmişti.** Bu koşullarda 2007 yılından itibaren ABD, Sünni örgütlerle anlaşmaya, Sünni direnişini kırmaya başladı. Sünnilere ciddi bir maddi destek ile birlikte, hükümette temsil hakkı vererek, Irak üzerindeki İran etkisini dengelemeye çalıştı.

Ama geç kalmıştı. **Geçen süreyi iyi değerlendiren İran, sadece ABD işbirlikçisi hükümet ile değil, Şii milis örgütlenmelerine verdiği askeri ve siyasi destekle de Irak'ta kök salmaya başlamıştı.**

Bu dönemde, **Kürtlerin bağımsızlık yönündeki tüm girişimleri, hem Sünni hem de Şii güçlerin tepkisine çarptı.** Zaten Kürtlerin bağımsızlığını ilan etmesi, ABD'nin Irak'ın geri kalanını kaybetmesi anlamına da gelirdi. Bu yüzden bağımsızlık ilanı sürekli

ertelendi. Ancak bu süreçte, Kürt petrol gelirlerinin nasıl paylaşılacağı, merkezi hükümet ile IKYB arasında sürekli krizlere sebep oldu.

Sünnilerin devlet yönetimindeki güç ve etkilerinin sınırlandırılmış olması, İran'ın güçlenmesi sürecini hızlandırıyordu. Şiilerin eli artık daha rahat, aldıkları kararlar daha pervasızdı. Bu arada **2011'den itibaren Suriye savaşı da başlayınca, hem İran hem de Rusya'nın bölge genelinde müdahalesi arttı.** ABD'nin başlattığı ve genişlettiği savaş, İran'ın ve Rusya'nın büyümesine, etkinleşmesine neden oldu.

Şiilerin önlenemez yükselişi sürerken, Sünnilerin ABD'ye karşı hoşnutsuzluklarını derinleştiriyordu. Bu koşullarda IŞİD saldırısı gündeme geldi. **1 Haziran 2014 tarihinde yapılan ve ABD, Türkiye ve İsrail'in yanı sıra, Irak'taki Sünni aşiret temsilcileri ile radikal İslamcı örgüt temsilcilerinin katıldığı toplantıda, IŞİD'in harekete geçmesi kararı alındı.**

Musul'dan başlayan IŞİD işgalinde, Sünni aşiretlerin işbirliği yapması, IŞİD'in bir çılgın gibi büyümesine yol açtı.

Ancak IŞİD'in büyümesi, İran ve Rusya'nın bölgeye müdahalelerini de artırdı. **30 Eylül 2015'ten itibaren Rusya, Suriye'ye yerleşti ve savaşın içine doğrudan girdi. Ayrıca İran, Irak ve Suriye'yi içine alan bir "koordinasyon" kurdu.** IŞİD'e karşı savaş adı altında, Irak hükümetine ve IKYB'ye olan askeri desteğini artırdı.

Bütün bu süreç, ABD'nin etnik ve dinsel çelişkileri kışkırtması ile kördüğümüne dönüştü. Irak ve Suriye başta olmak üzere bölgede artık "birarada yaşamak" giderek zorlaştı. **Ve her kesim, kendi hegemonya alanını belirleme, kendi sınırlarını oluşturma çabasına girişti.** Çoktan başlayacağı ilan edilen Musul'u IŞİD'den kurtarma savaşının sürekli ertelenmesi, Tuzhurmatu'nun kangrene dönüşmesi, Sadr'ın sadece Şiilerden oluşan bir hükümet kurulması için kitle hareketini yükseltmesi, Kürdistan bölgesinin bağımsızlık isteğini daha yüksek sesle dile getirmesi gibi gelişmeler, bu sürecin son halkasıdır.

Sonuç olarak emperyalistlerin bölgeye müdahalesi, 2003'ten bu yana 1 milyondan fazla insanın ölmesine, on milyondan fazla insanın göçetmesine, açlık, hastalık ve yoksunlukların had safhaya çıkmasına neden olmuştur. Savaş altında yaşayan halklar sonsuz acılar çekerken, aynı süreç, iktidar savaşlarını da tırmandırmış ve bölgeyi içinden çıkılmaz bir noktaya getirmiştir.

Fransa'da yeni iş yasasının etkisiyle 1 Mayıs...

Yaşamın her alanında hissedilen ekonomik krizi atlatabayan Fransız emperyalizmi, çıkarmak istediği yeni iş ve çalışma yasalarıyla faturayı halka kesmeye çalışıyor.

Esnek çalışma altında 35 saat olan haftalık çalışma saatlerini, günlük 12 saate kadar çıkarmaya çalışırken, ücretleri de düşürmek istiyor. Yine meslek okullarından öğrencilerin de düşük ücret ve uzun saatler içinde çalıştırılmasını öngören yasa, patronun herhangi bir

neden göstermeden, kontrata dahi uymadan, çalışanlarını işten çıkarmayı öngörüyor. Yaklaşık bir aydır tartışmaları süren yasa, sendikalarla birlikte toplumun her kesiminden tepkiler ve çatışmalı gösterilerle, eylemlerle püskürtülmeye çalışılıyor. Bu eylemlerde devletin açıklamalarına göre yüzlerce gösterici gözaltına alınırken, şimdiye kadar 200 polis de yaralanmıştır.

Bu seneki 1 Mayıs kutlamaları da bu yasaya karşı duruş üzerinden çok daha önem taşıyordu. Günlerdir yaşanan eylemli ortam içinde, sendika ve kitle örgütleri kutlama ve protesto hazırlıklarını yaptılar. Devlet kutlamalarda çıkacak herhangi bir çatışmayı bastırmak için çok yoğun tedbirler aldı.

Bu seneki kutlamalar yine tarihi Bastille Meydanı'nda yapıldı. On binlerce göstericinin katıldığı yürüyüşü, polis gaz bombası kullanarak yarıda kesmek istemesine rağmen, kitlenin kararlı duruşuyla geri çekilmek zorunda kaldı. Eylem yürüyüşünün son noktası olan Nations Meydanı'nda son buldu.

İçeriği bakımından, biz Fransa'da yaşayan yabancıları da olumsuz etkileyecek yasa tasarısına karşı hazırlıklarımızı yaptık günler öncesinden. Tanıdığımız işçi ve emekçilere, bu yasanın içeriğini doğrudan görüşmelerle anlatarak, dostlarımızın 1 Mayıs'a katılımlarını arttırmak istedik. Özellikle Paris dışında yaşayan yoldaş ve dostlarımız, bir sonraki gün çalışma günü olmasına rağmen, yürüyüşe katıldılar.

Bu yasa, yaşam haklarımızın açıktan gasp edilmesi anlamına geliyor. Tam da bu nedenle, yabancıların çok daha güçlü bir katılım göstermesi gereken bu 1 Mayıs, tam bir karnaval havasında geçti.

Fransa PDD okurları

Fransa "gece ayakta"!

Fransa'da kitleler Mart ayından bu yana ayakta. Eylemler, direnişler, grevler ve genel grevler, işgal-ler, boykotlar peşpeşe patlıyor. Öğrenciler, işçi ve emekçiler, kendi direnişlerini gerçekleştiriyor, örgütleniyor, öğreniyor ve eylem yapıyorlar. "Gece ayakta" eylemleri ile, dünya direniş tarihine yeni bir kavram da kazandırdılar.

Eylemlerin nedeni, Sosyalist Parti hükümetinin gündeme getirdiği yeni iş yasası. Çalışma Bakanı'nın adına dayanarak "el Khomri yasası" deniyor. Şubat ayında bu yasa tasarısı kamuoyuna duyuruldu ve 9 Mart günü meclis oylamasına sunulacağı söylendi. Ve o günden buyana, kitleler sokaklarda.

Yasa tasarısı ne getiriyor

Mart ayında hükümetin hazırladığı yasa taslağı, Fransız işçi sınıfının büyük mücadeleler sonucunda elde ettiği tarihsel kazanımları gaspetmeyi hedefliyor.

Bu saldırıların en başında, işçilerin işten çıkarılmasının kolaylaştırılması geliyor. Yasa tasarısına göre, patronlar "ekonomik kriz" gerekçesiyle işten çıkarma, maliyetleri kısma ve mesai saatlerini haftalık 35 saatten 44-60 saate çıkarmak gibi saldırıları sorunsuz gerçekleştirebilecek. Tasarı, işten çıkarma, iş mahkemeleri, sosyal ve sendikal haklar gibi konularda, patronların lehine yeni düzenlemeler yapıyor. Buna göre günlük en fazla 10 saat olan çalışma süresi, 12 saate çıkarılacak. Çıraklık eğitimi alan ve reşit olmayan çocukların da 12 saate kadar çalıştırılması kolaylaştırılacak. "İş sözleşmesi"nde değişiklik yapmak (mesela zam talebi) isteyenler işten çıkartılabilecek. Yüzde 25 olan fazla mesai ücreti yüzde 10'a indirilecek. Tazminatsız işten çıkarma kolaylaştırılacak. "Kıralık işçi" uygulaması gündeme gelecek.

Üstelik bütün bu saldırılar, "işsizliği azaltma" demagojisiyle öne sürülüyor. Ekonomik krizin etkisinin sürdüğü ülkede, işsizlik, son 50 yılın en yüksek düzeyine ulaşmış durumda. Genç işsizliği ise rekor kırıyor. Bu koşullarda sınıfın kazanılmış haklarının gaspedilmesi, sadece işçilerin değil, öğrencilerin ve tüm çalışanların geleceğini de tehdit ediyor. Ve bu nedenle, eylemler son derece güçlü, yaygın, kitlesel ve militan biçimler alıyor.

Eylem dalgası

Eylemler başlangıçta CGT, FO, Solidaires ve FSU adlı işçi sendikaları ile liseli ve üniversiteli öğrencilerin örgütlü olduğu UNEF, UNL, FIDL adlı öğrenci sendikaları tarafından örgütlendi. Ancak gide-rek bu sendikaları aşan bir güç ve etkiye ulaştı.

Yeni iş yasasına karşı ilk genel grev, 9 Mart günü gerçekleştirildi. Özellikle ulaşım sektöründeki grev, çok etkili oldu. Liselerdeki boykot eylemlerinde barikatlar kuruldu. Kimi kentlerde hükümetteki Sosyalist Parti bürolarına taşlı ve boyalı saldırılar yapıldı.

Ardından 31 Mart ve 28 Nisan'da iki genel grev daha yapıldı. Bu grevlerin dışında, çok çeşitli eylem ve gösteriler, yasanın gündeme

geldiği Mart başından itibaren giderek yükseldi. Banka ve tekellerin önünde blokajlar, militan ve çatışmalı gösteriler, okul boykotları gibi eylem biçimleri, sadece öğrencileri değil, toplumun bütün kesimlerini içine alarak büyüdü. Ve bu süreçte **estirilen polis terörü, yaygın gözaltılar, eylemcileri yıldırma bir yana, eylemlerin militanlaşmasına, polisle çatışmaların artmasına neden oldu.**

Mart ayı içinde eylemlerin sürdüğü dönemde, 24 Mart günü yasa meclisten geçirildi. Ancak tepki daha da büyüyünce, hükümet yasanın bazı maddelerinde revizyona gideceğini duyurdu. İşbirlikçi bazı sendikalar bu aşamada hükümete destek verse de, diğer işçi sendikaları ve öğrenci örgütleri, yasanın koşulsuz iptali için eylemleri sürdüreceklerini açıkladılar.

Bu koşullarda gidilen 31 Mart grevi çok daha yaygın ve etkili oldu. Toplu ulaşım (metrolar, trenler, havaalanları, demiryolları, limanlar), okullar ve hastaneler, grevin en güçlü olduğu yerlerdi. İlk greve katılım ülke genelinde 500 bin kişi civarındayken, ikincisinde 1 milyonun üzerine çıktı.

Eylemin gücü ve kitleselliğinden daha önemli olan ise, 31 Mart'tan itibaren hareketin yeni bir rotaya girmesiydi. Başından itibaren gençlik örgütlerinin ve sendikaların kontrolünde gelişen hareket, 31 Mart grevinde, kontrolden çıkmaya başladığını göstermişti.

Bu tarihten itibaren, özellikle **öğrenci gençlik, sendikaları ve öğrenci derneklerini aşan bir mücadeleye ve örgütlenme hattına girdi. Fransa'nın dört bir yanında, kent meydanlarında akşam forumları düzenlenmeye başlandı.** Bu forumlara onbinlerce insan katıldı, tartıştı. Buralarda "üniversite kurulları" oluşturuldu ve bu kurullar kendi içinde bağlantıya geçti. Forumlar, "Fransa gece ayakta" (Nuit Debout) eylemlerine dönüştü. Paris'teki Cumhuriyet Meydanı (Place de la Republique) başta olmak üzere, kent meydanları işgal edildi. Her akşam saat 18'den itibaren meydanlara yığılan kitle, sadece yasa tasarısını değil, genel olarak ülkenin tüm siyasi sorunların konuşuyor, tartışıyor, sanatsal etkinlikler düzenliyor. Ve buradaki kitlenin talepleri, yasanın geri çekilmesinin ötesine taşıyor, daha ciddi ve köklü siyasal-ekonomik talepler ileriye sürülüyor.

İşçi-öğrenci dayanışması

Eylemlerin en önemli yanı, işçilerin örgütlediği eylemlere öğrencilerin, öğrencilerin düzenlediği

eylemlere ise işçilerin destek veriyor oluşu. Böylesine bütün ülkeyi etkileyen hareketlerde, işçilerle öğrencilerin eylemleri genellikle birbirinden kopuk olarak ilerler ve bu kopukluk, yenilginin en önemli nedenlerinden birine dönüşür. Fransa'da ise, güçlü bir etkileşim, kendisini başından beri somut olarak ortaya koyuyor. Üstelik bu, hareketin önderlikten yoksun olmasına rağmen böyle gelişiyor.

Fransa'daki hareket, sendikaları ve örgütlenmeleri aşılıyor, kendiliğinden biçimde yeni örgütlenmeler, yeni birliktelik zeminleri oluşturuyor. Ve bunların önemli kısmı yatay örgütlenmeler oluyor. Bu koşullarda, **işçi ve öğrenci hareketinin böylesine birleşmesi ve koordine olması, çok daha büyük bir önem kazanıyor.**

Hareketin öğrenci cephesinin dinamosunu liseliler oluşturuyor. Bunun en önemli nedeni, yasanın doğrudan onların yaşamına dokunuyor olması. Fransa'da üniversite öğrencilerinin ezici çoğunluğu, aynı zamanda bir işte çalışmak zorunda. Hatta birçok üniversite, bir işte çalışmayan bir öğrencinin kaydını yapmıyor. Ve genç işsizliğin bu kadar yüksek olduğu bir dönemde, yeni iş yasası, gelecek ve işsizlik kaygıları çok yüksek olan liselileri harekete geçiriyor. Liselilerin en kitlesel ve en militan kesimi oluşturmasının bir başka nedeni de, lise öğretmenlerinin önderliği. Öğretmenler öğrencilerini eylemlere katılmaya teşvik ediyor, eylemlerde onların yanında yer alıyorlar. Liselilerin örgütlülüğü, lise öğretmenlerinin örgütlülüğü ile paralel gidiyor.

Benzer bir durumu, 2006 yılında bir kere daha gündeme getirilmiş olan iş yasası (işçi haklarını gaspetme yasası) döneminde de görmüştük. O zaman da liseliler yine en önde savaşıyorlardı. Keza 2007 ekonomik krizinin ardından, emeklilik haklarını gaspetmeye dönük yasa tasarısı gündeme geldiğinde de, liseliler "biz emeklilerin askeriyiz" pankartlarıyla sokaklara dökülmüşlerdi.

Eylemin gücü

Fransa'nın "solcu" hükümeti, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda hazırlamış olduğu yeni iş yasasını uygulamaya sokmak için her yolu kullanıyor. Ancak eylemin gücü, devlete geri adım attırıyor.

Eylemler başladıktan sonra, hükümet eylemcilerle çeşitli görüşmeler gerçekleştirdi ve belli tavizler karşılığında işgallerin bitirilmesini, meydanların boşaltılmasını, eylemlere son verilmesini istedi. Ancak sokaktaki kitle, taleplerini iş yasasının da ötesine taşımış durumda ve geri adım atmayacaklarını duyuruyorlar. Eylem alanlarındaki gerçek özgürlüğün, gerçek demokrasinin, kolektivizmin, örgütlülüğün tadını almış olmak, kitleleri daha güçlü kılıyor.

"Devrimler ülkesi" Fransa, bir kere daha

kitlesel ve militan eylemlerle burjuvazinin karşısında dikilmiş durumda. 2005 yılında patlayan banliyö ayaklanmaları, 2006 yılında dönemin sağcı başbakanı Villepin'in hazırladığı iş yasasına karşı kitlesel grev ve işgaller, devlete korkudan titremesine neden olmuş ve geri adım attırmayı başarmıştı. Bugünkü hareket de, şimdiden tavizler elde etmiş durumda.

Bu kararlılığı ve militanlığı, doğru bir önderlik ve örgütlenmeyle birleştirebildiğinde, Fransa dünya sınıf mücadelesine yeni bir altın sayfa daha eklemiş olacaktır.

☆ 3 Mayıs 1962- Ankara'da "Açlar Yürüyüşü"

Yapı-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüşe 5 bin işçi ve işsizler katıldı. Eylem '60'lı yılların ortalarından itibaren yükselişe geçen sınıf hareketinin önemli eylemlerinden biriydi.

☆ 5 Mayıs 1818- Karl Marx doğdu

Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için, onun ölene kadar yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyordu: *"Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."*

☆ 5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands Ölüm Orucu'nda öldü

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Kurtuluş Ordusu militanı Bobby Sands ve yoldaşları, siyasi tutsaklık hakkı ve tek tip elbiseye karşı ölüm orucuna başladılar. Maze Cezaevi'ndeki eylem 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile 9 arkadaşı yaşamını yitirdi. Sands ÖO içindeyken yapılan seçimlerde, İrlanda halkı tarafından milletvekili seçildi. ÖO boyunca, hem kitlesel ve meşru eylemler hem de silahlı eylemler çok yoğun bir şekilde yapıldı. Dönemin İngiltere Başbakanı "Demir Lady" lakaplı Theatcher, tutsakların talepleri konusunda geri adım atmadı. Buna rağmen, eylemin önemli politik kazanımları oldu ve tüm dünyada yankı getirdi. Bobby Sands ve arkadaşlarının cenazeleri, onbinlerce kişinin katıldığı ve silahlı IRA militanları tarafından yönetilen törenlerle kaldırıldı.

☆ 7 Mayıs 1954- Vietnam'da Fransızlara karşı Dien Bien Fu zaferi kazanıldı.

☆ 9 Mayıs 1974-

Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) önderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'ta Stammheim Cezaevi'nde hücrelerinde katledildi.

☆ 11 Mayıs 2013- Reyhanlı katliamı

AKP hükümeti, Suriye'deki savaşa girmek için provokasyon gerçekleştirdi. AKP tarafından desteklenen cihatçı çeteler, Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde bombalı saldırı düzenlediler. Saldırıda 100'den fazla insan hayatını kaybetti.

☆ 13 Mayıs 2014- Soma katliamı

Soma'da Soma Holding'e ait maden ocağında, patronların kar hırsı nedeniyle yeterli güvenlik önlemlerinin alınmaması sonucunda göçük oluştu. Göçükte en az 301 işçi katledildi.

☆ 13 Mayıs 1974- Leyla Qasım idam edildi

1974 yılında Irak'ta Baas yönetiminin Kürtler üzerindeki baskılarını protesto etmek için, Leyla Qasım ve arkadaşları uçak kaçırma eylemi planladı. Ancak eylemi gerçekleştirmeden 24 Nisan 1974'te yakalandılar ve hızlı bir yargılama sonrası 13 Mayıs 1974'te 4 arkadaşıyla birlikte idam edildi. Leyla Qasım yargılama sırasında *"... Ben Kürdistan'ın özgürlüğü için canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duymaktayım"* diyerek önemli bir direniş mirası bıraktı.

☆ 17 Mayıs 2002- Halk ozanı Aşık Mahzuni Şerif yaşamını yitirdi

☆ 18 Mayıs 1973- TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi.

Kaypakkaya, Doğu Perinçek'in başını çektiği TİHKP'in oportünist görüşlerini reddederek, devrimci bir kopuş gerçekleştirdi ve TKP-ML'yi kurdu. Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi "yarı-feodal, yarı-sömürge" olarak değerlendirip, devrimin "kırın şehri kuşatması" ile başlayacak "halk savaşı" stratejisiyle gerçekleştireceğini savundu. Kırsal bölgelerdeki faaliyetler esnasında polislerle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya'nın adı "işkencede ser verip sır vermemek"le özdeşleşti.

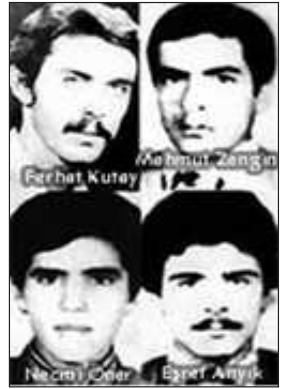
6 Mayıs 1972- Deniz, Yusuf, Hüseyin idam edildi

'68 hareketinin gençlik önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, öğrenci gençlik içinde yürüttükleri faaliyetin ardından THKO'yu kurdular. 1971 yılında gerçekleştirilen 12 Mart darbesi, ilk hedef olarak devrimci gençlik önderlerini seçti. Binlerce kişi gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin bu koşullarda dağlara çekilme ve mücadeleyi gerilla savaşı şeklinde sürdürme hazırlıkları yaparken yakalandılar. Mahkemeleri göstermelik olarak yürütüldü; üçü ile ilgili idam kararı önceden alınmıştı. Üç devrimci önder, mahkemede görüşlerini sonuna kadar savundular ve idam sehpasında sloganlarını haykırarak sehpayı kendileri tekmelediler.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde Dörtlerin Gecesi

PKK savaşçıları Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anıyık, Diyarbakır cezaevindeki faşist terör ve işkenceleri protesto etmek için bedenlerini ateşe verdiler.

☆ 19 Mayıs 1895- Jose Martí öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. "Partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü.

"Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırdı bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlasın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılığında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."

☆ Mayıs 1968- Fransa'da '68 Eylemleri

ABD'nin Vietnam işgaline dönük protestolar, tüm dünyada antiemperyalist kitlesel gösterilere dönüştü. "68 baharı" olarak tarihe geçen bu eylemlerin etkili gerçekleştirdiği ülke ise Fransa idi. Fransa'nın hemen bütün kentlerinde, gençler, işçiler ve emekçiler genel grevlerden okul ve fabrika işgallerine, barikat savaşlarından silahlı çatışmalara kadar, yaygın kitlesel ve militan eylemler gerçekleştirdiler. '68 Mayıs eylemlerinin en çok arttığı ay oldu. 10 Mayıs'ta Paris'te kurulan barikatlara polisler ve faşistler saldırdı. İşçi sınıfı öğrenci gençliğe destek için harekete geçti ve genel greve gitti. Yapılan mitinglere 1 milyon işçi ve emekçi katıldı. Eylemlerin yükselişi burjuvaziyi olduğu kadar reformizmi de rahatsız etti ve Fransız Komünist Partisi eylem kırıncı rolü oynayarak eylemleri sönmülendirdi.

☆ 31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

Mayıs Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980- Serdar Yılmaz

Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. İşçi ve emekçilerle yakın ilişkiler kuran bir emekçiydi Serdar. Ne yazık ki, genç yaşta ve talihsiz bir biçimde aramızdan ayrıldı.

10 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrasında Ankara üniversite gençliği içinde faaliyetlerde bulunan militanlardan biriydi. Kısa sürede polisin dikkatini çekti. Ancak polis, sivil faşistleri devreye soktu ve Fevzi kurşunlanarak öldürüldü.

8 Mayıs 1945

Berlin'e kızıl bayrak çekildi

8 Mayıs 1945, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın resmen bittiği gündür.

Birinci emperyalist savaştan yenik çıkan Alman burjuvazisi, biraz palazlanınca, faşist Nazi Partisi'ni işbaşına getirip yeni bir dünya savaşını başlattı. Almanya'nın Polonya'ya saldırısıyla başlayan savaş, asıl olarak sosyalist Sovyetler Birliği'ni (SB) hedefliyordu.

Diğer emperyalistlerin de desteğiyle Almanya 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Alman ordusu, modern teçhizatla donatılmış milyonlarca askeriyle, Ukrayna topraklarından başlayarak ilerliyordu. Avrupa'yı dümdüz eden faşist ordular Sovyetler'e saldırdığında, zaferin kolay geleceğine emindiler. Avrupa'da bir kasırga gibi esen faşist "Yıldırım Orduları"nın, Sovyetler Birliği'ni de paramparça etmesini istiyor, bekliyorlardı. Böylece emperyalistler sosyalizm tehdidinden kurtulacaklar, dünya genelinde işçi ve emekçilerin, ezilen halkların umutları da paramparça olacaktı.

Denizden Leningrad üzerinden de saldırıya geçmişler, buraya 20 km yanaşmışlar ama ele geçirememişlerdi. 3 Haziran 1941'de General Franz Halder savaşın sadece 2 hafta süreceğini açıklıyordu. Arkasındaki emperyalistlerin desteğine, o güne kadar hiçbir engelle karşılaşmamış olmasına, modern teçhizatına ve "yıldırım" hızıyla ilerleyen 3 milyon askerine güveniyordu General.

Savaş, faşist orduların üstünlüğünde başladı. İlk anda SB'nin 2000 savaş uçağı yok edildi Alman savaş uçakları tarafından. Ağustos ayına gelindiğinde Kızıl Ordu'nun 400 bin askeri ölmüştü. Ama iki hafta süreceğini söyledikleri savaşı bitiremedi Almanlar. Ocak ayına gelindiğinde Leningrad'a girememişler; Kızıl Ordu'nun direnişine takılmışlar, sert kış bastırınca da oldukları yerde çakılmışlardı.

Stalingrad, Hitler için çok önemliydi, çünkü buradaki direniş sürdükçe Sovyetler Birliği'nin yıkılması mümkün olmayacaktı. Çünkü burası Moskova'dan önceki son duraktı. Sovyet halkları için de Stalingrad çok önemliydi. Stalin önderliğindeki Sovyet işçi ve emekçileri, bir adım dahi geriye atılmasının ölüm demek olduğunun bilincindeydiler. Stalingrad, umuttu, dirençti, devrimdi, sosyalizmdi...

Savaş boyunca, Stalin Moskova'da, görevinin başındaydı. Halkının yanında direnmekte, askerlerinin başında savaşı yönetmekteydi. "Bizim de topraklarımıza bahar gelecek" diyordu Stalin radyodan. O baharın müjdesi Stalingrad'da kanla ve canla veriliyor, halkların gözlerinde umut ışığı oluyordu.

Alman orduları, geri birliklerinden destek alamıyordu; çünkü girdikleri her yerde işgale karşı direniş sürüyordu. Stalingrad'da sadece Sovyet

ordusuyla değil, bölgedeki köylülerin kurduğu partizan birlikleriyle, milis örgütlenmeleriyle de savaşmak zorunda kalıyorlardı. Daha önce işgal ettikleri hiçbir ülkede bu kadar güçlü bir halk direnişi, bu kadar büyük bir anavatan sevgisi, devlete ve öndere bu kadar derin bir bağlılıkla karşılaşmamışlardı.

Moskova önlerinde, Stalingrad'da yaşanan çatışmalar, çok ağır koşullar altında aylar boyunca sürdü. 1943 yılının Aralık ayında bu defa faşist Alman ordusu geri çekilmeye, Sovyet Kızılordusu ilerlemeye başladı. Çok zor bir ilerleyişti bu. Alman işgalinin yerle bir ettiği topraklardan geçerken, bir taraftan dağılmış haldeki faşist birliklerle, bir taraftan talan edilmiş köylerdeki açlıkla savaşmak zorundaydılar. Sovyet Kızılordusu bir taraftan ilerlerken bir taraftan da kilometrelerce ray döşüyor, bu raylardan her türlü lojistik, yiyecek, cephane ve yedek kuvvet sevkiyatı gerçekleştiriyordu. Bu arada karşılarına çıkan toplama kamplarını boşaltıyor, bu katliam merkezlerindeki tutsakları serbest bırakıyorlardı. Üstelik faşist işgalcilerden temizledikleri her karış toprak parçasında, kitlelerin düzeni yeniden kurmasına da önderlik ediyor, adeta, Moskova'dan Berlin'e uzanan bir sosyalizm köprüsü oluşturuyorlardı.

Savaşın dengelerindeki bu beklenmedik değişiklik, ABD ve İngiltere'nin paniğe kapılmasına neden oldu. Faşizm tarafından yerle bir edileceğini düşündükleri sosyalist ülke, faşizmin kalbine, Berlin'e doğru yürümeye başlamıştı çünkü.

ABD ve İngiltere de hemen savaşa dahil oldu. Amaçları, Sovyet Kızılordusu'ndan önce Almanya'ya girmek ve savaşın galibi olarak kendilerini ilan etmektir. Çünkü SB savaşın galibi olursa, tüm dünyada sosyalizmin prestijinin çok büyük bir hızla yükseleceğini biliyorlardı.

Bu defa emperyalist ülkelerle sosyalist SB arasında bir yarış başlamıştı. Alman faşizmi, emperyalist orduların Kızılordu'dan önce Berlin'e ulaşması için her türlü kolaylığı gösterdi. Alman generalleri gönüllü olarak ABD ordusuna teslim oluyor, onların biran önce Berlin'e ulaşmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Sovyet ordusu, her adımda savaşmaya devam ederek, savaşın olağanüstü yorgunluğu da dahil olmak üzere binbir badire ile uğraşarak ilerlemeye çalışırken, ABD ordusu koşarak Berlin'e yaklaşıyordu.

Savaşın son günleri, Kızılordu ile ABD ordusu arasında, Berlin'i daha önce işgal etme yarışına dönüştü adeta. Bu yarışın kazanan, sosyalizmin azmi ve faşizme diz çöktürme kararlılığı oldu. Kızılordu, emperyalistlerden önce, 1945 yılının nisan ayında Berlin'e girdi ve Alman parlamento binası Reichstag'ın tepesine kızıl bayrağı çekti.

Alman faşizminin ABD'ye sığınmayı tercih etmesi boşuna değildi. Savaştan sonra faşist yöneticilerin yargılanması için sadece sosyalist SB çaba gösterdi; emperyalistler ise yargılamaları zayıflatmak ve faşist kadroları korumak için uğraştılar. Kendilerine teslim olan generalleri, Gestapo şeflerini, toplama kampı yöneticilerini mahkemeye hiç çıkarmadan ABD'ye kaçırdılar. Sonradan Nazi suçlularını sakladıklarını ve onlardan çok çeşitli biçimde faydalandıklarını açığa çıkı. Mesela işkence yöntemleri konusunda Nazilerin CIA'ye eğitim verdikleri en yaygın bilinenidir.

Kaynaklara göre, ikinci emperyalist savaş döneminde İngiltere'nin toplam kaybı 332 bindir. Toprakları işgal edilmeyen ABD'nin 298 bindir. SSCB'de ise 13 milyon 600 bini asker olmak üzere 21 milyon Sovyet yurttaşı can vermiştir. Stalin bunların 3 milyonunun komünist kadrolar olduğunu söylemektedir.

Bu devasa insani kayıpların yanı sıra Nazi sürülerinin Sovyet savaş tutsaklarına ve sivil halka yaptıkları zulüm, yağma ve maddi yıkım inanılmaz boyutlardadır. 236 bin kolektif çiftlikten 98 bini yok edilmiş, yağmalanmıştır. Onbinlerce okul, klinik, hastane ve kitaplık yakılmıştır. Milyonlarca at, sığır, davar ve domuz öldürülmüş ya da Almanya'ya götürülmüştür. Toplam 4 milyon 700 bin konutun yıkıldığı saptanmıştır.

1945 baharında Berlin'de Meclis binasının tepesine kızıl bayrak dikildiğinde, sosyalizmin güçlülüğü bir kez daha görüldü. Stalin, "Bizim de topraklarımıza bahar gelecek" demişti. Ve o bahar, 8 Mayıs'ta faşizmin büyük yenilgisi ile geldi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda dünyanın üçte biri emperyalist boyunduruğu parçalayarak, devrimlerini gerçekleştirdi. Sosyalist sistem, emperyalist-kapitalist sistemi önemli oranda geriletmiş oldu.

Cizre, İdil izlenimleri... Cizre, İdil izlenimleri... Cizre, İdil izlenimleri...

DEVLETİN VAHŞETİ, HALKIN DİRENİŞİ...

Arama noktasına yaklaşırken, “işte başlıyoruz” dedik. Zırhlı araçlar, beton bloklarla yol daraltılmış, devlet yolu kesmiş bekliyor.

Cizre’de ablukanın kaldırıldığı ilk günlerde, devletin içeriye girişlere ve özellikle de basına dönük engelleme çabası, bu kadar boyutlu değildi. Sayısız haberci gitti; yıkımın, katliamın fotoğraflarını çekti, anlatılarını yayınladı. O dönemde böyle davranması, “demokrasi” veya “esneklik” belirtisi değil, psikolojik savaş politikalarıyla ilgili bir durumdu. Devlet vahşetin yaygın biçimde duyulmasını ve böylece genel olarak bir “korku” ve “yılgınlık” etkisi yaratmasını; Cizre’de ya da dünyanın başka herhangi bir yerinde bu haberleri okuyanların dehşete kapılmasını istiyordu.

Hatta yapılan haberlerle de yetinmiyor, bazı görüntüler doğrudan JİTEM tarafından internete sızdırılıyordu. Hacı Lokman Birlik’in bedeninin sürüklendiği görüntüler, ablukadan çıkmak isteyen bir grup gencin, üzerlerinde sadece iç çamaşırlarıyla duvar dibindeki fotoğrafları, devletin yıldırma politikasının araçları olarak servis edilmişti.

Ancak bu politika tutmadı. Yaşanan vahşet, korkuyu değil, tepkiyi büyüttü. Zaman geçtikçe, **katliam ve yıkım görüntüleri, hem içeride hem de dışarıda devlete karşı tepkiyi büyüttükçe, Cizre’yi görmek isteyen heyet ve**

basına karşı tavır da sertleşti. Artık Cizre’ye girmek son derece zor. Devlet kontrol noktalarında özel zorluklar çıkıyor. Bu nedenle genellikle arka yollar, köylerden geçişler tercih ediliyor. Biz ise heyet olarak yola çıktığımız ve önceden basına da haber verdiğimiz için, doğrudan arama noktasına yöneldik.

Cizre’de halka saldıran katiller karşılıyor bizi. Kimlikler toplanıyor, araçlar aranıyor... Biri sürekli kaydediyor. **Bir irade savaşı bu. Her noktadan engeller diziıyorlar önümüze. “Gireceğiz”, “giremezsiniz” tartışmasının ardından, “girmenize izin veriyoruz, ama basın açıklaması ya da toplu yürüyüş yapmayacaksınız” diyor, kontra şefi.** HDP Mardin Milletvekili Gülser Yıldırım, “zaten programımızda basın açıklaması yok” diyor. “Güvenliğimiz için” bizimle birlikte geleceklerini söylüyorlar. Onlar olmadığında daha güvendesiz aslında; Cizre

halkının da bizim de güvenliğimize en büyük tehdit onlar. Ardından milletvekilinin arabasına takıyorlar kancayı: Trafik cezası varmış! Arabayı alıkoymaya, Gülser Yıldırım’ın bizimle devam etmesine engel olmaya çalışıyorlar. Yapılan itirazlar sonucunda geri adım atmak zorunda kalıyor, ceza keseceklerini söyleyerek yolu açıyorlar. Ve Cizre ziyaretimiz başlıyor.

Direnişin Cizre’si

Bir gün önce, Cizre Belediye Eşbaşkanı Leyla İmret ile, Mardin’de bir görüşme yapmıştık. Mardin Belediyesi’nden destek istemek üzere gelmiş. **Bölge belediyeleri, özellikle altyapı ve inşaat konularında yardım ediyorlar.** Bize uzun uzun Cizre’yi anlattı. Kendisinin Türkçesi zayıf, bizim içimizde de Kürtçe bilmeyen arkadaşlar olduğu için, başlangıçta iletişim konusunda biraz sıkıntı olabileceğini ifade etmişti. Ancak direnişin dili ortak; oldukça verimli bir sohbet oldu.

Çok genç bir insan Leyla İmret; 93’te, daha çocuk yaştayken Cizre’de köyler yakılıp boşaltıldığında Avrupa’ya gitmişler. Bir şehit çocuğu ve ailede başka şehitler de var. Sonrasında geri dönüyor, belediye seçimlerinde kazanıyor ve direniş boyunca Cizre’nin mahallelerinde, halkla beraber kalıyor.

Onun hikayesi, Cizre’deki halkın hikayesi

Cizre ve İdil’e dayanışma ziyareti

16 Nisan tarihinde HDP’nin çağrısıyla, aylardır abluka altına alınmış olan Kürt kentleri Cizre ve İdil’e bir dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. Dergimiz Proleter Devrimci Duruş temsilcisinin de katıldığı bu ziyarette, bölge halkıyla ve temsilcileriyle görüşmeler yapıldı, taziye ziyaretleri gerçekleştirildi, vahşet bodrumları başta olmak üzere, yıkılan evler gezildi.

Dayanışma ziyaretine katılan bütün kurumların ortak imzasıyla hazırlanan rapor yayınlıyoruz.

Cizre, İdil ve yıkılan bütün ilçelerimizle dayanışmayı yükseltelim!

Çok sayıda sosyalist parti, kurum ve işçi-emekçi kitle örgütü temsilcilerinden oluşan bir heyet olarak, 16 Nisan 2016 tarihinde Halkların Demokratik Partisi’nin daveti üzerine Şırnak’ın Cizre ve İdil ilçelerini ziyaret ederek bu kentlerde son aylarda yaşanan zulüm ve vahşeti kendi gözlerimizle gördük, olayları yaşayan insanlardan dinledik, dayanışma ifade ettik, yitirilen insanların ailelerine taziye ziyaretinde bulunduk.

Bu ziyaretimizde, Türkiye’nin, 7 Haziran 2015 seçimlerinde meclis çoğunluğunu yitiren AKP tarafından nasıl adım adım Suriyeleştirildiğine somut olarak tanıklık ettik. Belediye başkanından evinin kapısına çıkmış ev

kadınına kadar uzanan bir yelpazede, olayların doğrudan mağduru olmuş insanlardan yaşadıklarını dinledik. Saptamalarımızı ve çağrılarımızı bu basın açıklamasıyla Türkiye’nin batısında yaşayan ve düzen medyası tarafından her gün asılsız haberlerle bilinci köreltmeye çalışılan işçi-emekçi halkla ve ezilenlerle paylaşıyoruz.

Sokağa çıkma yasağı adı altında sürdürülen ablukalar, şu an Cizre ve İdil’de saat 21:30 ile 04:30 arası saatlerde, Yüksekova, Nusaybin, Şırnak, Silopi ve Sur’da da tam zamanlı olarak devam etmektedir.

Toplamda 5 kez sokağa çıkma yasağı ilan edilen Cizre’de son yasak 14.12.2015’te ilan edildi. 123 gündür devam eden ablukada kimliği belirlenen 172 kişi ve kimliği henüz belirlenmeyen 79 kişi ile birlikte toplam 251 kişi yaşamını yitirdi. Daha önceki ablukalarda yaşamını yitiren 32 kişi ile birlikte Temmuz 2015’ten bu yana 283 kişi hayatını kaybetti. Bu insanların çoğunluğu sivil halktan oluşmaktadır.

Cizre’de vahşet bodrumlarında yakılarak tanınmaz hale getirilen 79 ceset hâlâ morgda bekletilmekte, bu insanların kimliklerinin DNA yoluyla belirlenmesi için çalışmalar sürdürülmektedir.

İdil’de ilk sokağa çıkma yasağı 16.02.2016’da ilan edildi. 55 gündür devam eden ablukada bu güne kadar kimliği belirlenen 46 kişi yaşamını yitirdi. Abluka boyunca hastanelere 61 cenaze getirildi; 45’i defnedildi. 16 kişinin

aslında. '90'ların başında Cizre, Kürt halkının direniş odaklarından birisi. Her evden en az bir şehit var. Köyleri boşaltılınca başka kentlere gidip yeni bir yaşam kuranlar olmuş; bir kısmı da geri dönerek toprağına, tarihine sahip çıkmış. '93'te köylere saldıran devlet, bugün doğrudan kent merkezini hedef alıyor. Direniş odağı kent merkezlerine taşınmış durumda. O günün "taş generalleri" büyüdü, bugün kendi mahallelerini savunmak için direniyorlar. '90'larda her evden en az bir şehit vardı, şimdi her görüştüğümüz Cizreli 2-3 şehit anlatıyor bize.

Cizre'de ziyaret programı oldukça dolu. Önce HDP'nin kurumlarının olduğu binaya gidiyoruz. Belediye Eşbaşkanı Kadir Konur bilgilendirme yapıyor. Ardından, heyetteki parti ve kurum temsilcileri konuşuyorlar; destek ve dayanışma mesajları veriliyor bu konuşmalarda. PDD temsilcisi ise yaptığı konuşmada, Cizre'de yaşananların vahşet ve katliamdan ibaret olmadığını, aynı zamanda burada çok güçlü bir direnişin yaşandığını belirtiyor. '90'lı yıllarda katliamları yaşayan çocukların, savaşın içinde büyüyerek

bugünlere geldiğini; bugünkü katliamlar karşısında da kendi yaşam alanını savunmak için harekete geçtiğini, kendi yaşam alanını savunmak için direndiğini ifade ediyor.

Buradaki konuşmaların ardından, **Mehmet Tunç ve Abdülkadir Taşkiran'ın evlerine taziyeye gidiyoruz.** Bunlar sembolik taziye ziyaretleri. Onların şahsında, tüm Cizre şehitlerini anıyoruz. Zaten her taziye evinde, yakın civardaki şehit aileleri

toplanmış olarak bizi bekliyorlar. Ve hiçbirinde, cenaze evlerinin hüznü, acısı yok. Büyük bir sahiplenişle bizi karşıyorlar. Yürekten bir "xerhatın" çıkıyor ağızlarından. **Aylar süren ablukanın yorgunluğuyla değil, haklı davalarının inancıyla konuşuyorlar bizimle.**

"Ölüm sıralı olmalı" denir ataların sözlerinde. Hayatın doğal akışında, evlatların ana-babalarını gömmesi beklenir; savaş zamanlarında ise onlar evlatlarını gömüyorlar. **Ölüm sırayı bozuyor, önce en gençleri alıyor aramızdan. Bir kuşak, 16-30 yaş arasındaki genç kuşak, bombardımanlarda,**

vahşet bodrumlarında yok ediliyor.

Dahası, onu bile çok görüyorlar Kürt halkına. **Kimisine bir küçük torba veriliyor "al bu senin çocuğun" diye; kimisine sadece bir kol parçası...** 79 cenaze daha hala Adli Tıp'ta bekliyor, kimlik tespiti için; öylesine tanınmaz haldeler ki, DNA tespiti gerekiyor, ailenin çocuğunu bulabilmesi için... Büyük kentlerde bir günde yapılan DNA tespiti, abluka altındaki Kürt kentleri için, haftalarca süren bir işkenceye dönüştürülüyor. Yıkılan binaların molozlarının boşaltıldığı alanda kendi eşyalarını bulmaya çalışan insanlar, yanmış bir insan kemiği ya da bir organ parçası buluyor... Yaşanan katliamın acıları, cenazeleri bile bulamamanın acısıyla katmerleniyor.

Ama bütün bu acılardan daha derin, daha güçlü bir şey var taziye evlerinde bizi karşılayan insanların yüzlerinde... Evlatlarını kaybetmişler, ancak bütün bir halkı evlat edinmenin vakur duruşuyla karşıyorlar bu acıyı. Vahşet bodrumlarında katledilen bir babanın, yeni doğan bebeğinden can buluyor bu halkın umutları. Bize rehberlik

eden Cizreli grubun içinde yer alan bir "mele", taziye duasını verdikten sonra yaptığı konuşmada "gelişiniz barışa, dönüşünüz hukuka vesile olsun" diyor derin bir inanmışlıkla...

Bir halka "intikam" saldırısı

Büyük bir katliamın, pervasız bir saldırının izleri, kentin her noktasında kendisini gösteriyor. Bütün binalarda çatışmaların izleri var. Ev ev çatışma ve yıkımın yetmediği yerlerde, Cizre'yi çevreleyen tepelerden havan atışları ile

döneminde sadece elektrik ve internet dâhil çeşitli iletişim araçlarının kesilmesiyle yetinilmemiş,

her iki ilçede de kanalizasyon ve su şebekeleri büyük ölçüde çalışmaz hâle sokulmuştur.

Maddi tahribata manevi bakımdan aşağılama eşlik etmiştir. Geçmişte teşhir edilmiş "Esedullah Tim" ve "JÖH" ya da "PÖH" imzalı çeşitli yazılamaların örneklerine heyetimiz de tanık olmuştur. Tarihi Cizre sokaklarında devasa harflerle şu yazılama okunuyor: "Türk adımız/Oğuz boyumuz/Avşar soyumuz". İdil'de bir duvara ise boylu boyunca şu yazılıdır: "Allah tektir/Ordusu Türktür"! Mardin-Cizre karayolundaki polis kontrol noktalarında "Osmanlı şehidi ölmez" türü sloganlar veya üç hilalli faşist simgeler görmek sıradan olaylardır! Yaşanan ablukaların arkasındaki ırkçı motivasyonu bu yazılamalar açıkça ortaya koymaktadır.

Bütün bunlara rağmen, iktidar, halkı teslim almayı başaramamıştır. Bugün bölgede devletin varlığı, zırhlı araçlardan, silahlı güçlerden ve karakollardan ibarettir. Yerel halkın ifadesiyle, kaymakamın ya da savcının bile söz geçiremediği bir güç bölge halkının zihninde ve vicdanında derin yaralar açmıştır.

Ne var ki, Cizre ve İdil'in ve muhtemelen kuşatma altında kalmış öteki

cenazesi ise henüz kimlik tespiti yapılmadığından dolayı hastanelerde bekletilmektedir. İdil'de abluka boyunca hayatını kaybeden insan sayısı 62'dir. Özellikle "operasyonların tamamlandığı" ilan edilen 20. günden sonra 42. güne kadar süren tam günlük sokağa çıkma yasağı döneminde halkın evlerine yönelik kapsamlı bir tahribat gerçekleştirilmiştir.

Yaşanan olaylar tam bir vahşet görünümünü almıştır. Özellikle Cizre'de yaralı insanlar günlerce binaların bodrumlarında mahsur kalmış, buralarda sağlık bakımına muhtaç bekleyen yaralılara sağlık hizmeti verilmesi engellenmiş, böylece savaş hukukunun dahi en temel kurallarının uygulanmasını, devlet kendi vatandaşından esirgemiştir. Bu bodrumlarda daha sonra insan hakları örgütlerinin temsilcileri yanmış bedenlerin bulunduğu tanıklık etmiştir. Heyetimiz Cizre'yi ziyaret ettiğinde bodrumlar büyük ölçüde kapatılmıştı. İdil'de ise, ölümlerin cenaze araçları mevcut olduğu halde traktör römorklarında taşındığı bildirilmiştir.

Hem Cizre'de, hem İdil'de, tahribat bununla sınırlı değildir. Birçok evin patlama sonucu veya dozerlerle yıkıldığı gözlenmiştir. Kimi durumlarda dışarısı en ufak bir tahribat görmemiş birçok evin içi bütünüyle yakılmış durumda idi. Halkın anlattığına göre, başka hiçbir tür hasarın görülmediği ayakta kalan evlerin içinde ise beyaz eşya, televizyon, gardrop gibi eşyalar sahiplerince paramparça edilmiş halde bulunmuştur. Sokağa çıkma yasağı

doğrudan binalar hedef alınarak yıkılmış.

Devletin saldırısı, "intikam"la yüklü...
Halkla çatışıyor, halkı öldürerek yokediyor,
kalanlar için ise, kenti-evleri yaşanmaz hale
getirmek için uğraşıyor. Kanalizasyon ve su sisteminin tahrip edilmesi, en önemli yaşamsal ihtiyaçları darbeliyor.

Yanısıra devlet, sağlam görünen bütün evlerdeki eşyaları kullanılmaz hale getirmiş durumda. Cizre'nin ağır sıcağında en önemli ihtiyaç kalemi olan klima ve buzdolapları baltalarla parçalanmış. Evlerdeki su depoları kurşunlanarak, kırılarak kullanılmaz hale getirilmiş. Televizyon, ocak,

fırın gibi eşyalar kırılmış ya da baltalarla doğranmış. Yol kenarında, üstüste yığılmış beyaz eşya enkazlarını görüyoruz. Kadınlar evlerin önünde leğenlerde çamaşır yıkıyorlar. **İlçede beyaz eşya namına hiçbir şey kalmamış çünkü. Ve bunlar olmadığında, yaşam daha da zorlaşmış, günlük yük ağırlaşmış.**

Kirli savaşın en kirli kuralları uygulanıyor burada. Psikolojik saldırının sınırları aşıyor. Mesela tencerelerin içine tuvaletlerini yapıp ortaya bırakmışlar. Gardroplar açılıp, içindeki kıyafetler kurşunlanmış. Odalara prezervatifler saçılmış. Özellikle kadın iç çamaşırları kirletilerek yerlere

atılmış. Bakliyat ve gıda paketleri tahrip edilmiş. 12 Eylül hapishanelerinde yaşananları hatırlatıyor bu tablo. Önce tutsakları öldürüye döüp, ardından tutsaklara ait tüm giysileri koğuşun ortasına toplayıp, üzerine salça, yağ, yemek, lağım suyu vb. dökerek, kendi tuvaletlerini yaparak kullanılmaz hale getirirlerdi. Şimdi

bunu çok daha büyük ölçekli yapıyorlar. Metris cezaevinde yatanlar, bu saldırılardan sonra ortadaki bu pislik yığınının etrafında halay çekip marş söylediklerini, sonra temizliğe başladıklarını anlatırlar. Şimdi de Cizre halkı kolektif bir bilinçle ayağa kalkmaya çalışıyor.

Vahşet bodrumları ise, saldırının doruk noktasını temsil ediyor. Doğrudan içindeki yaralıları öldürmek amacıyla havan topu atılan binalar bunlar. Öncesinde, **uzun bir süre devlet kenti boşaltmayı başaramamış. Evler bombalandıkça, insanlar komşularının evlerine geçmişler. Tabi bütün kapılar dayanışmaya açık, yemekler ortak.** En son 500 kadar insan, görece daha güvenli bir sokağa sığınmış. **Etraflarındaki çember giderek daralmış. Buna rağmen gitmemişler. Top sesleri, kurşun yağmurları altında günler geçmiş.** Halk buradan çıkmamak için herşeyi yapmış. Bir gün devlet, kimyasal kullanacağını anons etmeye başlamış. Geride kalanlar, herşeyi bırakarak çıkmak zorunda kalmışlar. Birinci bodruma saldırı, bu aşamada gerçekleşmiş.

Bodrum saldırısında devlet havanla binayı yıktıktan sonra, hayatta kalma ihtimalini ve saldırının kanıtlarını yoketmek amacıyla bir de yakmış.

Üç vahşet bodrumundan sadece birini görebildik. Bu ilk olarak gündeme gelen bodrumdu. Beş katlı bina, tek kat haline gelmiş. Öylesine

Kürt kentlerinin hakikatının tek boyutu bu zulüm değildir. Aynı zamanda direniştir. Cizre'de polisin ve askerin işi beklenenden çok daha geç, 80 gün içinde belirli bir aşamaya ulaşmıştır. Sokağa çıkma yasakları sırasında ve sonrasında halkın gösterdiği direncin en belirgin yönü ise, 1990'lı yılların büyük göçünün tekrarlanmamış olmasıdır. Cizre'de nüfusun yüzde 80'inin geri dönmüş olduğu belirtiliyor. İdil'de ise ailelerin çoğunun ya köylerine yakınlarının yanına sığındığı ya da civar il ve ilçe merkezlerinde (Mardin, Midyat vb.) geçici olarak barındığı söyleniyor.

Bugün Cizre ve İdil'de halka Rojava yardım faaliyetinin uzantısı olarak gıda yardımı yapılmakta, GAP Belediyeler Birliği'nin de katkısıyla su ve kanalizasyon şebekeleri onarılmakta, Rojava Derneği'nin koordine ettiği yardım kampanyasıyla ihtiyaçlar için para toplanmakta, "kardeş aileler" kampanyasıyla çeşitli ihtiyaçlara yanıt aranmaktadır. Öte yandan halkın acil ihtiyaçları arasında, yörenin yaz aylarında iklim özellikleri göz önüne alındığında, kasten tahrip edilen buzdolaplarının ve klimaların tedariki başta gelmektedir. Buzdolabı, çamaşır makinesi, klima gibi beyaz eşyaların temini de yardım kampanyasının önemli bir ayağıdır. Her ne kadar kaymakamlıklar yasadışı biçimde belediyelerin yetkilerini gasp etmeye ve yardım çalışmalarını polis zoruyla engellemeye çalışsa da halkın ısrarı ve yoğun emeğiyle bu ilçelerde yaşam gün be gün yeniden kurulmaktadır.

En büyük sorun ise özellikle Cizre'de geçmişin mimari dokusunun ortadan kaldırılması planıdır. Belediye ekiplerinin tetkikleri sadece 1200'ün biraz üzerinde evin kullanılamayacak halde olduğunu ortaya koymuş olmasına karşılık, merkezi devlet mercileri 3200'e yakın konutun "kamulaştırılmasını" ve yıkılarak kentsel dönüşümden geçirilmesini öngörmektedir. Öyle anlaşılıyor ki, Ahmet Davutoğlu'nun Sur ile ilgili olarak açıkladığı yağma planının bir benzeri Cizre için hazırlanmaktadır.

Biz sosyalistler, Türkiye halklarının bağrında var olan dayanışma duygularının en ileri ifadesi olarak, Kürt halkının yalnız olmadığını, onun bu zor gününde yanında olduğumuzu, bugün somut ve acil ihtiyaçlarının karşılanması

çabasının yanı sıra yüz yıldır ezilmekte olan Kürt halkının mutlaka eşit koşullarda, özgürce yaşayacağı bir düzenin yaratılması mücadelesinde de yanında olduğumuzu beyan ederiz.

Bu vesileyle, '68 kuşağı gençliğinin Zap Suyu'na Köprü kampanyasının tarihsel önemini bir kez daha anımsatarak bizler, bütün sol sosyalist kesimleri, Gezi gençliğini, işçi sınıfı ve emekçi halkı, bütün demokrat, ilerici insanları bu zor zamanında Cizre, İdil ve yıkıma uğrayan bütün ilçelerle dayanışmaya çağırıyoruz. Bu dayanışma, hem zorbalara karşı halkların birliğini geliştirecek, hem de Kürt halkının yaralarını sarma çabasına maddi ve manevi destek verecektir. Devletin tahrip ettiği birlikte yaşam duygusunu, ancak halkların dayanışması onarabilir. Bizler de güçlerimizi bu dayanışma çalışması için seferber edeceğiz.

Saygıyla duyururuz.

18.04.2016

Cizre-İdil dayanışma heyeti üyeleri

Selma Gürkan (EMEP Genel Başkanı)

Nejla Kurul (SYKP Eş Genel Başkanı)

Sibel Uzun (EHP Genel Başkanı)

Sungur Savran (DİP Genel Başkanı)

Nuri Günay (Halkevleri Genel Sekreteri)

Fadime Çelebi (ESP Genel Başkan Yardımcısı)

Hakan Aktaş (Devrimci Parti Genel Başkan Yardımcısı)

Kezban Konukçu (SODAP Sözcüsü)

Erkan Vergili (DHF temsilcisi)

İbrahim Eren (Partizan temsilcisi)

Vefa Serdar (Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi)

Oğuz Yüzgeç (SGDF Eşbaşkanı)

Ülkü Gündoğdu (Kaldıraç Temsilcisi)

Semra Demir (AKA DER Genel Başkanı)

Zarife Çamalan (Aİnteri temsilcisi)

Gülümser Seyitcemaloğlu (Proleter Devrimci Duruş gazetesi temsilcisi)

yerle bir edilmiş durumda. Yanık kokusu hala duyuluyor. O sokaktaki bütün binalar ağır biçimde tahrip edilmiş. **Cizre Halk Meclisi üyesi Mehmet Tunç'un, "Teslim olmayacağız! Diz çökmeyeceğiz!" haykırışının ardından şehit düştüğü bodrum burası.** Zaten bodrumun içine girer girmez herkes birden sessizleşiyor. Burada gün gün yaşananlar geliyor aklı. Adeta şehitlere bir saygı duruşu gibi, fazla konuşmadan fotoğraflar çekiliyor; enkazın içinde direnişin izleri aranıyor.

Diğer iki vahşet bodrumunun enkazı devlet tarafından kaldırılmış. HDP'li kurumlar, buraya anıt dikmek istediklerini, ancak devlet tarafından engellendiklerini söylüyorlar.

Devletin baskısını çeşitli biçimlerde hissetmeye, görmeye devam ediyoruz. En başta bizim tepemizden hiç ayrılmayan, çocuk fotoğraflarını çekerken müdahale etmeye çalışan, her hareketimizi kaydeden kontralar, devletin en somut hali olarak karşımızdalar. Duvarlardaki ırkçı-faşist yazılamalar, sokaklarında yürüdüğümüz kentin bir savaş bölgesi, gördüğümüz yıkımın "deprem" yada benzeri bir felaket değil, sistemli bir devlet politikası olduğunu her adımda bir kere daha yüzümüze çarpıyor. Rangerler, zırhlı araçlar, kentin dört bir yanında, halka korku salmak için dolanıyor.

Cizreliler, "Cizre'de kuş yok artık" diyorlar. Devletin vahşi saldırısı, sadece insanları değil, sokak hayvanlarını da yoketmiş. **Ve bir halk, herşeyini kaybediyor; çocuklarını, evlerini, ev eşyalarını, kuş seslerini...**

Geriye kalan; bunları kaybederken verdikleri direnişin coşkusu ve yeniden başlamak için umutları...

Cizre yaralarını sarıyor

80 gün süren abluka boyunca devletin terörü kentin sokaklarına sinmiş, içine işlemiş. Ancak halkın direnme ruhu da bu sokaklarda elle tutulur biçimde canlı hissediliyor. **Çocuklar bizi gördükleri anda daha bir coşkun gülüşüyorlar**

ve eller hemen yukarı kaldırıyor, zafer işaretleri donanıyor başlarının üzerinde.

20'li yaşlarının başında bir genç kadın, "beş çocuğumla birlikte girdim arka odaya oturdum, nereye gidebilirim ki" diyor; vahşete rağmen yaşam alanını terketmemek için nasıl direndiğini anlatıyor. Yoldan geçerken evlerinin dış cephesindeki mermi izlerini sıva ile kapatmakta olan insanlar görüyoruz mesela. Belediyenin, evlerini tamir etmeye çalışan ailele-

re çimento vb. inşaat malzemesi verdiğini öğrenmiştik Eşbaşkan Leyla İmret'in konuşmasından. Rojava Yardım Derneği'nin ve belediyenin yardım dağıtımları, saldırının izlerini silmeye yeterli değil elbette, ama yaşamı kolaylaştıran bir rol oynuyor. Ve dayanışma arttıkça, hayatın düzene girmesinin mümkün olacağını gösteriyor.

"Hendek günleri"nde oluşan komün yaşam, abluka boyunca ve sonrasında da etkilerini sürdürüyor. Zaten **saldırıların başlamadan önce, yaşamın birlikte örgütlenmesinden uyuturucuya karşı mücadeleye kadar son derece önemli adımlar atılmış "hendek"lerin ardında. Kitlenin kaynaşması, sorunlarına birlikte çözüm araması, güven içinde yaşaması, yemeğini-yaşamını paylaşması; sonrasında saldırı başladığında, direnişin güçlü olmasını sağlayan unsurlardan birine dönüşmüş.** Bugün de, saldırıların ağırlığına rağmen, '90'larda yaşananın aksine, kitlenin fazla uzaklaşmaması, sadece evine değil, burada kurulan yaşama da bağlılığın bir göstergesi.

Sokağa çıkma yasağı bahanesiyle evinden kopartılan insanlar, yakın köylere, çevre mahallelere geçmişler, akraba evlerine sığınmışlar. Kimyasal tehdidi üzerine apar topar kuşatma bölgesinden çıkanlar, ilçenin merkezine geçmiş. Bir oda bulan yerleşmiş. Bir evin içinde 40-50 kişiyle aylar süren ablukanın kalkmasını beklemişler. **İş yok, okul yok, yaşamını sürdürmek için en temel ihtiyaçlar yok... Ancak beklemiş insanlar; ve abluka kalktığı anda geri dönmüşler.** HDP'li temsilciler, Cizre'de halkın yüzde 80'inin geri döndüğünü söylüyor. Bu rakam, Cizre'nin gücünü, yılgınlığa düşmeden yaşamına sahip çıktığını gösteriyor.

Savaş ile en ağır terörü estirmesine rağmen direnişi ve kitlenin inancını yoketmeyi başaramayan devlet, bugün yardımları engelleyerek baskıyı derinleştiriyor. Mesela acil ihtiyaç olarak başka kentlerden gönderilen 100 tane buzdolabının, Cizre'ye girmesine izin vermiyor. Evsiz kalan aileler için, belediyenin kurumlarının yerleşime

açılmasını engelliyor. Yardım faaliyetlerine katılmak üzere araçlarla topluca Cizre'ye gelen gençleri içeri almıyor. Bizim ziyaretimizin devam ettiği sırada, Rojava Yardım Derneği'nin basıldığı ve yardım faaliyetinin devlet tarafından engellendiği haberi geldi.

Cizre'de geçireceğimiz süre çok kısa olmasına rağmen, HDP'li kurumların iyi organize etmiş olmaları sayesinde ziyaret oldukça verimli geçmişti. Programın bitmesinin ardından Cizre'den ayrıldık. Kent içinde sürekli bizi gözlem altında tutmaya çalışan devlet de, çıkış noktasında ayrıldı.

Yol kıvrılınca, Cizre'ye bir tepenin üzerinden bakma olanağına kavuştuk. Kentin ismi (Cizre "ada" anlamına geliyor) böylece daha bir anlam kazandı. Ortasından geçen Dicle Nehri, tam kent merkezinde bir ada gibi kıvrılıyor. Cizre aslında son derece stratejik öneme ve 6 bin yıllık tarihi birikime sahip bir kent. İlk olarak MÖ 4000 yılında, Kumme Krallığı'nın başkenti olmuş Cizre. Sonraki tarihi boyunca, içinde yer aldığı devletlerin önemli kentleri arasında yer almış. Nuh Tufanı ile ilgili rivayetlerden biri de Cizre ile ilgili. Rivayete göre, Nuh'un gemisi Cudi Dağı'nın üzerinde karaya oturmuş; Nuh, Cizre kentini kurup, burada ölünceye kadar yaşamış. Mem u Zin destanının doğum yeri de Cizre'dir. Onların türbeleri Cizre kentinin içindedir.

1500 yıllık tarihi yapıları ile, son derece güzel ve önemli bir kenttir Cizre. Ve bugün devlet kenti yerle bir ederken, bu tarihi ve birikimi de yoketmektedir.

Cizre'yi geride bırakıp İdil'e doğru devam ederken, Belediye Eşbaşkanı Kadir Konur'un yaptığı konuşmayı düşünüyoruz: *"Cizre ağır yaralıdır, Cizre çok büyük acılar çekmiştir. Ama kesinlikle ölüm döşeğinde yatan bir hasta değildir. Bu böyle bilinmelidir. Güçlü bir dayanışma, güçlü bir elbirliğiyle Cizre eskisinden daha güçlü ayağa kalkacaktır!"*

"Cesur ve mert" İdil

İdil girişinde, yine bir kontrol noktası durduruyor bizi. Buradaki polisler Cizre'dekilerden biraz farklı. Tüm komanda kıyafetleri içinde, ellerinde ağır silahlar, başlarında ise "safari" tipi şapkalar var. **Sokağa çıkma yasağı olan kentlerdeki ev operasyonlarına katılan özel hareketçilere "avcı" adı verildiğini duymuştuk. Gerçekten de, "avlanmak" amacıyla "safari"ye çıkmış gibiler. Ve bize de, bir "av" gibi bakıyorlar.**

Bir ayrıntı da ellerindeki eldivenleri... **Hepsi beyaz lateks eldiven (ameliyat eldiveni gibi) takmış. Bu kadar sıcak bir havada, böylesine terleten ve rahatsız eden eldivenler neden takılır?** Parmakizi bırakmamak dışında bir neden olabilir mi?

Sabah Cizre'ye doğru yeni hareket ettiğimiz sırada, Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız ile

yolda karşılaşmıştık. Aslında programa göre, Faysal Saryıldız ile Cizre'de buluşmayı planlıyorduk. Ancak birkaç gün önce, arabasında yapılan bir arama sırasında bir silah "bulunmuş"! Silahın kendisine ait olmadığını, kimin koyduğunun da belli olmadığını anlatıyor. Bununla ilgili gelişmeleri takip etmek üzere yola çıkması gerekince, yolda bizimle ayaküstü buluşup ayrılmıştı. Eldivenli özel hareketçileri görünce, bu durum farklı bir anlam kazanmış oldu.

Önce İdil Kültür Merkezi'ne gidiyoruz. Burada bizi Belediye Eşbaşkanı Mehdi Aslan karşıladı ve ilçenin durumuna ilişkin bilgi verdi.

Eşbaşkanın anlattıkları oldukça çarpıcı. **İdil'de 20 gün süren sokağa çıkma yasağı kalkıp halk rahatladıktan sonra, hem operasyonların sürdüğüne, hem de asıl yıkımın ondan sonra gerçekleştiğine tanıklık etmişler.** Toplamda 44 gün boyunca kent abluka altında yaşamış. Onun verdiği bilgiler doğrultusunda, yıkımın en fazla olduğu Turgut Özal Mahallesi'ne geçtik.

Mahalle, Cizre'nin sıkışık ve evlerin sırt sırta verdiği yapısından farklı. **Büyük çoğunluk bahçe içinde müstakil evler. Devletin saldırısının etkili ve hızlı olmasının nedeni belki de bu.** Cizre ve Sur'un, birbirine geçişlerle beslenen bina yapısının burada olmayışı, direnişin etkisini zayıflatmış olabilir.

İdil'de tahribat çok büyük. Kentin 4'te 3'ü yıkılmış. Bizim gittiğimiz mahallede ise, istisnasız bütün evler yıkılmış durumda. Bazı evler önden kısmen hasarlı olsa bile daha derli toplu görünüyor, arkasına geçtiğinde ise yerle bir olmuş bir moloz yığını çıkıyor karşımıza. Yani sokağa bakan duvar dışında sağlam hiçbir şey kalmamış. Balta ile parçalanmış eşyalar burada da her yere saçılmış.

Üstelik bütün evler yakılmış. Hepsinin pencerelerinden yükselen is dalgaları, uzaktan bile görülebiliyor. **Sokaklarda halen barut ve yanık kokusu var.**

Çarpıcı bir bilgi veriyor Eşbaşkan Aslan; devletin evleri yakmak için özel kimyasallar kullandığını anlatıyor. **Öyle ki, evlerde yangın**

nedeniyle buzdolabı gibi metal eşyalar tümüyle erirken, sıvalar dökülüp tavanlar çökerken halı gibi tekstil ürünleri hiç zarar görmeden kalmış. 2000'deki F Tipi saldırısı sırasında, Sağmalcılar'da bedenleri yanan, ama giysileri sağlam kalan kadın tutsakların fotoğrafları geliyor aklıma. Herkes aynı anda bunu düşünüyor ve konuşuyor.

Mehdi Aslan, katliam sırasında sokakta çatışmalar sürerken evlerdeki tabloyu

anlatıyor. **Dışarıda makineli tüfek, havan topu sesleri, içeride pencerelerden uzak durmaya çalışan insanlar... Mermi sesleri altında, bitmek tükenmek bilmez günler boyunca, yaşamı sürdürmeye çalışıyorlar.** Atılan her havan, bir yerde bir insanı öldürüyor, bir ev yıkıyor, geride kalanların ise ruhlarından bir parça kopuyor.

Cenazeler de ayrı bir acı yumağı. İlçede ambulans başta olmak üzere her tür olanak varken, cenazeleri traktör römorklarında taşıyor devlet. Cenazeye yapılan saygısızlık, yaşayanları daha da yaralıyor.

Tıpkı Cizre'de olduğu gibi burada da devlet, yaraların sarılmasına ve "yeniden inşa"ya engel olmaya çalışıyor. Eşbaşkan, dışarıdan gelen 4 tane kepçeye el konduğunu anlatıyor. Mahallelere yemek dağıtan araçlara el konuyor, yemeklere, Adana'dan ve başka illerden dayanışma amacıyla tırlarla gönderilen gıda stoklarına el konuyor. Bir de, belediyenin elindeki gıda stoklarını devlete teslim etmesi dayatmasında bulunuyor.

Halk belediyenin, hiç değilse çadır vermesini, kendi evlerinin enkazlarının yanında olmak istediklerini söylüyor. Belediye halka çadır dağıtıyor, çadıra el konuyor. Sebep "çadır kirlilik yaratıyor"muş! Kentte temiz bir yer yok ki, bütün bir kent inşaat şantiyesi, moloz yığını görünümünde...

Devlet her tür yöntemle belediye ile halk arasında bir ayırım oluşturmaya, belediyenin halka ulaşmasını engellemeye çalışıyor. Yeraltı kanalizasyon ve su borularının tümü tahrip edilmiş halde. Eşbaşkan Aslan, Kürt belediyelerinin desteği ile bir haftada tüm altyapıyı düzeltebilecek durumda olduklarını söylüyor. Ancak devlet bunu da engelliyor.

Çarpıcı olan şu: **Virane haldeki evlerin çoğunun kenarlarında insanlar var. Birinde bir kadın evin bahçesinde çocuğuyla oynuyor, bir başkasında kadınlar evin önüne çamaşır asıyor, bir başkasında bir kadın bahçedeki soğanları kopartıyor, bahçede duran, ortada gezinen erkekler var...** Evlerin hiçbirisi içinde

kalınabilecek halde değil. Yani bu insanlar burada yaşamıyorlar. Başka bir mahallede, başka birisinin evine sığınmış durumdadır. Ama gün içinde gelip kendi evlerini, kendi yaşam alanlarını görüyor, orada birşeylerle uğraşıyorlar. Burada da göç oranının çok düşük olduğunu, saldırılar sırasında gidenlerin de önemli ölçüde geri döndüğünü öğreniyoruz.

İdil de aslında bölgenin önemli tarihi kentlerinden birisi. Binlerce yıllık tarihi geçmiş var. İpekyolu'nun üzerinde bulunması, onun stratejik önemini artırmış. Ve tarihi boyunca kimi zaman küçülen kimi zaman büyüyen, ama her dönem ayakta olan bir yerleşim yeri olmuş İdil. Onun için birçok önemli tarihi eseri barındırıyor. Anadolu'da Antakya'nın ardından ikinci Hristiyan merkezi olduğu düşünülüyor. Tarihi Meryem Ana Kilisesi ve diğer yapılar bunun göstergesi. Keza Timur'un işgali sonrasında, Anadolu'da onun ismini taşıyan tek eser olan Timur Çeşmesi de İdil sınırları içinde.

1964 yılına kadar nüfusun tamamına yakını Süryani. Ancak bu tarihten sonra, bir taraftan Süryaniler Avrupa başta olmak üzere başka alanlara göç ederken, başka bölgelerden de buraya Kürt göçü yaşanmış, nüfus önemli oranda değişmiş.

Milattan önce 800 yıllarından itibaren, kent Hazak ismiyle tanınıyor. Bugünkü Kürtçe ismi olan Hezex de, bu tarihi birikime dayanıyor. Hazak, Farsça'da "cesur ve mert" anlamına geliyor. Bugün İdil'in halkı da, tıpkı isimleri gibi cesur ve mert biçimde kendi kentlerini savunuyor, yaşamalarını yeniden kurmaya çalışıyorlar.

* * *

Vahşetin tek panzehiri direniştir. Devletin gücü ne kadar yüksek, saldırdığı araçlar ne kadar gelişkin, saldırının şiddeti ne kadar boyutlu olursa olsun, sonucu belirleyecek olan; saldırıya uğrayanın direnme gücüdür. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

12 Eylül'de, tutsaklar sadece bedenlerini ve iradelerini kullanarak, devletin saldırılarını püskürtmeyi başardılar.

Vietnam'da, son derece kısıtlı olanaklarıyla savaşıyan halk, ABD emperyalizmini dize getirdi.

Demirci Kawa'nın Zalim Dehak'a karşı isyanı, bir halkın ayağa kalkmasının yolunu açtı.

Bugün de Kürt halkı direniyor, en ağır koşullarda kendi yaşam hakkını, kendi değerler sistemini, kendi ulusal bilincini savunuyor.

Abluka altındaki Kürt kentlerinde, halk üzerine düşeni yapıyor. Geride kalan her bir alan ise, bu direnişi güçlendirecek, dayanışmayı büyütecek, halka olan desteğini ifade edecek adımları atmalıdır. Bu saldırılardan güçlü çıkmanın tek yolu budur.

22 Nisan 2016 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumun bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yayında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!

**İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından
biridir, grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek
için yüzyıllarboyu mücadele etmiştir.**
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev
yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

Oku-Okut-Yay!

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ

Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit olmuş komünistlerin,
rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo-
jik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleş-
tirilen çıkışın siyasal belgesi.
Tasfiyeciliğin çözümlenmesi.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist
önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın
biyografisi. Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretici yaşamı.

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor
koşullarda bile direnmenin
onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnisinin siyasal dersleri.
Tutsakların direniş günceleri

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı
ve örgütsel-siyasal hattını gözden
geçirip, program ve tüzüğünü olus-
turarak yeni döneme hazırladığı
I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar
veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması
için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri
ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin
"Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranını
düşme nedenlerini, yeniden direniş
yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

**PİŞMANLIK YASALARI ve
İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE**
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

**Yeni emperyalist
SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ**
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlamakta iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan,
Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme
geleneginin oluşmasında tarihsel bir
rol üstlenen komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

**Emperyalist Savaş ve
KÜRT SORUNU**
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazır
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla
birlikte, emperyalist savaş koşulla-
rında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

**İnancın Sınandığı Zor Mekanlar;
HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI**
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının
ceza almasının ardından, kitabın
dava süreci ve yürütülen kampanya
ile birlikte yayınlanan son hali.

**Bir Yenilgi Hastalığı
TASFIYECİLİK**
Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve
devrimci harekette büyük tahribatlar
yaranan tasfiyeciliğe karşı bir
mücadele kılavuzu.

**Darbe, Yenilgi, Direniş
12 EYLÜL**
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi
değil, aynı zamanda bir
direniş destanıdır da.
Kitap, 12 Eylül'ü, direnenlerin
gözünden anlatmaktadır.

**Kriz, Savaş ve
DEĞİŞEN DENGELER**
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hege-
monyasını ele geçirme savaşı;
bunun Türkiye'ye yansımaları;
2008'de başlayan ekonomik krizin,
savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

**PROLETER KÜLTÜR
PROLETER YAŞAM**
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insanal
erdemleri öne çıkarmak için;
kapitalist ideolojik bombardımana
karşı, sosyalizmin savunusu.

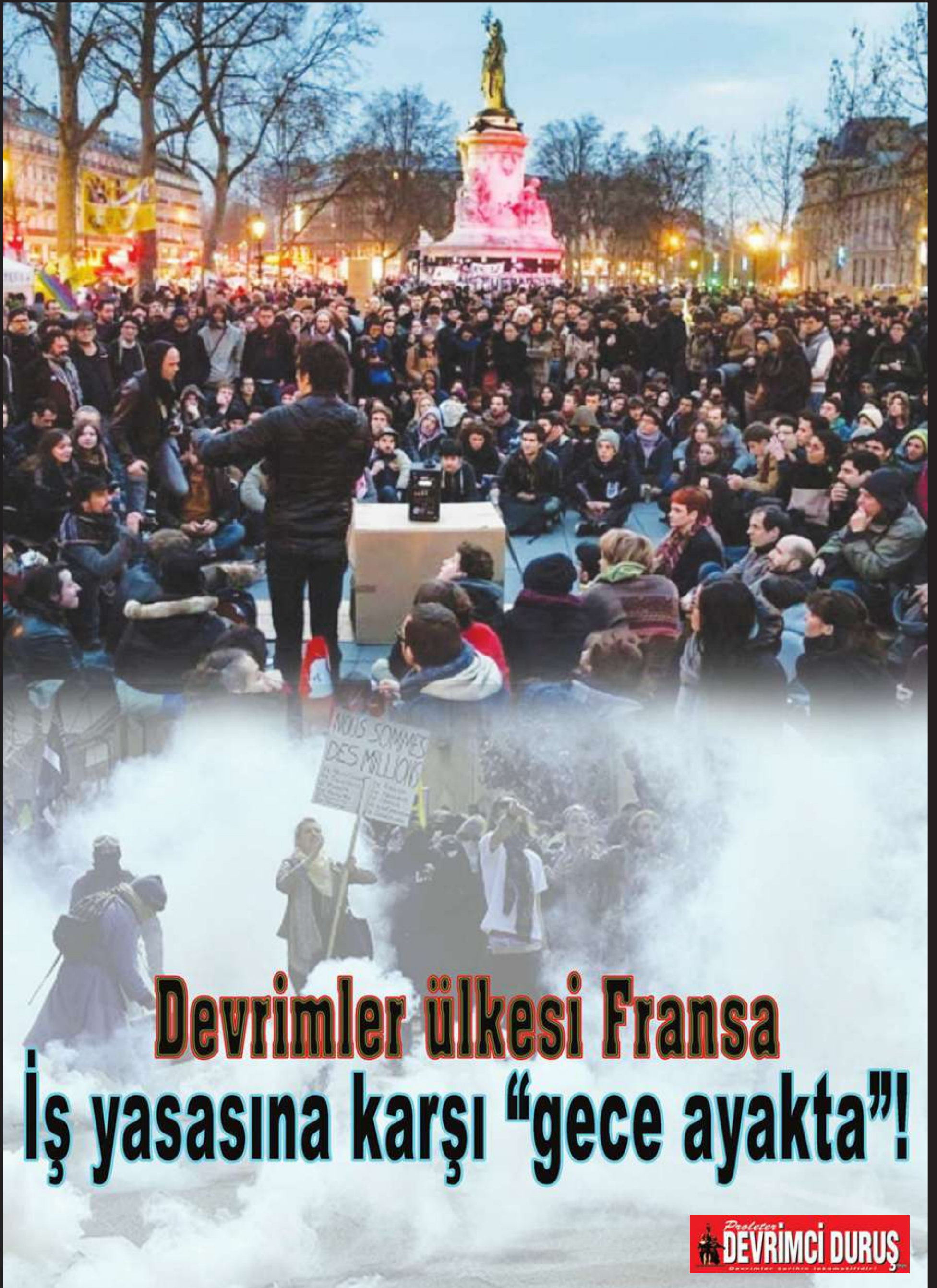

BU DAHA BAŞLANGIÇ
Daha fazla haziran
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp
ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na,
yaşayanların gözünden objektif
bir bakış

FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ?
Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk
Feminizmin bir burjuva ideolojisi
olduğunu ve emekçi kadının
kurtuluşunun, emekçi erkeklerle
birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal
savaşım vermekten geçtiğini anlatıyor.

Devrimler ülkesi Fransa İş yasasına karşı “gece ayakta”!